GAIL DOUGLAS

Vreme furtunoasă

ALCRIS

Capitolul 1

Tiffany Greer se uită șocată în jos, spre pământul îndepărtat. Toate acele glume de rămas-bun ale prietenilor și colegilor săi nu mai păreau acum atât de nostime.

– S-a întâmplat ceva? întrebă femeia în vârstă care stătea lângă ea.

Tiffany se uită în sus.

– Aveai respirația întretăiată, explică femeia zâmbind la figura întrebătoare a lui Tiffany. Te-ai uitat pe fereastră și ți-a scăpat un sunet șocat.

Pentru o clipă, Tiffany își mușcă buza de jos, apoi pur și simplu nu se putu abține:

– Doamnă Holt, acolo jos totul este alb, spuse ea în șoaptă, fiindu-i parcă frică să nu provoace panică. Mă întrebam dacă nu erau doar nori, dar văd niște lumini minuscule. Cred că pământul este acoperit de zăpadă. O mulțime de zăpadă.

Doamna Holt râse, dar reuși totuși să pară înțelegătoare.

– Hawaii pare a fi foarte departe acum, nu-i așa?

Tiffany dădu din cap.

– Groaznic de departe. M-am născut și am crescut în Honolulu. Am plecat din Pacificul de Sud o singură dată, și atunci, pentru o vacanță în Mexic. N-am văzut niciodată zăpadă, decât în filme sau pe vederi, sau în acele mici igluuri din globurile de sticlă.

– Zău? Nu ai fost în Hawaii doar în vacanță? Doamne ferește, draga mea, de ce o persoană care locuiește în paradis ar alege să vină într-un loc ca Winnipeg? Și în ianuarie?

– N-a fost alegerea mea, răspunse Tiffany oftând adânc. Am fost trimisă. Lucrez pentru o companie care comercializează alimente cu conținut numai din substanțe naturale, care are sediul în Hawaii, dar își extinde orizonturile. Sunt aici pentru a verifica o firmă din Winnipeg în vederea unei posibile cumpărări de acțiuni. Dacă se va face o înțelegere, s-ar putea să fiu nevoită să rămân pentru a ajuta la tranzacție, spuse ea zâmbind slab. S-ar putea să rămân aici câtva timp.

– Nu aveai idee de ce te putea aștepta aici când ai acceptat această însărcinare? întrebă doamna Holt, închizând cartea și strecurând-o în geantă.

Tiffany scutură din cap.

– Când ești la baza piramidei comitetului executiv, nu discuți ordinele, ci doar începi să împachetezi. Bineînțeles, m-am interesat și eu în legătură cu câteva amănunte.

– Excelent, spuse doamna Holt, cu un ton didactic, dar amuzată. Te-ai interesat și în legătură cu ce te-ai putea aștepta de la climă?

– Am... ă.... renunțat la citit când am ajuns la acel capitol, spuse Tiffany. Câteodată, e bine să nu știi prea multe. Va trebui pur și simplu să mă acomodez, bănuiesc. Și în plus, acolo chiar locuiesc oameni. Dumneavoastră locuiți acolo. Cât de frig poate fi?

Doamna Holt deschise gura pentru a răspunde, ezită, iar în cele din urmă bătu ușor mâna lui Tiffany.

– Poate că ai dreptate, draga mea. Câteodată e mai bine să nu știi.

*

* *

Mitch Canfield își scoase mănușile de lână și se desfăcu la jachetă în timp ce se îndrepta grăbit spre terminalul aeroportului din Winnipeg, uitându-se de-a lungul etajului principal în speranța de a repera persoana cu care trebuia să se întâlnească. De vreme ce nu văzu pe nimeni care să corespundă descrierii, se opri la cel mai apropiat monitor al sosirilor, pentru a afla dacă avionul aterizase.

Trecându-și degetele prin părul închis la culoare, Mitch cercetă lista și înjură încet. Avionul ajunsese la timp, dar el întârziase 15 minute.

Se duse spre zona bagajelor. Banda rulantă era goală, iar singurii pasageri rămași erau doi bărbați asiatici, în costume, care purtau o discuție aprinsă cu bărbatul de la bagaje, pe a cărui față se citea suferința îndelungată și care încerca să-i convingă pe cei doi să completeze un formular pentru bagajele pierdute.

Hotărât să-și anunțe pasagerul, Mitch era pe punctul de a se îndrepta spre biroul de informații, când se întoarse spre biroul de închiriat mașini și observă o pereche de picioare lungi și armonioase încălțate în niște cizme lungi până la genunchi, complet nepotrivite. Privirea lui urcă mai departe trecând peste haina galbenă care era drăguță, dar nefolositoare pentru clima din Winnipeg unde temperatura cobora sub zero grade, și ajunse cu ochii la un nor încântător de păr negru răvășit.

Zâmbi în timp ce mergea grăbit spre biroul de închirieri.

Doamna trebuia să fie cea pe care o căuta. Cu siguranță ea nu-și petrecuse prea mult timp în nord.

– Sunteți cumva Tiffany Greer? întrebă el imediat ce ajunse lângă ea.

Ea își ridică privirea de pe harta pe care tocmai o studia, iar pulsul lui Mitch o luă razna de parcă ar fi fost la o cursă de Formula 1. Ochii ei migdalați aveau culoarea verde a valurilor înspumate ale mării, încadrați de gene dese negre, iar sprâncenele erau blând arcuite. Pomeții proeminenți dominau trăsăturile delicate, și o bărbie hotărâtă încerca din răsputeri să nege vulnerabilitatea sugerată de buzele pline, moi și apetisante.

Dându-și seama că ea nu-și confirmase identitatea, el mai încercă o dată:

– Sunteți Tiffany Greer? întrebă el cu vocea răgușită.

Tiffany dădu din cap, dar nu vorbi. Captivată de ochii lui căprui calzi și de zâmbetul care ar fi topit toată zăpada din America de Nord, se trezi stăruind asupra unui singur gând: „Păcat că este căsătorit". Era cu siguranță căsătorit. Soția lui îl ajuta să conducă ferma familiei și compania alimentară.

– Dumneavoastră sunteți domnul Canfield? întrebă ea în cele din urmă, cu privirea pironită la gropița discretă din bărbia lui.

– Exact, spuse el întinzând mâna. Dar noi nu ne formalizăm, pe aici. Numele meu este Mitch.

Tiffany acceptă strângerea de mână cu un zâmbet reținut.

– Trebuia să fie Peter.

– Peter este fratele meu. M-a rugat să te iau eu și să te duc la fermă. A intervenit o mică problemă care l-a împiedicat să vină el însuși să te ia.

Mitch, repetă Tiffany în șoaptă. Poate totuși era necăsătorit. Nu purta verighetă, observă ea. De asemenea, mai observă că el îi ținea mâna mai mult decât era necesar. Strângerea lui era

fermă, dar blândă iar mâna lui emana o căldură care urcă pe brațul ei dispersându-se cu repeziciune și inundându-i întregul trup. Chiar și cu ochii plecați, ea îi simțea privirea pătrunzătoare. Oare el îi citea gândurile? Știa el oare că era tentată să se apropie de el pentru a-i simți parfumul? Că septul puțin proeminent al nasului, care de altfel era perfect, o intriga?

– Cum m-ai recunoscut din mulțime? întrebă ea străduindu-se să pară cât mai detașată.

Mitch clipi.

– Glumești? În hainele astea?

Tiffany își retrase brusc mâna.

– Nu, nu glumesc, spuse ea abordând un zâmbet calm ca el să nu-și dea seama că fusese atinsă de cuvintele lui. Că doar nu port o fustă multicoloră și nici nu am o ghirlandă de flori în jurul gâtului.

O scânteie periculoasă apăru în ochii lui, dându-i lui Tiffany impresia că el și-o imagina deja într-o fustă multicoloră și purtând acea ghirlandă de flori. Oricât de iritată ar fi fost, își dorea ca lui să-i placă imaginea.

Pentru o secundă, el închise ochii. Își trase fermoarul la jachetă, își puse mănușile, luă valizele lui Tiffany și porni spre ieșire, fiind sigur că ea îl va urma fără ezitări sau întrebări.

La început, chiar asta a și făcut. Apoi, dându-și seama de ceea ce făcea, înjură în surdină. Dacă va avea aerul acela autoritar necesar acestei însărcinări, ar fi mai bine să înceapă să arate ceva mai multă hotărâre. Era cam târziu să se oprească și să-i ceară lui Mitch Canfield să o invite politicos ca ea să-l urmeze, așa că încercă altă metodă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti ea. Cum ai știut cine sunt?

– Hainele alea pe care le porți sunt ideea de haine de iarnă

a vreunui designer insular, așa cred. Sunt perfecte pentru o doamnă cu numele de Tiffany... dar...

– Deci acum, după ce spui că hainele mele sunt nepotrivite, mai este ceva în neregulă cu numele meu?

– Absolut nimic, răspunse Mitch zâmbindu-i larg, peste umăr.

Dintr-un anume motiv, își dădu seama că nu se putea abține să nu o necăjească pe Tiffany Greer. Îi plăcea felul în care ea își ridica bărbia aceea mică și încăpățânată.

– E un nume foarte drăguț, continuă el fără a o lăsa să-l întrerupă. Ți se potrivește perfect. La fel și îmbrăcămintea. Din păcate, în secunda în care vei ieși afară, îți va îngheța. Se opri și râse. Să spunem doar că nu te vei simți bine, decât dacă temperatura va urca subit la călduțele minus zece grade.

Se întoarse spre ea aruncându-i o privire întrebătoare.

– Prea frig pentru tine?

Strălucirea provocatoare din ochii lui o lăsă pe Tiffany perplexă. Oare dorea s-o sperie? Nu avea nici o logică. Proprietarul Fermei Canfield căuta un partener. Nu Paradise Foods fusese cea care inițiase proiectul, ci Peter Canfield. De ce ar fi încercat fratele lui să o pună pe fugă prin exagerarea condițiilor meteorologice?

– Presupun că și ninge? spuse ea zâmbind și simțindu-se mândră de nonșalanța pe care o arăta. Încă puțină zăpadă este exact lucrul de care era nevoie, nu-i așa?

– E prea frig ca să ningă, răspunse Mitch voios.

Zâmbetul lui Tiffany se stinse.

– Prea frig ca să ningă, repetă ea monoton. Și cam cât de frig ar însemna asta?

– Cam de minus 30 de grade, poate minus 32, și cu un vânt care ar coborî temperatura la aproximativ minus 45 de grade.

Nu mai încape îndoială, se gândi Tiffany. El îi întindea o cursă. Foarte bine. Ea pur și simplu refuza să cadă în aceasta.

Rămase acolo studiindu-l, încercând să decidă dacă să-l întrebe verde-n față care era problema lui. Intrase ea oare pe un teritoriu masculin? Oare el se așteptase să se întâlnească cu un bărbat? Puțin probabil, se gândi ea. O recunoscuse din mulțime și îi știuse numele. Deci care era problema lui?

– Putem merge mai departe? întrebă el cu exagerată răbdare. Am parcat în dreptul unui taxator automat, așa că nu pot lăsa mașina acolo mult timp.

– De ce mă zorești? întrebă Tiffany hotărâtă să pună piciorul în prag. Dacă mă gândesc mai bine, de ce aș merge undeva cu tine? De unde știu că ești într-adevăr fratele lui Peter Canfield? Ai putea fi un... un răpitor.

Se simți ca o proastă de îndată ce făcu acea afirmație stupidă. În loc să pună piciorul în prag, se făcea de râs!

– Arăt eu a răpitor? întrebă el dorindu-și ca ea să nu fi fost atât de atrăgătoare.

Tiffany se hotărî să depășească acel moment penibil și să-și dea seama cum era el de fapt. Nu o prea liniștea faptul că îi plăcea ceea ce vedea. Părul lui șaten, destul de scurt, despre care ea credea că era veșnic răvășit, reprezenta tentația unei atingeri, pielea sa era strălucitoare și aurie datorită bronzului, care înmuia trăsăturile dure ale feței sale marcate de vremea rece. Pe sub jacheta albastră groasă și sub blugii care îi veneau ca turnați, se ascundea în mod evident un corp bine făcut, și nu numai că se mișca cu grația unui atlet, dar emana o energie nestăvilită chiar și când stătea pe loc.

Bărbatul acesta era periculos de atrăgător. Tiffany își activă sistemul defensiv interior care de trei ani încetase să mai lucreze.

– De fapt, semeni mai mult cu un pierde-vară, spuse ea pe un ton disprețuitor pe care se străduise din răsputeri să-l simuleze.

Singura lui reacție fu încă un zâmbet.

– Ai ghicit. Dar eziți, Sweet Leilani, și amândoi știm că acest lucru se datorează faptului că ți-e teamă să ieși afară, și nu din cauza îndoielii asupra indentității mele. Nu te condamn, dar ți-aș fi recunoscător dacă m-ai urma ca o fetiță curajoasă, pentru ca eu să nu primesc o amendă pentru parcare.

Și continuă apoi să meargă spre ușă.

– Ai face bine să aștepți înăuntru până aduc eu mașina. O voi face primitoare, caldă și confortabilă pentru tine.

Tiffany îi aruncă o privire descurajatoare și trecu pe lângă el îndreptându-se spre ieșire.

– Voi merge cu tine. Îți mulțumesc, dar nu trebuie să faci nimic mai plăcut pentru mine.

Mitch făcu un pas în fața ei, blocându-i drumul.

– Ascultă, mașina aia va fi ca un congelator până dau drumul la căldură. N-am nevoie de bravură din partea unei persoane care nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce va urma.

El se întoarse și porni din nou spre ușă. Iar lui Tiffany îi venea să arunce cu ceva după el, dar își reaminti că îndată ce va ajunge la ferma familiei Canfield, nu va mai trebui să aibă de-a face cu fratele lor.

– Ce mașină? strigă după el, și nu se putu abține să nu adauge: Sau voiai să spui o pereche de husky?

El îi aruncă o privire și spuse:

– Este un Jeep Cherokee. Unul roșu. Totuși să nu te repezi să ieși imediat ce mă vezi pornind mașina. Rămâi aici. Voi intra eu să te iau.

– De ce nu lași aici valizele mele, în loc să te cari cu ele până la mașină?

El se întoarse și îi făcu cu ochiul în timp ce ieșea.

– Consideră-le ostatice. N-am vrea să-ți vină vreo idee năstrușnică să ne abandonezi deoarece ți se va părea că vremea e prea rea pentru tine, nu-i așa? Pete și Jackie de-abia așteaptă să-ți prezinte planurile.

Tiffany deschise gura, dar o închise la loc dându-și seama că n-ar face altceva decât să vorbească cu geamul gros al unei uși închise. Și era nelămurită. De fapt, Mitch nu încerca să o pună pe fugă.

Cu toate acestea, oricare ar fi fost jocul lui, răbdarea ei ajunsese la limită.

Până când Jeep-ul roșu fu tras în fața ușii ea repetase un discurs satisfăcător pentru a-i da de înțeles că nu va accepta ca el s-o mai enerveze prin comportamentul lui. Și nu va aștepta înăuntru ca el să intre și s-o ajute să ajungă la mașină, de parcă ea n-ar putea să meargă singură trei metri.

În timp ce el coborî din mașină, Tiffany ieși sfidătoare pentru a-l întâmpina, ținând capul sus trufaș. Dar aerul rece o izbi ca un perete de gheață în vreme ce o rafală de vânt îi tăie respirația, iar un petic alunecos de trotuar îi veni de hac. Era ca și cum cineva îi trăsese de sub picioare covorul pe care călca. Începu să dea frenetic din mâini, încercând cu disperare să se agațe cu degetele de ceva, dar reușind să prindă doar aer. Fu recunoscătoare, deși nu voia să admită acest lucru, brațelor puternice care o cuprinseră și o susținură. Își simți corpul relaxându-se, mulându-se după formele puternice ale corpului lui, în ciuda veșmintelor sale groase.

– Știam că aveam un motiv întemeiat să apreciez această zi urâtă, spuse Mitch, iar în timbrul vocii sale se simțea o tentă de umor ce răspândea vibrații stranii în corpul ei.

Șocată de corpul ei care o trădase, Tiffany își propti palmele pe pieptul lui Mitch și încercă să se îndepărteze de el. Văzând că el nu-i dă drumul, își înclină capul pe spate și privi în sus spre el.

– Ce crezi că faci?

– Profit de o ocazie de aur, răspunse el cu nerușinată onestitate. Și te sprijin ca să nu cazi pe funduletul ăla drăguț. Cizmele tale nu au striații pe tălpi.

– De unde știi? pufni ea.

Mitch râse și o trase încă și mai aproape.

– Ce? Că ai un funduleț drăguț, sau că cizmele tale nu au striații pe tălpi? În ambele cazuri, poți să o numești bănuială.

– Ești... ești... ești incredibil! protestă Tiffany, dar nu se desprinse din brațele lui. Se afla sub influența unei ciudate moleșeli care o reținea exact acolo unde era.

– Întâi râzi de mine, apoi îmi dai ordine de parcă ai fi un sergent, iar eu un soldat în timpul instrucției, și apoi... apoi începi să mă pipăi, bombăni ea.

– Nu te pipăi, te strâng în brațe. Îmi place felul în care te cuibărești. Și în plus, cine în brațele cui a căzut?

Fir-ar să fie! Avea dreptate. Ea chiar se cuibărise.

– A fost un accident nefericit, spuse ea, încordându-se.

– Un accident care nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi așteptat înăuntru, așa cum ți s-a spus, conchise Mitch.

Tiffany închise ochii și numără până la zece.

– Nu știu exact cu ce fel de femei, care stau sluj în fața dumitale, ai de-a face, domnule Canfield, spuse ea în cele din urmă silabisind, de parcă ar fi vorbit cu cineva care nu cunoștea bine limba, dar această femeie pe care o ai în față nu face întotdeauna tot ce i se spune.

– Știi, bănuiam că așa este.

Mitch o îmbrățișă și mai tare, ceea ce era o adevărată insolență.

– Dar ar fi mai bine să înveți să accepți sfaturi, cel puțin până vei stăpâni arta de a sta pe propriile picioare și de a nu intra în necazuri prin părțile astea. De exemplu, lecția numărul unu: Nu mai merge cu nasul pe sus, când ar trebui să te uiți pe unde mergi. Și numărul doi: Când un domn îți salvează fundul de la a fi vătămat, ar fi drăguț din partea ta să-i mulțumești.

Tiffany se simțea cu adevărat jenată, așa cum era și cazul. El avea dreptate din nou.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat de la... o căzătură zdravănă, spuse ea supusă. Dar chiar trebuie să mă privești așa, de sus?

El râse și o eliberă, ținând-o totuși de cot cu o mână, pentru a o susține în timp ce o conducea spre mașină.

– Ai dreptate, și îmi cer scuze. Cu toate acestea, trebuie să-ți spun – fără să te privesc de sus, bineînțeles – că trebuie să fii mai bine echipată pentru vremea de aici, de preferat înainte de a merge la fermă. Cizme adecvate și haine mai groase ar trebui să fie în capul listei de priorități. Nici măcar nu ai o pălărie.

– Nici tu.

– Am o șapcă în buzunar. Acum nu o port, dar o țin întotdeauna la îndemână. Același lucru este valabil și în ceea ce privește mănușile. Acele mănuși ale tale, care nu sunt din piele, sunt la fel de nefolositoare împotriva frigului precum acele cizmulițe negre lucioase și acea hăinuță galbenă de culoarea narciselor.

Tiffany nu avu încotro și fu de acord cu el. Fără brațele lui ținându-i cald și fără corpul lui adăpostind-o de frig, îngheța – urechile, fața, degetele de la mâini și de la picioare, întregul ei corp suferea de frig. Și nu-și dăduse seama cât de netedă era talpa cizmulițelor ei. Poate ar trebui să asculte ce avea el de spus, cel puțin până se acomoda.

Ajunseră la mașină, iar el îi deschise ușa.

– Urcă, ordonă el.

– Da, domnule! replică Tiffany, gândindu-se că scuzele lui erau folositoare ca frecția la un picior de lemn. Ce credeai că aveam de gând să fac? Să mă sui și să merg pe bara din față?

Se aplecă pentru a se asigura că haina ei nu va fi prinsă în ușă.

– Poți fi o sarcastică micuță, nu-i așa?

Tiffany nu mai fusese numită „micuță“ de la vârsta de șase ani. Era prea surprinsă pentru a-i arăta cât de sarcastică ar putea fi, dacă s-ar pune la mintea lui.

– Pune-ți centura de siguranță, spuse Mitch când se îndreptă. Avem niște legi pe-aici.

– Oricât ți-ar fi de greu să crezi, și prin alte locuri există legi, spuse ea pe un ton dulce. Întotdeauna folosesc centura.

– Asta-i bine. Înseamnă un obicei în minus pe care ar fi trebuit să ți-l însușești, spuse el, apoi zâmbi către ea și închise ușa.

Tiffany însăși se trezi cu un surâs pe buze, surâs ce amenința a se transforma într-un zâmbet în toată regula. Bărbatul era neobișnuit și imposibil, dar ea știa că merita ca el să o cicălească. Ea era un soldat proaspăt înrolat, care fusese prea laș pentru a afla cu exactitate la ce treabă se înhăma. Dacă pozițiile lor unul față de celălalt ar fi fost rezervate, nu era sigură că ar fi fost în stare să reziste tentației de a glumi cu el.

– Aproape uitasem că astăzi este duminică, spuse ea când Mitch se urcă la volanul Jeep-ului. Există magazine deschise pentru a-mi putea cumpăra mai multe haine potrivite? Am primit permisiunea de a-mi cumpăra orice am nevoie, iar cheltuielile vor fi suportate de firmă. Și de vreme ce pari grăbit, ai putea să mă lași într-un supermarket. Voi lua apoi un taxi pentru a ajunge la ferma fratelui tău.

– Acum nu mă grăbesc. Pur și simplu nu voiam o amendă de parcare.

Mitch porni motorul.

– Te voi duce la un magazin de unde îți vei putea lua lucrurile la prețuri de en-gros. De îndată ce vei fi bine îmbrăcată, ne vom îndrepta spre fermă.

Tiffany fu plăcut surprinsă.

– Ești foarte amabil, spuse ea, abia apoi dându-și seama că rostise aceste cuvinte pe un ton mirat.

El râse fără rea-intenție, apoi îi zâmbi încet și sexy.

– Cu plăcere.

Cuvintele, tonul lui, întregul lui comportament îi aminti lui

Tiffany momentele în care fusese în brațele lui, și un fior neașteptat o fulgeră pe șira spinării. Ea bănuia că asta și fusese intenția lui. Era evident că Mitch Canfield știa ce impact avea asupra femeilor. Bărbații de genul lui erau întotdeauna conștienți de acest lucru.

– Zău, nu m-aș supăra dacă aș lua un taxi, spuse ea cu o ușoară panică în glas. Sunt sigură că ai lucruri mai importante de...

– Nici nu discut, i-o reteză el hotărât.

Tiffany scutură din cap. Oare se vor termina vreodată afirmațiile lui categorice? Deschise gura pentru a-i arunca niște comentarii directe dar întârziate în legătură cu tendințele lui dictatoriale.

– Apropo, spuse el înainte ca ea să poată articula vreun cuvânt, ce făceai la biroul de închiriat mașini?

Ea se încruntă la el, scoasă din sărite.

– Ce se face de obicei la un birou de închiriat mașini? De vreme ce nu apăruse nimeni pentru a mă întâmpina, m-am hotărât să închiriez o mașină.

– Aveai de gând să conduci singură până la fermă?

– De ce nu? Știu să citesc o hartă. Aș fi găsit drumul.

– Te-ai confruntat vreodată cu șoselele pe timp de iarnă?

– Nu, dar am avut și eu parte de dune de nisip pe plajă, și m-am descurcat. Cât de diferit poate fi de troienele de zăpadă?

Mitch râse de parcă ea spusese ceva amuzant.

– Tiffany, scutește-i pe neștiutorii conducători auto din Winnipeg. Nu-ți testa teoria.

Ea hotărî să nu-l contrazică în această privință. Bărbatul acesta era insuportabil, dar Tiffany nu putea nega faptul că încerca să fie atent, să-i fie de folos și să fie vesel în felul său enervant. Nu era vina lui Mitch că ea avea foarte puțină răbdare cu bărbații „Știe-tot“, siguri pe ei și care flirtau de câte ori aveau ocazia.

Ceea ce nu putea înțelege ea era motivul care o făcea să se simtă atrasă de acest tip de bărbat. Oare imunitatea ei nu-și mai făcea efectul, precum un vaccin expirat?

– Cât timp crezi că vei sta aici? întrebă Mitch.

– Nu sunt sigură, răspunse Tiffany cu precauție, întrebându-se de ce voia el să știe. Încerca oare să afle dacă era dispusă dinainte să recomande cumpărarea de acțiuni?

El nu acceptă răspunsul ei vag.

– Ai idee? O zi, o săptămână, mai mult?

– Chiar nu știu. Deocamdată voi avea nevoie de haine doar pentru vreo două zile.

– Și dacă fratele meu și Jackie fac o înțelegere cu compania pentru care lucrezi, vei sta mai mult?

– De ce întrebi?

El îi aruncă o privire făcându-i cu ochiul într-un mod familiar, iar colțul gurii se ridică într-un zâmbet malițios.

– Eram doar curios.

Dintr-o dată, Tiffany se simți stânjenită. Și încălzită. Prea încălzită. Era convinsă că el o avertizase din timp că este interesat de persoana ei, că intenționa să-i dovedească acest lucru îndată ce ea îi va da ocazia, și era sigur că ei îi va fi greu să-i reziste. Dar deocamdată nu-i putea spune să nu îndrăznească să se apropie de ea, deoarece el nu spusese nimic și nu făcuse vreun gest pe care ea să-l considere un avans concret.

– Dacă nu ții căldura la maximum doar pentru tine, poți s-o oprești acum, sugeră ea cu vocea încordată.

– Bine, spuse el reducând imediat sistemul de încălzire. Eram pe punctul de a face acest lucru oricum. Și acum, revenind la întrebarea ta, motivul pentru care te-am întrebat cât timp ai de gând să rămâi era pentru a afla dacă ar trebui să-ți dau câteva lecții de condus, ca să te poți descurca și singură, fără să fii o torpilă ucigașă propulsată cu benzină.

– Aha, spuse Tiffany gândindu-se dacă doar își imaginase

provocarea sexuală pe care o simțise cu câteva momente în urmă. Ce drăguț din partea ta, murmură ea.

El întinse mâna și bătu ușor mâinile ei strânse.

– Sunt un tip de treabă. Nu mi-ai simțit din prima calitățile uimitoare și indispensabile?

Tiffany izbucni în râs.

– Ești un șarlatan, Mitch Canfield. Dar să ne înțelegem de la început asupra unui lucru: eu nu amestec plăcerea cu afacerile.

Zâmbetul lui deveni încă și mai deocheat, iar strălucirea din ochii săi, încă mai diavolească.

– Mulțumesc pentru compliment.

– Ce compliment? Ești flatat pentru că ești numit șarlatan?

– Nu, sunt flatat pentru că te referi la mine ca la o plăcere.

Gura lui Tiffany se deschise, apoi se închise la loc. Își strânse buzele cât putu de tare, dându-și seama că tot ce spunea era folosit împotriva ei.

Capitolul 2

Tiffany era nedumerită văzând că Mitch se oprește în fața unui mic complex comercial și parchează în fața unui magazin de echipamente sportive.

– Nu pare a fi vreun magazin deschis, spuse ea întrebându-se cum de el nu văzuse că luminile erau stinse în majoritatea magazinelor din complex și că nu părea a fi cineva înăuntru.

Mitch zâmbi și coborî din Jeep.

– De data asta, stai aici până vin eu să te iau.

Tiffany rămase în mașină. Ultimul lucru de care avea nevoie era să coboare din Jeep, să alunece pe pământul înghețat, și să cadă iar în brațele lui.

– Ce ai de gând să faci? întrebă ea când el deschise ușa din partea ei și îi întinse mâna. Să spargi vreo fereastră?

– Am putea încerca și asta, spuse Mitch strângându-i mâna într-a lui.

Zornăind cheile din mâna liberă, el adăugă:

– Sau am putea intra mai ușor.

Tiffany ezită și se uită în sus la firma „Canfield Sports“ apoi

râse în timp ce cobora în strâmtul spațiu dintre Mitch și mașină. În loc să facă un pas înapoi pentru a-i face loc, el rămase unde era, foarte aproape.

– Bineînțeles, spuse el încet, dacă te distrează fanteziile năstrușnice de a face parte din branșa hoților cățărători...

– Fanteziile mele năstrușnice nu sunt treaba ta.

Mitch râse și o smuci pentru a o trage lângă el, apoi închise ușa de la mașină.

– Cel puțin recunoști că ai fantezii năstrușnice. Asta înseamnă că ești o femeie cinstită.

Ea se uită în sus la el, fiind dintr-o dată îngrijorată.

– Chiar este necesar să mă ții în felul acesta?

– Până vei avea niște cizme mai bune, da.

Oftând cu resemnare, ea renunță să îl mai contrazică.

O dată intrați în magazin, Tiffany fu surprinsă de mărimea lui. Se întindea mult în spate și se ramifica în formă de L.

– Toate acestea sunt ale tale? întrebă ea impresionată.

– Stocul și accesoriile expuse, da. Spațiul, nu.

Conducând-o pe Tiffany spre spatele magazinului, Mitch se uita în jurul său de parcă ar fi văzut acel loc pentru prima dată.

– Totuși îmi scapă de sub control. Anul trecut a trebuit să mai închiriez o aripă, și iar nu mai avem loc.

Urmându-l în aripa indicată, Tiffany văzu frumos coloratul raion de articole sportive de iarnă.

– Trebuie să ai o afacere extrem de înfloritoare. De ce mi-ai spus că ești un pierde-vară?

– Nu ți-am spus. Aceea a fost ideea ta. Am spus doar că ai ghicit, și așa și este. Sunt un pierde-vară în ceea ce privește inima.

Se uită din nou în jurul său încruntându-se.

– Ceea ce era la început o mică afacere pentru a mă menține pe linia de plutire, s-a dezvoltat dintr-o dată uluitor.

Tiffany nu înțelegea de ce el nu părea prea mulțumit.

– Ce e rău în a avea succes?

– Multe. Consumă prea mult timp și energie.

Figura sa încruntată se însenină brusc într-un zâmbet înșelător pe care Tiffany începea deja să-l cunoască drept o provocare, modul lui tăcut de a spune că și-a făcut propriile reguli, și-a trăit viața exact așa cum alesese și nu avea nici cea mai mică intenție de a-și schimba stilul de viață.

Trecu în spatele ei și-i puse ușor mâinile pe umeri în timp ce ea își descheia nasturii la haină.

– Îți iau eu haina, spuse el.

Tiffany se grăbi să o dea jos. Apropierea lui Mitch îi provoca acele senzații tulburătoare care o încercaseră și la aeroport, iar atingerea lui era electrizantă chiar și atunci când era inocentă.

– Ce ai prefera să faci cu viața ta? întrebă ea, sperând că el nu va lua în seamă ușoara emoție din vocea ei.

– Să mă bucur de ea, în principal, răspunse el, îndepărtându-se pentru a-i atârna haina pe unul dintre umerașe. Își scoase și el jacheta și o aruncă pe un raft.

– Cine știe? continuă el. Aș putea foarte bine ca într-o bună zi să vând totul, pentru a-mi redobândi libertatea.

Când se întoarse spre Tiffany privirea lui era plină de o sinceră admirație.

Ea își dorea să fi purtat și altceva în afară de rochia scurtă, stacojie care i se mula pe corp, mult deasupra genunchiului. Păruse a fi o alegere bună pentru confortul unui zbor lung, și destul de potrivită pentru o primă întâlnire de afaceri cu familia Canfield, dar dintr-o dată se simți expusă și cam prea... ei bine... sexy.

– Și ce vei face după ce vei fi vândut totul? întrebă ea, încercând să-l facă pe obraznicul domn Canfield să bată în retragere. Să schiezi până se termină banii și apoi s-o iei de la capăt?

Mitch îi zâmbi.

– Îmi place cum sună ideea.

Tiffany nu-și putea crede urechilor. Era de neconceput ca un bărbat să pornească o afacere profitabilă, ca apoi să glumească spunând că ar arunca totul de dragul unei vacanțe perpetue.

– Chiar nu ai pic de ambiție? întrebă ea apropiindu-se de unul dintre rândurile de jachete pentru a arunca o privire rapidă peste ele.

– Am multă ambiție. Există o mulțime de munți, de exemplu, și vreau să-i cobor cu schiurile pe cât mai mulți dintre ei înainte să fiu trimis în cabana aceea mare din cer.

Tiffany se uită la el peste umăr.

– Acea cabană mare din cer? Spune-mi că nu ai zis asta.

El râse.

– Bine, devin cam banal când vorbesc despre marea pasiune a vieții mele. Tu ce cauți, Tiffany?

Cercetând absentă o jachetă verzuie ca și când ar fi dorit să o probeze, Tiffany răspunse cu grijă:

– Același lucru ca și majoritatea oamenilor. O anumită satisfacție în munca depusă, o oarecare siguranță personală, și destule momente de plăcere de-a lungul drumului pentru a face tot acest efort să merite.

– O filozofie înțeleaptă, comentă Mitch. Dar tot ce doream să aflu era ce cauți în rândul de jachete.

Se întoarse și-l privi.

– Ceva călduros, bineînțeles, spuse ea. Nu de asta am venit aici?

– Atunci sugerez să trecem de raionul pentru bărbați și să ne ocupăm direct de cel pentru femei.

Buzele lui Mitch se strânseră pentru a înăbuși un zâmbet, în timp ce făcu semn cu mâna arătând spre sectorul din spatele lui.

Tiffany rămase unde era, punându-și mâinile în șolduri,

înclinând capul într-o parte pentru a-l privi îndelung, măsurându-l din cap până-n picioare.

– Îți place la nebunie să faci asta, nu-i așa?

– Să fac ce?

– Să ții pe cineva la distanță.

– Numai anumite persoane, spuse el întorcându-se pentru a se uita printr-un rând de jachete de damă.

– De ce tocmai eu?

El trase afară din rând o jachetă de schi roz aprins cu puțin negru, și o ridică pentru a o confrunta cu culorile hainelor pe care le purta Tiffany.

– Poate pentru că ești atât de serioasă și conștiincioasă. Pari a lua viața în serios în așa hal, încât nu mă pot abține să nu mă distrez un pic cu tine. Și mai este și bărbia ta certăreață. Îmi place la nebunie să o privesc cum se răstește parcă, ieșind în afară. Ce-ar fi să probezi asta, să vedem dacă ți se potrivește măsura?

– Viața este serioasă, îl contrazise ea, luând jacheta și îmbrăcând-o, dar cred că ție, pur și simplu îți place să domini, mai ales femeile.

– Poate că așa este. Femeile apetisante, oricum. Există o grămadă de Dalile în lume, așteptând să îngenuncheze un bărbat, înțelegi?

– Bietul băiețel, murmură Tiffany cu un zâmbet vag.

Nu știa dacă Mitch își arăta într-adevăr îngrijorarea față de întreaga populație de sex feminin, sau doar glumea cu ea. În orice caz, era pregătită să lase baltă acest subiect. Devenise un subiect delicat în momentul în care el făcuse aluzia că ea ar fi o femeie apetisantă.

Se duse în fața unei oglinzi, se uită admirativ la ea însăși și spuse:

– Jacheta pare să-mi fie bună. Există și partea de jos?

– Ți-o dau imediat, spuse Mitch.

Când îi dădu o pereche de pantaloni de schi groși, matlasați, ea strâmbă din nas:

– Ce-i cu costumul ăsta de astronaut?

– Crede-mă, ți-aș sugera o pereche de pantaloni colanți, dacă mi-ar permite conștiința, dar vei avea nevoie de haine călduroase pentru vânzoleala și cercetarea pe care o vei face la fermă. Apropo, sper că ți-ai adus niște blugi și niște bluze groase.

Privirea lui Mitch se mută din nou asupra ei, încălzindu-i corpul, ca o armă cu raze dătătoare de căldură.

– Pentru următoarele câteva zile nu prea vei avea nevoie de rochițe șic ca aceea pe care o porți.

– Am niște blugi în valiză, dar mi-am imaginat că-mi voi putea cumpăra un pulovăr când voi ajunge aici, spuse ea, dorindu-și din nou să fi purtat altceva – orice – în afară de rochia roșie tricotată căreia el părea să-i dea atâta atenție. O salopetă de azbest, poate.

– Un pulovăr, repetă el absent, apoi dădu din cap. Bine. Un pulovăr. Voi avea grijă și de asta. Dar lenjerie intimă?

Ochii lui Tiffany se îngustară.

– Așa intri în intimități cu toți clienții?

– Mă refer la ceva care să țină cald, spuse Mitch, râzând pe înfundate de indignarea ei. Se duse la un raft din perete, căută printre pachetele de pe el și alese.

Când el îi întinse cu repeziciune două pachete, ea făcu un pas înapoi, de parcă el ar fi încercat să-i dea un coș cu șerpi.

– Mătase pură, spuse el, desfăcând un pachet și scoțând un jerseu elegant. N-ai simțit niciodată ceva mai fin pe piele. Vrei să încerci?

Ea luă bluza.

– Există o cabină de probă?

– Alege, spuse el, arătând spre șirul de cabine. Dar mai întâi...

Își propti mâinile pe umerii ei și o ghidă spre un scaun, așezând-o pe el.

– Acum ce mai e? întrebă ea în timp ce el îngenunche în fața ei.

– Nu poți proba haine fără să-ți scoți cizmele, spuse el apucând cu mâna de sub unul din tocuri și trăgându-i cizma.

Tiffany oftă, dar se supuse. Când îi scoase cizma pe jumătate, își puse o mână împrejurul părții de sus a gambei ei, scoțându-i cizma cu cealaltă mână. Ea se gândi că ar fi trebuit să-i spună că se poate descurca și singură. Ceea ce făcea el părea o intimitate periculoasă, simți prea multă căldură în palma lui. Prea multă putere delicată în degetele lui. Prea multă electricitate în atingerea lui. Imagini senzuale, sălbatice, năvăliră în mintea ei și trebui să le alunge. Nemișcată, se întreba dacă și pe el îl încercau aceleași senzații.

Așezând cizma alături, el o privi brusc. În timp ce ochii săi îi întâlniră pe ai ei, mâna îi alunecă încet spre gleznă înainte de a-i coborî piciorul pe podea.

Tiffany, cu respirația întretăiată, nu putu îngâna vreun protest, și nu-și putea lua privirea de la ochii lui. El îi ridică și celălalt picior, îi trase cizma și își puse din nou mâna pe partea superioară a gambei ei, iar degetele sale îi atinseră ușor un loc sensibil din spatele genunchiului.

Tiffany nu-și putea da seama dacă el era în mod intenționat provocator sau nu, așa că hotărî că ar fi mai bine să nu-i spună nimic. Spre surprinderea ei, el fu primul care rupse, în cele din urmă, acea tăcere apăsătoare, dând ușor, dar vizibil, din cap, în timp ce se ridica în picioare.

– Acum te poți duce la cabina de probă, spuse el cu o voce încordată în mod straniu. Între timp eu voi găsi un pulovăr și niște cizme.

– Bine, spuse ea în timp ce se ridica, neputând să gândească foarte limpede.

Zărise ea oare o părticică din bărbatul pe care el nu dorise

s-o lasă să-l vadă? Oare flirtul său care avusese doar menirea de a tachina, era acum ceva mai mult? Oare fuseseră amândoi prinși pentru câteva clipe într-o vrajă stranie?

Tiffany reuși să se trezească la realitate. De îndată ce evadă în primul separeu pentru a-și schimba, o dată cu hainele, și starea de spirit, puse totul pe seama oboselii rezultate din urma zborului lung.

– Cum merge? întrebă el prin ușa închisă.

– Foarte bine. Pantalonii mi se potrivesc, și ai avut dreptate în ceea ce privește mătasea aceasta, spuse ea cu o voce neașteptat de entuziastă. Materialul este fantastic. Ești sigur că ține cald? Pare prea decadent să spui că este doar practic.

– Sunt absolut sigur, răspunse Mitch zâmbind. Ți se mai dă o lecție în ceea ce privește înțelegerea Nordului. Practicul și plăcerea pot merge mână-n mână. Mai am ceva pentru tine să îmbraci.

Tiffany deschise ușa cabinei.

– Mulțumesc, spuse ea luând pulovărul, ridicând sprâncenele cu surprindere în timp ce adăuga: e superb! Ai gusturi bune!

– Mă bucur că-ți place, spuse Mitch încruntându-se.

Bluza de mătase, care îi venea perfect ca o a doua piele, lăsa să se întrezărească conturul de dantelă al unui sutien care ascundea niște sâni superbi, destul de voluptuoși pentru a se cuibări, dulce, în mâinile înfometate ale unui bărbat, iar în ochii ei calzi de culoarea smaraldului se iviseră străluciri ca ale unor pietre prețioase. Părul îi era mai ciufulit decât înainte, iar pielea era ușor roșie. Nu se putea abține să nu o privească în timp ce ea își proba pulovărul.

– Ce părere ai? întrebă ea voioasă, în timp ce-și trecea degetele prin păr după ce îmbrăcase pulovărul.

„Că arăți de parcă tocmai ai fi făcut dragoste“, gândi el.

– Merge, mormăi el, apoi îi întinse cizmele pe care le alesese pentru ea. Acum încearcă astea.

Tiffany părea încă neîncrezătoare, dar se așeză pe scaun pentru a le proba.

– Ești foarte cooperantă, spuse Mitch în timp ce punea cizmele pe podea lângă ea și îi dădu șosetele.

– Nu fi așa sigur. Dacă aflu că asta este o cacealma de inițiere, să mă pavoazezi cu niște lucruri ridicole, iar toată lumea din jurul meu să fie îmbrăcată normal, voi găsi o metodă să te ademenesc în Hawaii și să te dau drept hrană rechinului meu domestic.

Ea îl putea ademeni oriunde, gândi el, dar spuse numai:

– Ai un rechin acasă?

– Da, bineînțeles. Toată lumea din Hawaii are câte un rechin pe care-l îndrăgește.

Mitch râse și o lăsă să-și probeze cizmele fără ajutorul lui în timp ce el alegea niște accesorii. Când auzi un hohot de râs, se întoarse și o văzu pe Tiffany stând în fața unei oglinzi, în toată splendoarea ei.

– Hai recunoaște, spuse ea. Îți bați joc de mine. Am urmărit la televizor Jocurile Olimpice de Iarnă. Nimeni nu arăta în halul ăsta.

– Poate că nu, dar ascultă-mă pe mine, iubito. Concurenții de la Jocurile Olimpice nu au de-a face cu vântul care-ți îngheață și sufletul și care vâjâie de-a lungul câmpurilor, în plină prerie, explică Mitch.

– Dar nu pot să merg normal, protestă ea. Uite! Merg ca o rață, îi demonstră ea.

Ea făcu câțiva pași, oprindu-se și pornind din nou.

– Când mă mișc, fac zgomot, spuse ea făcând încă un pas. Ascultă! Foșnesc. Scârțâi.

– Toată lumea face așa. Este din cauza materialului.

– Bine, dar mă simt aiurea. Nu sunt obișnuită să foșnesc și să scârțâi.

– Peste ceva timp, nici nu vei mai băga de seamă, o asigură

Mitch. Ce-ar fi să scârțâi încoace, ca să-ți completăm echipamentul?

Ea îi aruncă în glumă o privire exasperată, dar se duse la el.

– Vrei să spui că mai lipsește ceva?

El îi dădu o pereche de mănuși din lână și nailon, cu un singur deget, și îi înfășură în jurul gâtului o eșarfă neagră, zâmbind în timp ce i-o ridica până la nas.

– Acum am terminat. Așa trebuie să fii îmbrăcată când faci turul fermei.

– Deocamdată, îmi pot pune înapoi celelalte haine?

– Cum dorești. Eu mă duc afară să încălzesc Jeep-ul.

Tiffany își trase eșarfa în jos, pentru a putea vedea.

– N-ai uitat ceva? întrebă ea în timp ce el se îndrepta spre ușă, înșfăcându-și jacheta în drum. Cum ar fi nota de plată?

Mitch se grăbea să iasă din magazin. Tiffany nu se simțea prea bine în noile sale haine, iar gândul că trebuia să-și scoată încet veșmintele, unul câte unul, pentru a se reîntoarce la alura sa feminină, era o adevărată plăcere.

– Voi calcula mâine dimineață și-ți voi aduce nota la fermă, într-una din zilele viitoare, spuse el, grăbindu-se să-și pună jacheta pe el.

– Bine, dar uită ce mi-ai spus mai devreme în legătură cu reducerea de preț, nu vreau ca profitul tău să scadă. Tiffany zâmbi. O mică reducere ar fi mai mult decât generoasă, mulțumesc.

Încheindu-și jacheta, Mitch se întoarse la ea și nu se putu abține să nu-i atingă ușor vârful năsucului acela obraznic.

– Îmi place stilul tău, Tiffany Greer. Și arăți superb în hainele alea. Oricine ar crede că te-ai născut pentru o țară din nord.

– Ce gând oribil, spuse Tiffany scoțând un sunet ca de durere, dar zâmbi în timp ce se îndrepta către cabina de probă, tropăind în noile ei cizme ciudate. Nu putea înțelege de ce ar

prefera cineva să trăiască într-un astfel de loc, care presupunea atâta bătaie de cap și atâtea pregătiri complicate pentru o simplă ieșire, și cu toate acestea începea să creadă că ar putea fi în stare să se descurce cu această însărcinare, considerând-o o aventură. Ar fi o poveste pe care ar putea-o spune nepoților ei în timp ce ei ar construi castele de nisip pe o plajă din Pacificul de Sud.

Aflându-se în cabină, își văzu obrajii îmbujorați și o strălucire deosebită în ochi, și își atinse ușor cu arătătorul, vârful nasului. Mai simțea încă atingerea lui Mitch.

Suspină de plăcere și își spuse că dacă spera într-adevăr ca într-o bună zi să privească înapoi și să râdă de această întâmplare, ar fi bine să se păzească de farmecul și frumusețea acestui așa-zis „pierde vară“, care avea cu siguranță o femeie în fiecare sat din vârful munților, de la Munții Stâncoși până la Alpi.

În Hawaii, învățase să recunoască dintr-o privire fiecare Don Juan dintre toți surferii. Precum valurile înalte, Mitch Canfield, ar putea oferi o călătorie emoționantă și cuceritoare, dar orice femeie care a gustat această senzație fie chiar o singură dată, este predispusă unei lezări emoționale serioase.

Capitolul 3

Tiffany își îngusta ochii pentru a-i apăra de lumina orbitoare a soarelui care se reflecta pe zăpadă. Când Jeep-ul părăsi orașul și se deplasa de-a lungul drumului de țară mărginit de câmpuri albe interminabile, ea îl invidia pe Mitch pentru ochelarii săi Ray-Ban.

– Nu ai ochelari de soare la tine? întrebă el.

– I-am lăsat acasă, spuse ea, surprinsă că el îi observase disconfortul. Întreaga lui atenție părea să fie concentrată asupra menținerii mașinii pe urmele adânci ale cauciucurilor, dâre care deveniseră mici șanțuri scobite în masa de gheață și zăpadă de pe șosea.

– A fost o prostie din partea mea, știu, dar mi-am imaginat că nu voi avea nevoie de ei aici.

– N-a fost prostie. A fost o greșeală normală. Ar fi trebuit să mă gândesc și la ochelari de soare când eram la magazin.

Întinse mâna și deschise torpedoul.

– De obicei am o pereche de rezervă... Bun... Iată-i. Scoase o pereche de ochelari de soare și îi dădu lui Tiffany.

Punându-i la ochi, Tiffany simți o ușurare instantanee.

– Sunt formidabili. Dintr-o dată am înțeles ce înseamnă să fii orbit de zăpadă. Însuși cerul este de un albastru atât de limpede încât îți rănește ochii.

Mitch se uită la ea cu o mină satisfăcută.

– Ne mândrim cu cerul nostru însorit. Oamenii care părăsesc aceste locuri pentru zone climatice mai blânde, adesea se întorc înapoi în goană, dându-și seama că mai curând ar ține piept frigului, decât săptămânilor întregi cu zile întunecate, deprimante și ploioase.

– Iubești cu adevărat aceste ținuturi, spuse Tiffany uimită.

– Când sunt aici, da. Când sunt în Elveția, acela este locul cel mai frumos de pe pământ. Același lucru este valabil și pentru Caraibe, New York – îi făcu cu ochiul – și chiar pentru Hawaii.

Orice imagine a unei ferme Old Mc Donald în paragină dispăru în timp ce Cherokee-ul ajunse în vârful unui delușor și Mitch îi indică o vastă panoramă de câmpuri acoperite de zăpadă.

– Am ajuns, spuse el detașat. Ferma Canfield. Pe ambele părți ale drumului, cât vezi cu ochii și chiar ceva mai departe.

– Dumnezeule, este enormă, murmură Tiffany. Și frumoasă, adăugă ea, luând în acel tablou și pâlcurile de brazi care purtau pe ramuri straturi groase de zăpadă, grupurile de clădiri cuibărite din loc în loc ca într-un aranjament al unei vederi de Crăciun, casa albă imensă decorată cu obloane negre impunătoare, iar undeva în spate, departe de drumul principal, un grațios pâlc de copaci desfrunziți.

– E pur și simplu superb, spuse ea încet, apoi se uită la Mitch și zâmbi. Aș putea spune că este chiar intim și confortabil dacă n-aș ști cât de frig este afară – și dacă n-ar fi imensă.

Mitch îi zâmbi, cu o strălucire de mândrie în ochi, precum

și bine cunoscuta scânteie care prevestea obișnuita tachinare.

– La ce te așteptai? La o grădină de legume și la Iepurele Peter trăgând cu ochiul din spatele unei verze ciuruite de insecte?

– Nu chiar, spuse Tiffany râzând. Dar nu-mi imaginasem o fermă precum cele din Texas care se întind pe zeci de kilometri.

– Texas? Proprietatea aia cât un timbru poștal? Pe dracu'! Am putea să punem laolaltă două sau trei proprietăți din Manitoba și probabil că încă ar mai rămâne loc pentru întregul New England.

– Și mai și exagerezi, ca un texan, i-o întoarse Tiffany.

Mitch râse înfundat și încetini în timp ce lua o curbă la stânga spre un drum lung care ducea către casă.

– Nu văd dubițe, comentă el. Bănuiesc că familia nu s-a întors încă acasă.

– Tot nu mi-ai spus de ce n-a putut fratele tău să mă întâmpine la aeroport, spuse Tiffany. A intervenit ceva care să transforme venirea mea aici într-un inconvenient?

– Nu-ți face iluzii. A intervenit ceva, dar care nu-ți va da o scuză să fugi înapoi la Mările Sudice. Pete și Jackie au fost nevoiți să-l ducă pe fiul lor la urgență, asta-i tot.

– Asta-i tot?

– Nu e ceva de care să se facă prea mare vâlvă. Au trebuit să se ducă cu Danny să-i coasă sprânceana, după ce fusese tăiat de lama unei patine în timpul unui meci de hochei. A fost o rană gravă.

Urmărind o alee circulară din fața casei, Mitch trase mașina aproape lângă ușă, apoi opri motorul și se întoarse spre ea zâmbind.

– Te pasionează hocheiul?

– Noi nu avem prea multe patinoare în Hawaii.

Mitch își scoase centura de siguranță.

– Intrăm să ne continuăm conversația în fața unui foc primitor și dogoritor?

Fruntea lui Tiffany se încreți într-o încruntătură îngrijorată.

– Nu e nici o problemă? Adică, locuiești aici?

– Acum nu, dar este ca o a doua casă pentru mine și am cheia. Așteaptă aici până mă duc eu să descui ușa. În felul acesta nu va trebui să stai în frig mai mult decât este necesar.

După ce Mitch coborî din Jeep și grăbi pașii către ușa de la intrare a conacului, Tiffany se gândi în sinea ei că el avea probabil o întreagă colecție de chei. Era genul de bărbat căruia femeile dornice de aventuri amoroase i-ar strecura în palmă cheile lor.

Acest gând sumbru îi dădu un gust straniu, amar.

Mitch se întoarse și îi deschise ușa de la mașină, iar în secunda în care coborî din Jeep era sigură că plămânii ei fuseseră înghețați instantaneu. Încercând din răsputeri să respire, își întoarse fața spre Mitch căutând adăpost în umărul lui în timp ce acesta își încolăci brațul în jurul ei și o conduse în grabă către casă. Zăpada afânată scârțâia sub cizmele lor, iar vântul le biciuia picioarele ca o cravașă. Tiffany se gândea la vremea pe care o lăsase în urmă, și dintr-o dată întreaga situație păru la fel de ridicolă precum o comedie veche. Când ajunseră întregi și în siguranță în casă, cu ușa închisă în urma lor, Tiffany se sprijini de ea, chicotind fără să se poată abține.

Mitch o privi o clipă, apoi o prinse de ceafă cu o mână, și de bărbie cu cealaltă.

– Tiffany Greer, spuse el în șoaptă, râsul acesta molipsitor al tău putea face un bărbat să uite de scrupule.

Zâmbetul ei se stingea cu repeziciune în timp ce-și ridica privirea spre el. Își ordonă să plece de lângă el înainte ca flăcările de chihlimbar din adâncul ochilor lui să o hipnotizeze în întregime, dar trupul ei ignoră comanda. El își lăsă

mâinile să alunece împrejurul ei, învăluind-o în căldura lui, iar mâinile ei își urmară drumul spre pieptul lui și rămaseră acolo, fără a opune rezistență.

Dându-și seama de tăcerea ciudată, aproape nepământească, de parcă zăpada de afară ar fi înăbușit orice sunet, Tiffany era vrăjită, ca fermecată de vreo magie, ținută captivă de privirea insistentă și pătrunzătoare a lui Mitch în timp ce acesta își cobora încet capul până ce gura lui puse stăpânire pe gura ei.

Buzele sale erau calde și ferme, sărutul lui era convingător într-un mod deliberat, nici violent, nici nerăbdător. Tiffany se supuse și se lăsă să alunece într-o stare de vis în timp ce limba lui îi mângâia ușor buzele, le dezmierdă și le desfăcu și întâlni umezeala interioară. Dulceața gustului lui o stârni și pe ea, având efectul unei înghițituri de brandy tare. O mare de căldură se revărsă prin corpul ei, topind rezistența, dizolvând inhibiția, lăsându-i o senzație de plutire și împlinire. Era un sărut lin, delicios, un sărut care îi făcea picioarele să se înmoaie, trupul să se relaxeze și să se unduiască. Inima îi bătea nebunește. Degetele îi urcară spre ceafa lui, apoi prin părul lui. Limba ei o căuta pe a lui.

Un geamăt de dorință evadă din adâncul gâtului ei, ceea ce o șocă și o readuse cu picioarele pe pământ. Lăsându-și mâinile să cadă pe umerii lui Mitch, îl împinse și i se eliberă din brațe. Puse cu repeziciune o distanță de câțiva pași între ei, își aranjă părul și reuși să spună râzând răgușit:

– Ai spus că voi fi în siguranță cu tine.

– Din păcate n-am luat în calcul dacă EU voi fi în siguranță cu TINE, spuse el, părând sincer afectat.

– N-am crezut niciodată că voi spune asta într-un climat atât de friguros, dar putem s-o lăsăm mai moale de acum încolo? sugeră ea.

– Da, ar fi mai bine, răspunse Mitch aprobator, fiind

neașteptat de supus. Există săruturi și săruturi. Acesta alcătuiește singur o categorie.

Tiffany zâmbi îndelung.

– Recunosc că ești un adevărat expert, spuse ea, refuzând să-l ia în serios. Schimbă brusc subiectul. Spuneai ceva de aprinderea unui foc? zise ea cu un zâmbet. În șemineu, vreau să zic.

După ce o privi câteva momente bune, fără o intensitate stânjenitoare, fața lui Mitch se lumină vizibil, reluându-și expresia obișnuită de tachinare.

– Nu-ți face griji, Tiffany. Îți voi aprinde focul de îndată ce-ți voi fi adus lucrurile din Cherokee, spuse el, cu ochii scăpărându-i din nou, cu o nouă provocare. Lasă-mă doar să-ți iau haina...

– Cred că aș dori să-mi mai țin haina pe mine câteva minute, spuse ea, încolăcindu-și brațele în jurul mijlocului, îmbrățișându-se ca și cum i-ar fi fost frig. Dar nu-i era, în casă era rezonabil de cald. Pur și simplu nu voia ca Mitch s-o mai atingă. Efectul pe care îl avea asupra ei era alarmant. Voi aștepta aici și îți voi deschide ușa când vei aduce valizele, sugeră ea, știind că ar fi inutil să se ofere să se ducă din nou cu el afară.

Câteva minute mai târziu, după ce adusese valizele în casă, el spuse:

– Voi mai face un drum pentru a lua pungile cu haine pe care le-am luat de la magazin și să mut mașina în cealaltă parte a casei, iar apoi voi face focul.

Tiffany îl privi printr-un geam vertical, lung, dintr-o parte a ușii, întrebându-se dacă superiorii ei din Honolulu avuseseră cea mai vagă idee despre condițiile cărora ea trebuia să le facă față cu succes.

După câteva minute, când îl văzu pe Mitch venind spre ușă, pulsul îi crescu iar buzele i se desfăcură invitând parcă la încă

un sărut de-al lui, lung și dulce. „Doamne, Dumnezeule, în ce m-am băgat?“ spuse ea deodată, fără să-și dea seama. Înspăimântată cum era de realitățile climatice, era încă și mai îngrozită de faptul că fusese abătută de la principiile ei de către un lup în haine de „pierde-vară“, doar la câteva minute după ce îl cunoscuse. Trebuia pur și simplu să recâștige controlul asupra situației. Și asupra ei însăși. Și cât mai repede.

Ea deschise ușa când Mitch își scutura picioarele pe covorașul de cânepă din fața casei. El intră și închise repede ușa în urma lui. Tiffany încercă să nu-l găsească extraordinar de atrăgător, dar parfumul pe care îl emana era atât de curat și proaspăt, atât de masculin și deosebit, încât era asaltată de o sălbatică tentație de a-l îmbrățișa și de a-și lipi nasul de gâtul lui.

„Ei, haide, năroado, revino-ți și controlează-te!“, își reaminti ea și se îndepărtă de el.

Mitch își scoase jacheta, o agăță pe un cuier antic de pălării și se așeză pe un scaun pentru a-și dezlega ghetele.

– Poate ar trebui să-ți duc echipamentul sus, în camera ta, înainte de-a face focul.

– Știi care este camera mea? întrebă Tiffany uitându-se prin pungile „Canfield Sports“, ca și cum ar fi vrut să se asigure că toate hainele pe care le cumpărase erau acolo, cu toate că nu încerca decât să nu se uite la Mitch.

– Jackie mi-a spus că te va instala în camera mea, spuse el, scoțându-și ghetele și ridicându-se în picioare.

Capul lui Tiffany se înălță brusc.

– Camera ta?

– Scuze, vreau să spun camera care a fost a mea. Îi zâmbi tachinând-o. Nu-ți face griji, Tiffany. Am crescut aici la fermă, dar am propria mea casă în oraș. Camera mea de aici a fost tranformată în cameră de oaspeți, iar când vin ocazional aici și petrec o noapte în vechiul meu pat nu sunt altceva decât un

oaspete ca oricare altul. Oftă teatral, sugerând o tristă nostalgie, iar apoi îi aruncă o privire întrebătoare. Dar nu-ți imaginai că mă gândeam că vei împărți camera cu mine, nu-i așa?

– Nu chiar, spuse Tiffany, zâmbind forțat, dorindu-și să-și poată da seama ce avea Mitch Canfield de o făcea să se simtă dezorientată. Numai gândul de a dormi în patul lui, chiar dacă nu mai era patul lui, era de ajuns pentru a-i da senzația că nu putea să respire.

– Acum ești pregătită să renunți la haină și la ghete? întrebă el.

Tiffany îl privi de parcă se uita prin el. Imaginația ei vie o aruncase în patul lui și ea mai era încă acolo, inspirând parfumul pernelor lui, bucurându-se de moliciunea și finețea cearșafurilor pe pielea ei, privindu-l întinzându-se lângă ea, amândoi fiind goi, fără rușine.

– Nu este chiar atât de frig în casă, spuse Mitch, aruncându-i o privire întrebătoare. Te poți așeza confortabil într-unul din scaunele din fața șemineului. Îți voi da o pătură groasă cu care să te înfofolești.

În cele din urmă Tiffany reveni la realitate.

– Ar fi foarte drăguț, mulțumesc. Scuză-mă dacă par pierdută. Dar admiram... casa.

Își scoase repede haina și se duse s-o agațe pe unul dintre cuierele pentru pălării, dar Mitch întinse mâna după ea și o atârnă în dulap.

– Stai jos și te voi ajuta să-ți scoți ghetele.

Tiffany ezită. N-ar fi mers prin casă cu ghetele în picioare, dar nu voia ca scena din magazin să se mai repete.

– Fără insinuări, spuse el, citindu-i gândurile. Promit.

Ea zâmbi scurt, se așeză și îi întinse un picior.

Mitch se ținu de cuvânt. Ghetele i-au fost scoase în doi timpi și trei mișcări, fără nici o privire cu subînțeles.

– Vrei să te instalezi acum în pătura aceea, sau ai prefera

să mergi sus și să-ți vezi camera? întrebă el după ce se ridică în picioare.

Tiffany gândi că n-ar fi înțelept să intre cu Mitch în vreun dormitor, dar privi și luă în calcul atât pachetele cât și valizele, și știu că nu putea să facă pe mironosița și să stea ca o prințesă în timp ce el îi căra lucrurile sus.

– Merg cu tine, spuse ea ridicând pungile de plastic.

Mitch îi zâmbi din nou ciudat, de parcă ar fi știut exact ceea ce se petrecea în mintea ei, apoi îi înșfăcă valizele și o conduse pe scări în sus.

Încercând din răsputeri să se gândească la altceva în afară de efectul inexplicabil pe care îl avea Mitch asupra ei, în timp ce urca scările în urma lui, Tiffany se uită atentă în toate părțile, mai puțin la șoldurile zvelte și la coapsele lui musculoase. Se concentra asupra segmentelor de casă pe care le putea vedea – intrarea spațioasă mărginită în partea stângă de o sufragerie simplă și o cameră de zi pentru oaspeți în partea dreaptă.

La prima vedere părea o casă obișnuită de țară, cu tavanul înalt, podele din lemn acoperite de covoare moi, și pereți zugrăviți în culori vii sau tapetați cu elemente florale tradiționale.

Camera de oaspeți era un loc în care oricine se putea simți confortabil, cu pereți verzi de culoarea pădurii care alcătuiau un decor impresionant pentru mobilierul de pin natural, ferestre protejate de obloane, și o cuvertură cu imprimeuri abstracte. Singura notă feminină era un frumos aranjament floral așezat într-o vază de ceramică albă pe o toaletă.

– Ce buchet superb, comentă ea.

Mitch puse valizele pe o băncuță joasă la picioarele patului, apoi se întoarse spre Tiffany arborând unul dintre zâmbetele lui specifice, acela triumfal.

– Îți plac florile acestea? Mă bucur. Chiar eu le-am cules.

– Da? spuse Tiffany, recunoscătoare că el încerca să reia acea atmosferă jucăușă, dinainte sărutului.

– De unde? Cum?

Luminile licăriră și scânteiară în ochii lui.

– N-ai auzit de „floarea-zăpezii“ din Manitoba, care înflorește iarna?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, în timp ce deschidea una dintre valize și scotea o pereche de papuci de casă negri, din piele.

– Ciudat, mie-mi par a fi trandafiri.

– Bineînțeles că arată ca niște trandafiri. Aceasta este una dintre caracteristicile cele mai frapante ale florii-zăpezii, spuse Mitch pe un ton serios și profesoral în timp ce se apleca să miroasă unul dintre boboci. Chiar și miros ca trandafirii. Dar nu cred că vei găsi trandafiri crescând sub zăpadă, în spatele hambarului.

– Sub zăpadă? spuse Tiffany cu gravitate, în bătaie de joc, în timp ce-și strecura picioarele în papuci. De-a dreptul fascinant.

Mitch se îndreptă și dădu din cap.

– Adânc sub zăpadă. Cu cât mai adânc, cu atât mai bine. Îi protejează de frig, dar face din găsirea lor o adevărată artă.

– Aș spune că ești un maestru și în altă artă, de asemenea, spuse Tiffany, șezând pe marginea patului pentru a-l încerca.

– Și care ar fi acea artă?

Ea se ridică în picioare, merse până la el, și îi înfipse degetul arătător în piept.

– Arta de a schia.

El râse, dar amuzamentul lui se stinse brusc în timp ce își încleștă degetele pe mâna ei.

– Fir-ar să fie, Tiffany, de ce trebuie să fii o companie atât de încântătoare?

Ea își trase mâna și se depărtă de el, iar roșeața puse stăpânire pe fața și pe gâtul ei.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem jos, la parter, sugeră ea cu o voce încordată.

După o scurtă ezitare, Mitch dădu din cap.

– Nu există nici un „poate“ în ceea ce privește acest lucru, spuse el, apoi oftă dramatic. Și când vom ajunge acolo, Tiffany Greer, să stai departe de mine, ai auzit?

Râsul ei era forțat.

– Mă voi strădui, voi face tot posibilul, promise ea.

Dar chiar și atunci când el făcu un pas înapoi pentru a-i face loc să iasă din cameră înaintea lui, ea trebui să-i reziste magnetismului fizic natural în timp ce trecea pe lângă el.

Spera doar că restul familiei Canfield va apărea curând. Dacă fusese vreodată nevoie de o acțiune de salvare a unui suflet pierdut în tundra înghețată, ea era acela.

Capitolul 4

Tiffany s-a decis repede să se cuibărească într-un fotoliu de lângă căminul în care trosnea focul, în timp ce afară vântul urla și fluiera, amintindu-i constant cât de confortabil era așezată.

Desculță și cu picioarele strânse sub ea, sorbea dintr-o ciocolată caldă, asculta un jazz la CD player și savura aroma buștenilor de pin arzând.

El stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, cu fața la șemineu, întreținând focul, cu spatele la ea, și cu un pahar de bere lângă el. Era o adevărată plăcere să îl urmărești. Fiecare mișcare a lui avea ușurința și siguranța unui bărbat încrezător în sine, un bărbat care își menținea mereu corpul în formă, un bărbat obișnuit să ceară numai performanțe de vârf de la el însuși.

Tiffany se surprinse imaginându-și-l pe o pârtie de schi. Ar fi fost controlat, totuși îndrăzneț, de o frumusețe clasică, dar conștient doar de plăcerea de a schia.

Imaginea mentală o înflăcăra îndeajuns de mult încât să o facă să ia în considerare să se apuce de acest sport, până când și-a dat seama că ar face parte dintr-o mulțime – o mulțime de admiratoare ale lui Mitch.

– Încep să simt căldura, spuse Mitch punând vătraiul la loc, luându-și berea și ridicându-se în picioare.

Tiffany se uită lung după el, începând să creadă că putea cu adevărat să îi citească gândurile. Dar, după un prim moment de uimire, realiză că el se referise la căldura focului. Sorbi o gură din cana aburindă cu ciocolată pentru a-și înăbuși un chiot, aproape înecându-se când Mitch începu să-și tragă pulovărul peste cap.

Uimitor, gândi ea. Văzuse o mulțime de bărbați bronzați pe plajele din Hawaii, mergând țanțoși sau înfoindu-se ca niște păuni în timp ce își scoteau tricourile și pantalonii scurți pentru a se expune în slipi, și reacția ei fusese invariabil una de amuzament.

Cu toate acestea, Mitch, doar scoțându-și pulovărul și rămânând într-o cămașă cambrată cu mâneci lungi îi făcu inima să bată ca o tobă. Poate pentru că el nu poza intenționat. Sau pentru că el avea simțul umorului. Sau pentru că radia într-un mod natural o virilitate și o conștiență de sine care ar fi făcut alți bărbați să pară că se străduiesc prea mult.

Își puse pulovărul pe speteaza unui scaun și se așeză pe fotoliul din fața ei, sprijinindu-și o gleznă pe genunchiul opus.

– Te-ai încălzit? o întrebă el.

– Da, mulțumesc, răspunse ea studiind cu atenție conținutul cănii și sugrumându-și în același timp un acces de râs nervos. Se încălzise? Dacă nu ar fi încetat să fiarbă la foc mic de fiecare dată când se uita la acest bărbat, ar fi fost nevoită să găsească o scuză să iasă afară și să sară în nămeți.

Această perspectivă răcoritoare o potoli.

– Ai spus că ai crescut aici. Cum ai ajuns să fii schior în mijlocul preriei? întrebă ea hotărâtă să poarte o conversație banală.

– Uiți de schiatul de-a lungul fermei, îi răspunse el. Prefer totuși să o fac pe o pantă și este destul de ușor să sar într-un avion și să merg într-o stațiune de munte când simt nevoia.

– Dar cum te-ai apucat de schi? insistă Tiffany, bucuroasă că avea un subiect pe care putea să îl abordeze.

– Sunt câteva dealuri prin regiune, dar de fapt i-am prins gustul în adolescență când, împreună cu Pete, îl vizitam pe unchiul nostru pe Coasta de Vest. El ne-a dus la Whistler și de atunci am devenit pasionat de acest sport. Nu voiam să fac altceva decât să fiu pe pârtii. Schiul era viața mea până când... Se opri brusc, apucă paharul și luă o înghițitură mare de bere.

Tiffany așteptă, dar el nu își termină propoziția. Până la urmă, n-a mai putut răbda și îl provocă:

– Până când?

El făcu o grimasă.

– Până când am fost forțat să cresc puțin. Foarte puțin după unii. Îi arătă o fotografie cu rama de argint de pe măsuța de lângă ea.

– Te-am observat uitându-te de câteva ori la acea fotografie. Da, cele două persoane din ea sunt părinții mei. Și da, trăiesc și sunt sănătoși. Pete se ocupă de fermă pentru că ei s-au retras. Sunt un fel de păsări migratoare.

Era o schimbare de subiect atât de evidentă și de brutală cum Tiffany nu mai întâlnise niciodată, dar a acceptat-o în ciuda curiozității ei de a ști de ce Mitch nu dorea să vorbească despre ceea ce susținea că era marea pasiune a vieții lui. Nu era nimerit să ceară mai multe amănunte. Pe de altă parte, ea se întrebase despre această fotografie, temându-se să ceară lămuriri despre persoanele din ea, de frică să nu atingă vreun subiect dureros.

– Păsări migratoare?

– Cum ai auzit. Migrează spre sud în fiecare toamnă și stau acolo până primăvara târziu.

– Deci există unii originari din Winnipeg cărora nu le place climatul de aici, spuse Tiffany cu un zâmbet ironic.

– Da, unora nu le place, acceptă Mitch. Dar mama și tata au reușit mult timp să se împace cu el, și când se întorc aici pentru câteva zile de Crăciun adoră zăpada, aerul curat și distracția pe care o poți avea doar iarna.

Tiffany se uită la el intrigată, imaginându-și conacul cu un molid împodobit în fața unei ferestre arcuite și o boltă de verdeață frumos mirositoare împodobind aleea de la intrare și scările. Un sentiment de mult îngropat o cuprinse, un dor pe care nu voia să-l identifice.

– Ce este cu privirea asta pierdută? întrebă Mitch.

Tiffany ocoli răspunsul.

– Aveam o privire pierdută?

– Foarte, surâse el. Visai la un Crăciun alb?

– Arăt eu a Bing Crosby? îi răspunse ea tăios. Uite ce e, la mine Moș Crăciun vine în oraș pe o placă de surf trasă de opt cai de mare.

Mitch râse pe înfundate și scutură din cap.

– Nu este de mirare că vremea noastră te-a șocat.

În timp ce vorbea, un buștean alunecă și se rostogoli spre grilajul de protecție al șemineului. Mitch își puse paharul jos, luă din nou vătraiul și se ghemui în fața căminului.

– Familia ta mai este încă în Hawaii? întrebă el deschizând grilajul și împingând cu abilitate bușteanul la loc.

– Tata mai este, răspunse Tiffany absentă, privindu-i picioarele încordate în strânsoarea jeans-ilor, zvâcnirea mușchilor lui de pe spate și brațe, jocul luminii focului pe trăsăturile lui puternice.

El întoarse capul și o privi întrebător.

– Tata este producător de televiziune în Honolulu, continuă ea grăbită, scuturându-se pentru a ieși din starea de reverie. Mama s-a stabilit în Maui, dar ea și tatăl meu vitreg produc casete video despre călătorii prin lume, așa că de obicei sunt în vreun loc exotic și filmează.

Mitch se cufundă în tăcere și se uită iar la foc, aranjând buștenii fără vreun motiv anume.

– Câți ani aveai când au divorțat părinții tăi? întrebă el după câteva momente.

Tiffany își arcui sprâncenele, mirată de întrebarea personală, pusă fără nici un menajament.

– Aproape doisprezece, îi răspunse ea nevăzând nici un motiv să nu o facă. De ce întrebi?

– Încă nu m-am lămurit în privința acelei priviri pierdute. Păreai... nu știu cum. Nostalgică. Au fost sărbători de Crăciun frumoase înainte de despărțire și groaznice după?

– Nu groaznice, spuse ea ferm. După un moment de amintiri dulci amărui, se surprinse continuând cu o sinceritate neobișnuită. Și niciodată foarte frumoasă, oricum. Crăciunul era o generoasă sărbătoare de afaceri, nu de apropiere familială. Tata a fost întotdeauna... cum să o spun mai frumos, un bărbat care iubea femeile și care era iubit de femei. Divorțul nu a făcut altceva decât să pună capăt unei căsnicii nereușite. Locuiam cu mama, îl vizitam pe tata, și până la urmă m-am ales cu niște părinți vitregi foarte drăguți. Când tata s-a recăsătorit și și-a întemeiat a doua familie – au avut trei băieți în câțiva ani – a început brusc să se poarte de parcă el ar fi inventat termenii de fidelitate și de paternitate. Îi iubesc pe băieți și sunt încântată că tata are alte priorități acum, dar la șaisprezece ani nu eram destul de matură pentru a înțelege cum dintr-o dată se îmbrăca în costum roșu, își punea barbă și umbla prin casă râzând ca Moș Crăciun. Bărbații pot fi foarte...

Se opri, își goli cana și o așeză pe măsuța de lângă ea.

– Sper că ai avut dreptate și că rana nepotului tău nu este serioasă, spuse ea auzindu-l pe Mitch punând la loc vătraiul. Nu le ia prea mult timp să se întoarcă?

– Știu sigur că rana nu a fost gravă deoarece am vorbit cu Pete exact când doctorul îi cosea rana lui Danny, zise Mitch.

Tiffany se uită pe fereastră, de parcă ar fi putut face familia să apară.

– Bărbații pot fi foarte cum, Tiffany? întrebă Mitch după câteva secunde. Ce începuseși să spui?

După ce se gândi puțin, spuse simplu:

– Imprevizibili.

– Și nici nu te poți baza pe ei, nu?

– Da, și asta.

– Așa pot fi și femeile, zise el încet. Cel puțin până nu înveți să le alegi pe cele previzibile.

Tiffany nu era sigură că voia ca el să dezvolte subiectul, așa că pretinse că este captivată de miile de acri de zăpadă imaculată brăzdată în zigzag de vârfurile gri ale gardurilor de lemn, dar tot corpul ei era încordat, fiind conștient de prezența lui Mitch. Ce făcea el? Oare o urmărea? Se mișca prin cameră, șosetele lui nefăcând nici un zgomot în timp ce pășea pe covorul gros? Sau o ignora, nici pe departe la fel de neliniștit cum era ea?

Sunetele ușoare din spatele ei i-au făcut respirația să se oprească. Prezența lui Mitch era ca un câmp magnetic care intra în ea. Curenți electrici păreau că pătrund pe la baza coloanei, adunându-și forțele acolo, pentru a-i tulbura apoi fiecare bucățică din corp. Inima îi bătea cu putere. Tâmplele îi zvâcneau.

În sfârșit îi simți degetele atingându-i ușor umărul.

– Tiffany, șopti el. Tiffany, eu...

Ea încă nu știa ceea ce urma să facă sau să spună el, sau cum va reacționa ea.

Și nici n-a avut șansa să afle.

– Vorbind despre lup...

O dubiță maron intrase pe aleea lungă dinspre casă. Familia venise acasă.

Tiffany încerca să se convingă singură că era ușurată.

*

* *

Presupunând până atunci că Danny Canfield era singur la părinți, Tiffany fu surprinsă când Mitch deschise ușa din față și

trei copilandri – doi băieți și o fetiță cu obrajii roșii – năvăliră în casă înaintea părinților lor.

Stând sub o arcadă între intrare și living, Tiffany zâmbi urmărind veselul schimb de salutări și deosebind membrii clanului Canfield.

Danny, băiatul care fusese dus la spital, era cel mai mare. Tiffany îi dădu cam unsprezece ani. Fratele său, Jason, avea probabil șapte sau opt ani. Amândoi erau uscățivi, dar puternici. Amândoi erau bruneți și aveau niște ochi imenși, de culoarea ciocolatei. După o scurtă evaluare a tatălui lor, era sigură că băieții erau replicile exacte ale lui Pete și Mitch la aceeași vârstă.

Găsi asemănarea fizică între cei doi bărbați izbitoare. Pete era mai masiv decât Mitch, trăsăturile lui erau mai puțin cizelate, dar ochii îi erau de același căprui cald, părul la fel de rebel și mișcările aveau aceeași eleganță masculină care făceau parte din ființa lui Mitch. Chiar și vocile le aveau la fel. Dacă semănau și din alte puncte de vedere decât cele fizice, era de văzut. Diferența evidentă era aceea că Pete era evident un familist, pe când Mitch era...

Nu putu să-și termine gândul. Nu putea fi sigură cum era Mitch. După propriile lui spuse, îi plăcea să aibă o viață cât se poate de lipsită de responsabilități. Totuși nu încăpea îndoială că era apropiat de familia lui, gata să-i ajute ori de câte ori era nevoie, și că era un unchi care își iubea foarte mul nepoții. Când Rebecca, o fetiță cu ochii căprui, cam de doi sau trei anișori, se năpusti veselă asupra lui, Mitch se aplecă să o ridice în aer și o pupă zgomotos pe obraz, făcând-o să chicotească de bucurie. O duse în brațe până la scări, o așeză pe o treaptă și o ajută să scape de cizme și de costumul de schi, reușind acest lucru foarte ușor, fiind atent în același timp la cei doi băieți care îi povesteau entuziasmați detaliile pline de sânge ale accidentului lui Danny.

OK, deci omul este o haimana dulce și agreabilă, admise Tiffany. Dar o haimana este o haimana și va fi mereu o haimana.

Capitolul 5

– Nu am mai văzut așa ceva, spuse Jackie în șoaptă.

Pete dădu din cap uimit.

– Nu a fost nici un semn de avertisment. Nu căsca, nu i se închideau ochii, nimic, nici un semn. S-a oprit exact în mijlocul propoziției. Crezi că a leșinat?

– Nu a leșinat, spuse Mitch, zâmbind în timp ce urmărea pieptul lui Tiffany urcând și coborând ritmic. Își dăduse seama în ultimele patru ore că ea avea o voință foarte slabă. Semnele fuseseră atât de evidente pentru el încât era mirat că ceilalți nu observaseră. După ce se așezase pe fotoliu dreaptă și țeapănă ca o scândură, cedase treptat tentației de a o copia pe Jackie, descălțându-se și strângându-și picioarele sub ea. Nu fusese deloc surprins când, în cele din urmă, ochii ei se închiseră și capul îi alunecă într-o parte pe umăr, înainte de a-și găsi un punct de sprijin, cu obrazul apăsat pe speteaza fotoliului.

– Nu este de mirare că n-a mai putut sta trează, zise el încet. Numai călătoria cu snow-mobilul ar fi fost de ajuns să termine pe oricine. Într-un interval de câteva ore, Tiffany a traversat câteva zone cu fus orar diferit, s-a confruntat cu temperaturi arctice

după ce a trăit toată viața la tropice, a făcut cunoștință cu noi oameni de afaceri și a început discuțiile preliminarii pentru încheierea unei importante relații de afaceri. Ar fi trebuit să o trimitem la culcare de mult.

– N-aș vrea să o trezesc acum, murmură Jackie. Dar nici nu cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă așa.

– Aș putea să o duc eu până sus și s-o așez în pat, spuse Pete ridicându-se încet. Sau am putea să-i aducem o plapumă aici.

Mitch sări în picioare.

– O duc eu, spuse el, tonul lui sugerând că nu accepta nici o împotrivire.

Pete se uită la Jackie, apoi la Mitch, rânjind.

– Ce se întâmplă cu tine? Te porți ca și când ai avea vreun drept asupra doamnei. Nu ești tu ăsta, Mitch. Chiar deloc.

– Nu mai face atâta caz, zise Mitch cu o privire încruntată, doar că, dacă Tiffany s-ar trezi cumva între timp, s-ar simți mai stânjenită în brațele tale decât în ale mele. Fiind cărată, adică.

– Am înțeles ce voiai să spui, zise Pete cu o sprânceană ridicată. Este vreun motiv special pentru care s-ar simți mai puțin stânjenită în brațele tale?

– Nu îl mai lua atâta la întrebări, îi ordonă Jackie. Sunt sigură că are dreptate. Se întoarse și îl săgetă pe Mitch cu o privire amenințătoare. Dar dacă te gândești cumva că o să te las s-o dezbraci și s-o învelești...

– Nu îți face griji, o întrerupse Mitch cu un surâs liniștitor. O să fiu un gentleman perfect chiar dacă o să mă omoare. Este prea tânără și inocentă pentru gustul meu. Se apleacă și își strecură mâinile sub trupul suplu al lui Tiffany.

– Doarme dusă, spuse el și o ridică. Speră că avea dreptate. Ea ar fi fost îngrozită dacă s-ar fi trezit.

Inima lui bătea deja puternic și într-un ritm sincopat când a ajuns în dormitor, și nu pentru că Tiffany era grea. Ci pentru că era extrem de sexy. Somnul o făcuse maleabilă și se lipise de el,

ascunzându-și fața în gâtul lui, buzele aproape atingându-i scobitura gâtului și respirația ei gâdilându-i pielea. Nu voia s-o așeze pe pat, să tragă plapuma peste ea și să plece. Voia să închidă ușa în spatele lor, să-i scoată încet hainele și să se urce în pat lângă ea.

Nu era nimic neobișnuit la acea reacție, reflectă Mitch. Ceea ce era neobișnuit, ceea ce îl șoca era că voia să o țină în brațe, să-i simtă pielea lipită de pielea lui, picioarele ei printre ale lui, pieptul ei strivit de al lui. Chiar dacă nimic altceva nu s-ar fi întâmplat, să o dezmierde toată noaptea ar fi fost o plăcere profundă în sine.

Așezând-o pe Tiffany pe saltea, Mitch o privi și simți ceva tulburător înăuntrul său. Încercă să-și spună că experimenta un răspuns natural la părul de culoarea miezului nopții, la genele negre ca funinginea plecate peste o piele delicată de culoarea friștii, la obrajii pe care orice sculptor ar fi vrut să-i imortalizeze în marmură.

Știa că se amăgea singur. Ceea ce simțea nu avea nimic de-a face cu forma unui obraz sau cu o șuviță de păr. Suspecta chiar că avea foarte puțin de-a face cu o dorință naturală. Această femeie inocentă îl vrăjise. Dacă ar fi avut puțină minte, și-ar fi pierdut urmele imediat.

Totuși mai zăbovi puțin, acoperind-o cu plapuma și dându-i la o parte de pe față un cârlionț mătăsos. Încercând în același timp să descifreze ce anume de la Tiffany Greer îl sensibiliza atât.

În loc să găsească un răspuns, simți un val de tandrețe cuprinzându-l. Aproape fără să-și dea seama ce face, el se aplecă și o sărută pe pleoape, retrăgându-se apoi ezitant.

Ochii ei se deschiseră brusc. Se uită la el atât de intens încât el se întrebă dacă era dezorientată, sau confuză, sau chiar speriată.

Mitch deschise gura ca s-o asigure și să-i explice ceea ce se întâmplase, dar înainte să poată vorbi, Tiffany își arcui buzele într-un zâmbet dulce și somnoros.

– Bună, Mitch, murmură ea, de parcă l-ar fi cunoscut și ar fi avut încredere în el dintotdeauna. Întinzându-se după mâna lui, suspină mulțumită și adormi la loc.

Timpul se opri în timp ce Mitch se uita la ea, cu un nod în gât. După o eternitate, clipi și își scutură capul. Un nod în gâtul lui Mitch Canfield? Din cauza unei femei? O femeie pe care o cunoscuse chiar în acea zi? O femeie prea tânără, prea inocentă, care aparținea Mărilor Sudului și nu avea ce căuta în această regiune primitivă și neprimitoare? Ce se întâmpla cu el?

Își eliberă atent mâna și se ridică. După ce se mai uită câteva momente la Tiffany, se retrase încet din dormitor. Când ajunse la ușă, respiră adânc și se forță să plece.

Dacă învățase ceva în ultimii ani, era momentul când să plece repede și definitiv.

Ar fi fost o idee bună, se decise el, să se țină departe de fermă pentru o perioadă.

*
*   *

Mitch dărâmă receptorul telefonului de lângă pat pe noptieră, trezindu-se treptat și luptându-se la fiecare mișcare cu țârâitul asurzitor al telefonului care îl smulgea din îmbrățișarea lui Tiffany.

– Unchiule Mitch, auzi el.

Recuperând neîndemânatic receptorul, Mitch privi ceasul. Șase și jumătate. Nepoții lui erau adevărați băieți de fermier.

– Danny? S-a întâmplat ceva? întrebă el, alungându-și persistentele imagini senzuale din minte, pentru a face loc îngrijorării.

– Aproape, spuse Danny. Îți aduci aminte când m-ai dus duminică la bibliotecă să mă ajuți la proiectul pentru ora de științe?

Frecându-și ochii cu degetele, Mitch mormăi ceva afirmativ.

– Ei bine, nu-mi găsesc notițele pe care le-am făcut, continuă Danny. Le-am căutat peste tot, și am astăzi nevoie de ele la

școală. Mă gândeam dacă nu cumva le-am uitat la tine acasă când ne-am întors să mâncăm pizza.

– Așteaptă puțin. Mă duc să mă uit, spuse Mitch, punând receptorul pe pernă și trecându-și picioarele peste marginea patului. Stătu un moment pe marginea saltelei, apoi se forță să se ridice și se îndreptă spre living. Imaginația trupului său gol surprinsă în oglindă îi confirmă ceea ce știa deja. Încheiase ziua precedentă râvnind la Tiffany Greer, și începea o nouă zi în aceeași situație neplăcută.

Se uită să vadă și dacă avusese o noapte proastă. Părul îi era zburlit, trebuia să se bărbierească urgent și avea și cearcăne sub ochi. Petrecuse prima parte a nopții luptându-se cu o insomnie, iar restul nopții fiind prins într-un caleidoscop de vise erotice.

Îi trebuiră câteva minute să găsească notițele lui Danny. Dădu dezaprobator din cap în timp ce ridica receptorul telefonului din living.

– Danny, de ce memoria ta este atât de bună încât ai putut să zici exact unde ți-ai lăsat caietul, dar ești atât de aiurit și îți tot uiți lucrurile aici?

– Același lucru m-a întrebat și mama, spuse Danny. Cred că problema este că mă simt întotdeauna atât de bine cu tine, încât uit de orice altceva.

Mitch pufni. Era evident că el nu era singurul Canfield care stăpânea arta manipulării.

Dintr-o dată, o imagine a lui Tiffany râzând își făcu loc în mintea lui, exact așa cum apărea în visele sale: Tiffany în vechiul lui dormitor, ochii ei lăcrimând de râs în timp ce el bălmăjea niște prostii despre florile de gheață, Tiffany în brațele lui, zâmbindu-i, Tiffany întinsă pe pat – patul lui...

– Bună încercare, puștiule, spuse el repede, încercând să fie atent la Danny. Ce facem acum?

– Păi, bănuiesc că aș putea să-i explic profesoarei. Probabil că mă va penaliza cu vreo zece puncte pe puțin.

– Adu și viorile să te acompaniez, zise Mitch, neputând să își ascundă amuzamentul din voce. OK. Am pornit spre voi.

– O! Mulțumesc, spuse Danny, reușind să pară mirat.

– Cu plăcere, dar data viitoare când mai vii aici o să-ți lipesc toate lucrurile tale de tine. Aceste drumuri de dimineață o să fie în curând prea mult pentru un bătrân ramolit ca mine.

– Știu, unchiule Mitch. Îmi pare foarte rău. Sincer.

Mitch se strâmbă la receptor. Nu se aștepta ca băiatul să aprobe că era ramolit.

– O să ajung înaintea autobuzului școlii, promise el. Adică înainte de opt, nu?

– Da. Îți rămân dator pentru asta, unchiule Mitch.

Mitch își dădu ochii peste cap în timp ce puse receptorul în furcă.

Abia pe la jumătatea drumului își aduse aminte că plănuise să nu mai treacă pe la fermă cât timp Tiffany era acolo. Dar nu avea cum să fie o problemă, își spuse. Sigur nu se trezise, oricum.

*

* *

Tiffany se deșteptă în zgomotele unei gospodării în care era clar că toată lumea încerca în zadar să facă liniște în timp ce făceau lucrurile obișnuite de dimineață.

Bâjbâi după ceasul de călătorie pe care îl pusese pe noptieră în mijlocul nopții. Era după trei când a deschis ochii și și-a dat seama încetul cu încetul unde era și cine o dusese acolo. Abia se abținu să nu țipe. După ce se schimbă într-o cămașă de noapte și își despachetă bagajele, se întoarse în pat, dar nu reuși decât să stea trează, cu ochii în tavan, reamintindu-și fiecare detaliu al conversației cu Mitch, retrăind fiecare atingere și acel unic sărut pe care și-l dăduseră.

Își apropie ceasul de față și se uită lung la el. Șapte fix. Puse ceasul la loc și se cuibări mai bine sub plapumă, îmbrățișând perna.

Zece minute mai târziu, Tiffany acceptă faptul că nu mai dormea. Mintea ei se chinuia să capteze vaga amintire a lui Mitch cărând-o în pat, aplecându-se asupra ei, ochii lui plini de o căldură ciudată, mâna lui așezându-i ușor părul. Fusese cuprinsă de un straniu sentiment de apropiere care refuza să dispară. Lumina rece a dimineții ar fi trebuit s-o facă să gândească limpede, reflectă ea. De ce nu mergea?

Dintr-o dată, se hotărî să se trezească. Nu se făcuse nici un plan să muncească cu Pete și Jackie în prima zi de la venirea ei, dar nu prea avea sens să trândăvească toată ziua, gândindu-se la toate evenimentele ciudate din ziua precedentă. Pe de altă parte, cu cât se vedea cu gazdele ei mai curând, cu atât totul se va termina mai repede. Nu își putea da seama ce credeau ei despre ea, nu numai datorită scenei demne de „Frumoasa adormită“, ci și datorită schimburilor încinse de cuvinte pe care le avusese cu Mitch.

Singurul lucru care îi făcea rușine să fie suportabilă era faptul că nu trebuia să dea ochii cu Mitch. Probabil că până va veni el la fermă, ea avea să fie femeia rațională, în toate mințile, care plecase din Hawaii cu ceva mai mult de o zi în urmă. Poate avea chiar să fie insensibilă la impactul senzual al acestui bărbat până atunci. Răspunsul ei nebunesc trebuia să fie rezultatul călătoriei cu snowmobilul. Citise că putea avea influențe mari și ciudate asupra oamenilor.

*

*   *

Bucătăria era la fel de mare, de veselă și de primitoare cum Tiffany își imaginase întotdeauna că trebuie să fie o bucătărie de

fermă, numai cu lemn albit de stejar cu ornamente albastre, tapet pictat și perdele luminoase. Băieții erau afară făcând scandal în zăpadă în timp ce așteptau autobuzul școlii, Pete curăța zăpada de pe alee, iar Rebecca era în bucătărie, sub masa lungă și ovală, mergând în patru labe în pijamaua ei roz, jucându-se.

Era o atmosferă familială de care Tiffany se bucura din plin. Îmbrăcată într-un costum de jogging verde deschis, se așeză la capătul mesei, savurând o cană de cafea aburindă, niște biscuiți abia scoși din cuptor și niște fructe proaspete. Urmări fascinată cu Jackie se ocupa de nenumărate treburi și de crize minore cu minimum de agitație și maximum de eficiență în timp ce nu pierdea un cuvânt din conversația lor.

Tiffany își ceru scuze, dar Jackie o opri râzând.

– Mitch avea dreptate, spuse Jackie. După lungul zbor cu avionul și toate fusele orare pe care le-ai traversat, nu ar fi trebuit să te ținem trează atâta timp.

Tiffany nu se putu abține să se întrebe dacă Mitch îi găsise scuze înainte sau după ce o dusese în pat. Nu ar fi fost nici o diferență, dar se enervă la gândul că, pe când ea adormise cu o inocență copilărească mai potrivită Rebeccăi decât unei femei mature, Mitch își luase responsabilitatea de a decide ce să facă în privința ei. Singura ei consolare era că el nu considerase potrivit să o schimbe în cămașa de noapte.

Alungă acel gând în momentul când simți o căldură înșelătoare cuprinzând-o.

– Jackie, pot să te ajut cu ceva? întrebă ea veselă.

Jackie zâmbi.

– Nu, mulțumesc. Totul este sub control. Relaxează-te. O să muncești pe rupte în curând. Sunt foarte multe locuri de văzut în următoarele zile dacă vrei să cunoști cu adevărat afacerea noastră.

Tiffany simți deodată un curent de aer rece atingându-i gleznele goale. Se întoarse spre ușa din spate a casei.

După ce își scutură viguros picioarele pe preșul de la intrare, Pete își băgă capul pe ușa bucătăriei.

– Iubito, mai este cumva vreun bidonaș cu lichid de dezghețat în bufetul de sub chiuvetă? o întrebă el pe Jackie. Nu se urnește deloc ușa de la dubiță.

Lichid de dezghețat, gândi Tiffany în timp ce Pete luă recipientul pe care i-l înmânase Jackie și ieși. Alei care trebuiau deszăpezite, deoarece vântul spulberase zăpada în timpul nopții. Să te scuturi de zăpadă pe preșul din fața ușii de fiecare dată când vii de afară. Să te înfofolești din cap până-n picioare de fiecare dată când ieși afară. Chiar voia să trăiască aceste lucruri mai mult de câteva zile?

Nu avea de ales, își aminti singură. Dacă se încheia afacerea, trebuia să stea, fie că îi plăcea, fie că nu.

După câteva minute, Pete apăru din nou, întinzând bidonașul.

– A mers, așa că plec imediat ce se încălzește motorul. Se uită la Tiffany și îi surâse într-un fel care-i făcu stomacul să se strângă, deoarece semăna foarte mult cu zâmbetul amuzat al lui Mitch.

– Nu știu de ce mă grăbesc, spuse el. Mă duc la dentist.

Tiffany râse și îi făcu un semn de consolare, dar se uită în altă parte când Jackie se duse la ușă să îl sărute. Afecțiunea lor o impresiona cumva.

Pete plecase de câteva minute, Rebecca o rupsese la fugă spre living și Jackie se dusese după ea, când Tiffany simți un nou val de aer rece pe la glezne și auzi un nou scuturat de picioare. Se întrebă dacă dubița lui Pete se oprise cumva pentru că nu a lăsat motorul să se încălzească destul. Își ridică privirea cu sprâncenele arcuite întrebător.

Dar nu Pete apăru în ușă de data aceasta. Era Mitch, care își scotea cu o mână căciula și și-o îndesa în buzunar, iar cu cealaltă își descheia jacheta. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tiffany și se măriră. Părea complet zăpăcit și se opri la intrare.

– Ce cauți aici? întrebă el.

Capitolul 6

Tiffany era șocată, și avea respirația întretăiată. Cum putea un bărbat să arate atât de atrăgător, cu tot părul răvășit din cauza șepcii și cu fruntea încruntată? Cum putea să fie atât de sexy când avea corpul zvelt înfofolit în atâtea haine, și cum putea fi atât de irezistibil? Tot ce putea face era să nu pară nicidecum afectată. Se uită când într-o parte când în alta, ca și cum ar fi vrut să se asigure exact unde era și de ce ar fi el atât de surprins să o găsească acolo.

– Păi… tu m-ai adus aici, îți amintești?

– Știu asta, spuse el pierzându-și răbdarea. Dar ce faci în bucătărie?

Ea se uită în jos în farfurie, apoi din nou la el.

– Iau micul dejun!

Exasperat, mai încercă o dată.

– Vreau să spun, de ce te-ai trezit atât de devreme? Ar trebui să recuperezi niște ore de somn.

– N-am putut să dorm, răspunse ea.

– Dormeai destul de bine ultima dată când te-am văzut.

– M-am trezit, îi explică ea calmă. Cred că am rămas încă la fusul orar din Hawaii, sau cel puțin pe undeva prin mijlocul Pacificului.

Nu era nevoie să-i spună că el era cauza insomniei ei.

– Apropo, mulțumesc că m-ai ridicat – literalmente, se forță să adauge.

Fu recompensată cu o urmă de zâmbet.

– Plăcerea este de partea mea, ca întotdeauna, murmură el, apoi își propti un picior pe treapta de sus și se aplecă pentru a-și descheia gheata.

Lui Tiffany îi veni în minte gândul că Mitch nu părea atât de indiferent sau dornic să flirteze așa cum fusese cu o zi înainte. Și arăta de parcă noaptea sa nu fusese mai liniștită decât a ei. Oare o petrecuse cu vreo femeie înfocată?

Jackie o salvă de la tortura acelui gând care, în mod ciudat, o deranja; aceasta intră din nou în bucătărie, ținând-o pe Rebecca în brațe.

– Mitch, îmi răsfeți fiul, îl dojeni ea în timp ce se îndrepta spre ușă pentru a-i ura bun-venit. Cum va învăța Danny să fie grijuliu cu propriile lucruri, dacă tu i le aduci înapoi mereu? I-am spus să nu te roage să vii în dimineața asta.

– Nu m-a rugat, spuse Mitch, scoțându-și gheata și schimbându-și poziția pentru a și-o descheia și pe cealaltă. Danny m-a întrebat doar dacă este la mine acasă caietul lui. Era chiar pregătit să-și primească pedeapsa de la profesoara lui. A fost alegerea mea aceea de a-l mai salva încă o dată. Și în plus, știam că avusese la el caietul la mine acasă, și nu mi-am amintit acest lucru atunci când am plecat, așa încât, cum pot fi dur cu el pentru că l-a uitat?

Când ambele ghete fură scoase, se îndreptă, își scoase jacheta, o aruncă pe cuier, și apoi păși fără zgomot în bucătărie, în șosete gri, goase, pentru muncă.

Purta o helancă neagră pe gât, iar pe deasupra un pulovăr

multicolor. Pantalonii negri i se mulau pe liniile ferme ale șoldurilor și ale coapselor.

„Calmă“, își spuse Tiffany cu disperare în timp ce respirația ei devenea necontrolată, iar mâinile începuseră să-i tremure.

– Oricum, continuă el fără a-i mai arunca vreo privire, am ajuns aici chiar înainte ca autobuzul să sosească să-i ia pe copii la școală, așa încât cred că băiatul nostru era destul de nervos pentru a se hotărî ca data viitoare să fie mai atent. Fața i se lumină cu un zâmbet de-ndată ce Rebecca întinse brațele spre el.

– Ce face Becky a mea? spuse el, luând fetița și ridicând-o mult deasupra capului său, destul încât s-o facă să gângurească plină de încântare.

Tiffany încercă să nu privească scena. O mișca în mod inexplicabil. Dar nu se putu abține.

– Dă-mi-o înapoi, îi ordonă Jackie cu un zâmbet indulgent.

– Acum, când de restul familiei am avut deja grijă, e timpul s-o îmbrac și pe asta mică.

Mitch o predă pe micuță și se duse la mașina de gătit. Ridicând capaul, se uită în oală.

– A mâncat toată lumea?

– A mai rămas destul păsat și pentru tine, spuse Jackie. Intuisem că Danny ar putea să te convingă să vii pe aici, așa că am făcut mai mult. Servește-te.

De vreme ce Jackie o luă pe Rebecca sus, iar Mitch luă un castron din dulap fără a încerca măcar să lege vreo conversație, Tiffany începu să se simtă groaznic de ignorată. Foarte bine, se gândi ea. Oricum nu voia să vorbească cu acel bărbat. Se concentră asupra terminării ultimelor fructe de pe farfurie și a ultimelor îmbucături de biscuiți cu miere.

Mitch își punea cu polonicul fiertură de ovăz în caston când, fără a se uita în spate la ea, spuse:

– Tiffany, știu că ai șosete pentru că eu însumi le-am ales.

N-ar trebui să umbli în picioarele goale. Sunt curenți reci la nivelul podelei, mai ales acolo unde stai tu.

Se uită la el puțin șocată. Îi observase gleznele goale? Simți un nou val de căldură aprinzându-se înlăuntrul ei, dar îi puse capăt repede și cu hotărâre. Tot ceea ce observase el era un nou motiv pentru care s-o cicălească. Cu încă un zâmbet fals, ea îi spuse cu dulceață în glas:

– Ce bine îmi pare că te văd din nou, Mitch, cu toate că nu sunt sigură dacă pot face față atât de devreme, dimineața, farmecului tău covârșitor.

Mitch întoarse capul spre Tiffany pentru a o străpunge cu o privire ascuțită, dar zâmbi, dându-și seama că merita remarca aceea ironică. Fusese atât de concentrat să nu arate cât de plăcut surprins era când o văzuse, încât avusese un comportament reținut până la impolitețe față de ea.

– Ce ai mâncat la micul dejun? întrebă el.

Tiffany se încruntă peste marginea ceștii pe care o ridicase la buze. Ca din senin bărbatul dorea să fie sociabil.

– Jackie mi-a pregătit o farfurie cu fructe, răspunse ea.

– O farfurie cu fructe. Ăsta-i mic dejun hawaiian, nu un mic dejun în Winnipeg.

– Este genul meu de mic dejun, spuse Tiffany cu hotărâre. Jackie a presupus că eu sunt obișnuită să iau o masă ușoară, de fructe proaspete, și a presupus foarte bine.

– Poate că într-adevăr ești obișnuită cu așa ceva, dar prin locurile astea, ar fi mai bine să treci pe fiertură de ovăz. Jackie o face mai gustoasă decât alte gospodine. Rade niște nucșoară în ea, și pune niște scorțișoară, cred. În orice caz, este genul de întăritor de care ai nevoie în această țară. Se lipește de coaste și te încălzește în interior.

– Nu sunt genul care să mănânc ceva care să se lipească de coaste, și în mod sigur nu am nevoie să mi se încălzească...

Închise repede gura, dându-și seama că aproape

recunoscuse că ultimul lucru de care avea nevoie era ca interiorul ei să fie încălzit. Prezența lui Mitch era mai mult decât suficientă pentru a avea acest efect, oricât de iritant era, dar cu siguranță ea nu dorea să recunoască acest lucru în fața lui.

Dar era prea târziu; își dădu seama de acest lucru imediat ce îl văzu privind-o, cu lingura suspendată la jumătatea drumului către gură, cu zâmbetul acela familiar de „știam asta“ care îi făcea colțul buzelor să se ridice ușor.

– N-ar trebui să te întorci în oraș pentru a-ți deschide magazinul? întrebă ea cu subînțeles.

El râse și-i aruncă o privire prefăcut îngrozită.

– Vorbești serios? Chiar crezi că aș lucra în acel loc? Care ar fi rostul de a fi șef dacă nu-ți angajezi oameni care să facă treaba de zi cu zi?

Tiffany îl studie, cu ochii îngustându-i-se.

– Nu-ți mai înghit jocul acesta de „pierde-vară“, spuse ea cu hotărâre. Nimeni nu face un succes dintr-o afacere competitivă cu această atitudine pe care te străduiești s-o afișezi. De ce faci chestia asta?

– Ce fac?

– Pretinzi să fii ceva ce nu ești.

O privi drept în ochi.

– Dimpotrivă. Eu sunt unul dintre puținii oameni pe care-i cunosc, care nu pretinde a fi ceva ce nu e. Ce vezi, asta sunt. Atât și nimic mai mult, nimic ascuns, nimic profund sub o spoială, nu-mi atribui calități pe care nu le posed, Tiffany. Aceasta este cea mai mare slăbiciune a femeii și obiceiul cel mai cumplit. Ea se străduiește să vadă bărbatul mai bun decât este de fapt, apoi îl urăște când acesta nu se ridică la nivelul imaginii pe care ea și-a creat-o despre el.

Tiffany îl privi cu gura căscată, uimită de vehemența discursului; vorbise în stilul lui obișnuit, tărăgănat, cu obișnuitul zâmbet de „băiat deștept“, dar își expusese punctul de vedere și o răceală bruscă în ochii lui îl confirmase.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea încet când își mai veni în fire. Mă avertizezi prietenește, Mitch?

Lăsând jos lingura, Mitch se blestemă în sinea lui. Vorbise ca un egoist cinic, prevenind o femeie superbă de a nu-și pune în totalitate baza în el. De parcă el ar fi un trofeu extraordinar. Ei bine, nu era mare scofală de trofeu, și probabil că era într-adevăr un egoist cinic. Și poate că Tiffany era prea dulce și prea delicată pentru a se descurca. Avea nevoie de avertisment, pentru a se feri de bărbați ca Mitch Canfield. N-ar fi toți atât de atenți să nu profite de ea.

Se ridică în picioare, merse spre celălalt capăt al mesei, o cuprinse pe după umeri, și o ridică în picioare.

– Da, spuse el, cu voce brusc răgușită. Un avertisment pentru amândoi.

Își coborî gura peste a ei, într-un sărut posesiv, fără menajamente. Așa dorea el să fie. Nu dorea să încurajeze la delicatețe, nu dorea mușcături ușoare menite să facă o femeie să vrea mai mult. Acesta era ultimul sărut. Un sfârșit al acestei nebunii.

La început, Tiffany era prea uimită pentru a protesta. După numai câteva secunde, era prea implicată, prea cufundată în plăcere pentru a da măcar impresia unei împotriviri.

Limba lui Mitch, fierbinte și agresivă, îi depărtă buzele și începu să exploreze ceea ce era ascuns în spatele lor. Ea gustă aromele de nucșoară, scorțișoară și arțar dulce, în timp ce propria ei limbă întâlni instinctiv și mângâia limba lui.

Când mâinile lui eliberară umerii pentru a-și croi drum prin părul ei, înclinându-i capul pe spate, iar gura lui puse și mai mult stăpânire pe a ei, brațele ei se încolăciră în jurul taliei lui, strângând-o, trăgându-i corpul spre al său. Auzi un geamăt înfundat și senzual răzbind din gâtul lui și îi simți vibrațiile ciocnindu-se de buzele ei. Era foarte conștientă de strânsoarea cu care îi presa trupul de al ei și o durere puternică dar plăcută se instală între coapsele ei. Nu știuse niciodată că ar putea

cunoaște vreodată o nevoie atât de bruscă și de nesăbuită.

Tiffany plutea într-o stare de abandon fericit. Mâinile ei se mișcau constant pe spatele lui Mitch, aventurându-se apoi pe pieptul și pe umerii lui, atingând ușor sfârcurile lui tari, masculine. Adora să-l simtă lipit de ea.

Mitch gemu din nou când limba ei o mângâie pe a lui și o ademeni într-un dans amețitor.

– Mă înnebunești, șopti el. Nu trebuia să se întâmple asta, Tiffany. Nu așa îmi imaginasem. Îmi scoți la iveală toate intențiile. Mă învingi de fiecare dată fără măcar să te străduiești, fără să-ți dai seama de ceea ce faci. Apoi îi prinse între dinți buza inferioară plină și i-o mușcă blând, apoi își trecu limba peste ea calmând-o. Nu înțeleg nimic din toate astea, spuse el în timp ce buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei.

Nici Tiffany nu înțelegea nimic din ce se întâmpla. Dar nu-i păsa. Camera se învârtea. Podeaua se înclina în toate părțile, ca o plută pe niște ape învolburate, iar ea se agăța de Mitch, cu echilibrul instabil, deoarece picioarele îi erau prea moi pentru a o mai putea susține.

De parcă ar fi ghicit cât de tulburată era, el își lăsă ambele mâini să alunece pe corpul ei până îi ajunseră la fese și le cuprinseră, apoi o ridică pentru a o sprijini pe marginea mesei. Mișcându-se între coapsele ei, el își afundă degetele în carnea ei fină pentru a o împinge înspre el.

– Mitch, șopti ea. Oh, Mitch, de ce te doresc atât de mult? Cum pot să doresc un bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc?

Naivitatea întrebării ei îl readuse pe Mitch cu picioarele pe pământ mai repede decât o lopată plină de zăpadă aruncată în față. El înălță capul și se uită în jos la ea, căutându-i privirea rătăcită, blestemându-se că a început ceva ce nu trebuia să termine. Nu era cinstit față de Tiffany. Nu era corect din partea lui; femeile din viața lui n-ar pune o astfel de întrebare. Ele nu trebuiau să cunoască un bărbat pentru a-l dori. La dracu', ele

preferau să nu știe prea multe. Fără intimități, fără promisiuni, fără obligații. Sex protejat, atât emoțional cât și fizic. Aceste lucruri erau prea reci și false pentru gusturile lui, dar Tiffany era prea blândă, caldă și reală pentru pacea lui interioară.

Prinzându-i fața între palme, el se forță să-i zâmbească, sperând că reușește să fabrice cel mai insolent și arogant zâmbet.

– Poate că dacă m-ai cunoaște, nu m-ai dori atât de mult, sugeră el încet, cu toate că de-ndată ce vorbi, își dori să se fi gândit de două ori înainte de a deschide gura. Acest fel de comentariu se găsea la același nivel cu acea replică ieftină „ești prea bună pentru mine“, care stârnea curiozitatea și compasiunea unei femei.

Tiffany ieșea încet dintr-o ceață de senzualitate, iar corpul ei era încins, în timp ce mintea ei încerca să-și vină în fire și să se controleze o dată cu stingerea bruscă a pasiunii lui Mitch.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

Mitch scutură din cap.

– Nimic.

– Dar...

– N-am spus nimic care să merite să fie repetat, spuse el cu hotărâre. Dându-și seama că rupsese vraja, dar nu și îmbrățișarea, luă mâinile lui Tiffany și făcu un pas înapoi, trăgând-o doar atât cât s-o ajute să coboare de pe masă. Neștiind cum să treacă lin peste acest moment neobișnuit, îi dădu drumul pur și simplu, îi ciufuli scurt părul de parcă ar fi fost un cățeluș drăgălaș și începu să strângă masa.

Tiffany se duse înapoi la scaunul ei, buimăcită, neputând să gândească limpede.

– Cum ți se par lucrurile până în prezent? întrebă el, purtându-se de parcă nimic extraordinar nu se întâmplase între ei și vorbăria măruntă era un lucru perfect natural.

– Ce lucruri? întrebă ea cu o voce pierdută.

– Cum ți se pare Winnipeg? Cum ți se pare iarna? Mitch luă castronul în care mâncase împreună cu farfuria ei și le duse la chiuvetă. Vei reuși să te descurci cu viața din nord dacă închei o înțelegere cu Peter și cu Jackie și va trebui să rămâi aici pentru un timp?

Ea ridică din umeri, cu nepăsare.

– Nu știu sigur, spuse ea, adăugând în sinea ei că erau multe lucruri de care nu era sigură, ca de exemplu, jocurile pe care le juca Mitch. Pur și simplu nu sunt sigură, repetă ea, mai mult pentru sine decât pentru el.

– Dar mai crezi că poți fi obiectivă în ceea ce privește recomandarea?

– Da, spuse ea, împingând bărbia în sus când se dezmetici și începu să ajute la strâns. Destul cu prostia asta de a sta cu ochii pironiți, își spuse ea. Dacă cele două companii sunt potrivite una pentru cealaltă, nu voi avea nici o problemă în recomandarea unei achiziționări de acțiuni. Oricum, Paradise Foods n-ar renunța la afacere dacă decid că nu sunt pregătită să stau pentru perioada de tranziție. Este o corporație foarte mare, cu proprietăți în toată lumea. Trebuie să existe vreun suflet excentric care și-ar dori din toată inima să vină aici.

– Înțeleg, spuse Mitch în timp ce spăla vasele, gândindu-se serios la vorbele ei. Ea ar putea pleca din Winnipeg. S-ar putea să n-o mai vadă niciodată, era foarte posibil ca acest lucru să se întâmple, iar lui nu-i plăcea ideea. Excentric? repetă el, accentuând cuvântul rostit. E chiar atât de rău?

Tiffany înșfăcă un prosop de vase și începu să șteargă.

– Mitch, am ajuns aici abia ieri, spuse ea. Recunosc că sunt oarecum copleșită de duritatea care pare a fi necesară pentru a mă descurca aici, dar nu sunt pregătită să mă dau în lături de la provocare, înainte de a-mi acorda mie însămi șansa de a mă confrunta cu ea.

El îi aruncă o privire dintr-o parte și zâmbi.

– Iubito, acum n-ai decât să stai să-ți plângi în pumni. Nu ești atât de puternică.

– Nu zău? Bărbia ei urcă din nou în timp ce-l răsplătea cu un zâmbet rece.

– De unde știi că nu sunt o floare a zăpezii rezistentă?

Mitch râse.

– Vrei să pariezi?

– Pe ce? Pe abilitatea mea de a mă acomoda într-un mediu necunoscut?

Lăsându-și la o parte propriile dubii, Tiffany decise că se săturase să fie considerată mai slabă doar pentru faptul că nu fusese născută și crescută într-un iglu.

– Accept pariul tău, spuse ea sfidător. Care este miza?

Mitch trăgea de timp și evita răspunsul făcându-și de lucru la chiuvetă și ștergând masa. Nu se așteptase la răspunsul lui Tiffany, dar își dădu seama că ar fi trebuit să știe că mândria ei își va intra în rol. Acum va îndura absolut orice surpriză i-ar rezerva nordul, decât să recunoască faptul că nu poate face față. Iar el s-a blocat singur într-un punct mort. Acum va trebui să-i dovedească că iarna din Winnipeg o poate învinge – dar nu se putea hotărî dacă voia într-adevăr să câștige pariul sau să-l piardă.

– Ei bine? spuse Tiffany cu nerăbdare în timp ce ștergea ultimul vas și atârna apoi prosopul la uscat. Ai de gând să spui care este miza?

Lui Mitch îi veni în minte că ar putea s-o facă pe Tiffany să renunțe la această nerozie înainte ca aceasta să înceapă.

– Bine, ce zici de asta? spuse el, înșfăcând un prosop pentru a se șterge pe mâini în timp ce se întorcea spre ea, încercând să pară sincer.

– După câte îmi dau seama, va trebui să petreci aici cel puțin zece zile pentru a alcătui un raport complet.

Tiffany își îndoi brațele în jurul pântecului, într-un gest

instinctiv de auto-apărare. În ochii lui Mitch era o sclipire periculoasă. Acum în ce se mai băga ea oare?

– Sau probabil voi sta aici două sau trei săptămâni.

– Atunci, să zicem două săptămâni. Dacă rezişti atât de mult timp fără să recunoşti că n-ai putea niciodată să rămâi o perioadă atât de lungă, te trimit cu avionul, pentru un weekend, într-un loc idilic în Caraibe.

– Un weekend în Caraibe? murmură ea, înţelegând ce era cu acea scăpărare din ochii lui. Sună foarte bine, spuse ea calm, arborând apoi cel mai strălucitor zâmbet al ei. Şi dacă pierd, vii cu mine?

Mitch o privi fix un moment, înainte de a clipi aprobator. Nu mai fusese de mult timp pus cu botul pe labe, şi niciodată cu atât de multă îndemânare.

– Deci accepţi pariul? întrebă el, întinzând mâna în semn de încheiere a înţelegerii.

Tiffany acceptă strângerea de mână. Era o strângere de mână hotărâtă, caldă şi electrizantă, dar ignoră semnalele de alarmă şi se concentră gândindu-se cum va reuşi să-i dovedească acestui mascul lăudăros de ce era ea în stare.

– Accept, dacă accepţi şi tu, răspunse ea.

Ochii lor se întâlniră şi rămaseră pironiţi uitându-se unul la celălalt, în timp ce zâmbetele lor se stingeau treptat, iar mâinile le rămaseră împreunate timp de câteva momente îndelungate, până ce le auziră pe Jackie şi Rebecca venind jos, cântând un cântec fără rost. Un cântec „acum sosim“ tare şi fără rost.

Când Jackie şi fiica sa intrară în bucătărie, Tiffany îşi băgă mâinile în buzunare. Micuţa alergă direct la unchiul său, iar el o ridică şi o aşeză pe umerii săi.

– Care sunt planurile pentru dimineaţa aceasta? o întrebă el pe Jackie.

– Nu aveam nici un plan. Nu ne aşteptam ca o persoană care a traversat jumătate din lume să fie nerăbdătoare să iasă atât de

devreme. Jackie făcu o pauză, apoi scutură din cap. Ai dori probabil să scapi mai repede de marele tur și-ți devansezi programul, Tiffany, dar bona lui Becky nu va veni decât pe la ora unu, așa că nu-ți pot arăta împrejurimile.

– Nu-i nici o problemă, spuse Tiffany. Voi ieși să fac o plimbare.

– Ai dori probabil să te mai gândești la această variantă, interveni Mitch, apoi tresări în timp ce Rebecca îi apucă un smoc de păr pentru a se putea ține bine în timp ce se bâțâia în sus și-n jos într-o încercare de a-l face să se joace „dii căluțule“ cu ea.

– Sunt minus 25 de grade afară. Iar factorul de vânt de astăzi este de -40.

Tiffany știa că el încerca s-o alarmeze – și chiar reușea.

– Dar, de fapt, ce este acest factor de vânt?

Galopând ciudat în cerc în timp ce Rebecca gângurea fericită, Mitch îi explică în cei mai simpli termeni posibili:

– Termometrul înregistrează -25 de grade, dar vântul care vine în contact cu pielea, face temperatura să pară mult mai scăzută. Făcu o pauză pentru a-i zâmbi lui Tiffany.

– Totuși, există și vești bune. Maxima de azi se preconizează să ajungă la 20, continuă el. Poate chiar la 18.

Ea zâmbi de parcă ar fi fost încurajată.

– Bine, atunci, în cazul acesta, va fi chiar înviorător, așa că mă voi duce să fac acea plimbare. Vă rog să mă scuzați, dar voi fugi sus și voi începe să mă înfofolesc în echipamentul de supraviețuire, special ales pentru mine.

Întorcându-se pe călcâie și îndreptându-se către holul principal și spre scări, Tiffany îl auzi pe Mitch chicotind.

– Nu-ți uita lenjeria de corp, spuse el când ea ajunse la ușă.

Ea se opri și se zbârli la el.

– Mitch! Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să fii atât de… Se opri brusc când o văzu pe Jackie făcând eforturi zadarnice de a-și reține o izbucnire în râs. Tiffany trase adânc aer în

piept și îl expiră când ajunse cu numărătoarea la cinci, și zâmbi.

– Vrea să spună lenjeria călduroasă de corp, explică ea.

– Asta... asta am presupus, spuse Jackie, cu voce stăpânită.

Tiffany simți cum o cuprinde un val de roșeață. Încercă să pară stăpână pe situație, apoi se întoarse și ieși din cameră.

– Pregătește-te repede și-ți voi face eu turul! strigă Mitch după ea.

– Nu mă voi grăbi și o voi aștepta pe Jackie să vină cu mine după-amiază, mulțumesc, spuse ea, grăbindu-se în sus pe scări. Pari a fi îmbrăcat pentru schi. Nu-ți schimba planurile din cauza mea.

Mitch apăru în antreul de jos, cu Rebecca în spate, călare ca un adevărat jocheu de la Triple Crown.

– Nu te învinovățesc pentru că dai înapoi, bineînțeles. De vreme ce se întâmplă să fiu îmbrăcat ca pentru schi, aș dori să fac o tură peste câmpuri cu snow-mobilul. Un tur ar fi mai rapid în acest fel, dar aceste mașini pot fi destul de înfricoșătoare pentru cineva care nu este obișnuit cu ele.

Ajungând pe ultima treaptă de sus, Tiffany se aplecă peste balustradă pentru a se uita în jos la el.

– Snow-mobilul nu mă sperie, ai înțeles? Și nici tu!

– Foarte bine. Atunci hai, grăbește-te, și vom termina turul înainte să poți spune

„Călduroșul și minunatul Waikiki". Se întoarse și se duse înapoi în bucătărie, lăsând-o pe Tiffany să se minuneze de felul simplu în care obținuse ceea ce dorise.

Ceea ce se întreba ea, era de ce?

Fu înapoi în bucătărie în 15 minute, cu lenjeria mătăsoasă mângâindu-i pielea, cu șosetele călduroase în picioare și cu pantalonii de schi foșnindu-i la fiecare pas pe care îl făcea.

Capitolul 7

Pe măsură ce se apropiau de prima lor destinație, răgetul motorului se mai domoli. Vehicolul și miorlăitul său înfiorător se opriră, după ce Mitch parcă lângă o alee curățată de zăpadă care ducea spre o clădire veche.

– O moară de vânt, spuse Tiffany zâmbind deodată. Aici sunt făcuți fulgii de porumb și făina măcinată?

– Exact, răspunse Mitch. Demodatul mijloc de a face făina, care este acum considerat ca fiind o metodă reactualizată, datorită nepoluării mediului înconjurător. Pete lucrează la această fermă cu tehnici abandonate de generații întregi. Îi place să spună că a rămas atât de în urma timpurilor, încât a ajuns înaintea lor, dar acesta este doar teatrul lui de țăran prostuț.

– În concluzie, amândoi vă prezentați o falsă imagine despre voi înșivă. Pete face pe țăranelul când este de fapt un afacerist abil în domeniul agriculturii. Tu încerci să pari un fulg de porumb fără nici o grijă, când de fapt ești...

– Îți poți da drumul acum, o întrerupse Mitch, uitându-se peste umăr la Tiffany și zâmbindu-i.

Ea își trase în grabă mâinile din jurul taliei lui. Reușise s-o tulbure, și asta exact când ea încerca să-l pună pe el în încurcătură. Era imposibil să te înțelegi cu acest bărbat!

Mitch coborî din vehicul și se întoarse pentru a-i întinde o mână de ajutor. Tiffany o acceptă. Învățase acea lecție la aeroport.

El o ținea încă de mână când au pășit pe o mică verandă, chiar în interiorul clădirii.

– Îmi poți da drumul acum, spuse ea zâmbindu-i dulce.

El îi dădu într-adevăr drumul la mână, dar numai pentru a-și pune brațul în jurul mijlocului ei și pentru a o trage lângă el.

– Ești un copil neascultător, îi spuse el, cu gura periculos de aproape de a ei.

– Adu-mi aminte să nu te mai tachinez decât dacă vreau ca tachinarea să nu se întoarcă împotriva mea.

– Exact acest lucru am încercat să ți-l reamintesc, spuse ea, în timp ce se uita cu emoție de jur-împrejurul ei. Veranda era despărțită de interiorul clădirii printr-o ușă, astfel încât nimeni nu putea vedea ce se petrecea. Dar cineva putea ieși în orice clipă. Și aș mai vrea să-ți amintesc că sunt aici în interes de serviciu, adăugă ea. Te rog, ai putea să mă tratezi ca atare? Îi ordonă propriului puls să se liniștească. Acesta o ignora, galopând și zbătându-se precum un cal de curse.

– Putem intra acum?

Înăuntrul morii, Mitch se transformă într-o cu totul altă persoană, la fel cum făcuse și cu o seară în urmă, în timpul discuției despre afaceri. După ce-i luă jacheta lui Tiffany, o agăță în cuier, o conduse pentru a-i arăta interiorul clădirii, îi făcu cunoștință cu muncitorii și îi explică cu răbdare tot ce făceau aceștia. El le știa rostul la toate, era serios și deosebit de curtenitor.

Tiffany observă că toată lumea îl cunoștea și îl striga pe numele mic, lucru care nu o surprinse. Dar era nelămurită de faptul că tuturor li se părea normal că el era cel care-i arăta clădirea și îi dădea explicații, de parcă el ar conduce afacerea.

– Ești sigur că nu faci parte din această companie? întrebă ea în timp ce-și puneau jachetele pentru a porni spre următorul obiectiv.

– Doar fac parte din familie, spuse el. Cred în ceea ce fac Pete și Jackie pentru a menține această veche fermă la standardele maxime în aceste timpuri schimbătoare, asta-i tot.

– Ești împotriva unui parteneriat cu Paradise Foods?

– Dimpotrivă, eu sunt cel care a sugerat acest parteneriat. Observând că Tiffany se lupta pentru a-și încheia până la capăt fermoarul jachetei, Mitch preluă acțiunea, ajutând-o.

– Atâta timp cât negociezi cu bună-credință și nu încerci să schimbi regulile privitoare la proprietate ca atare, fiind astfel exclusă din înțelegere, voi fi bucuros.

– Suntem interesați de produsele rezultate din operațiune, nu de pământ sau de clădiri, îl asigură Tiffany, adăugând înțepată: Și eu negociez cu bună-credință, sau nu negociez deloc.

El ridică fermoarul, apoi o atinse ușor sub bărbie.

– Iar iese la atac bărbia aia bătăioasă, spuse el. Sus și în afară, exact la momentul oportun.

Tiffany se strâmbă, gândindu-se că Mitch se descurca prea bine în a obține din partea ei orice reacție dorea, numai pentru a se amuza.

*

* *

– Aș avea și eu o întrebare, spuse Tiffany când ea și Mitch părăsiră al treilea obiectiv, o micuță casă transformată într-o cameră pentru desfășurarea operației de obținere a uleiurilor alimentare din diverse semințe. De ce este totul atât de împrăștiat pe distanțe atât de mari? N-ar fi mult mai simplu dacă toate aceste ramuri ale companiei s-ar afla sub același acoperiș, sau cel puțin concentrate pe o arie mai restrânsă?

– Categoric, spuse Mitch. Dar deocamdată putem munci în aceste condiții și ne putem permite mai ușor așa. Ferma unde am

crescut eu nu era atât de extinsă precum este în momentul de față. Pete și Jackie cumpără proprietăți învecinate, și în loc să dărâme construcțiile, le folosesc. Ferma Canfield seamănă mult cu Paradise Foods – diversificată și extinsă – la o scară mai mică. În timp ce se urcau în snow-mobil, el înșiră câteva dintre proprietățile companiei, dându-i lui Tiffany câteva detalii despre fiecare, pentru a-și face o idee.

Când el porni motorul, conversația trebui să ia sfârșit. Tiffany rămase să mediteze asupra celor ce aflase. În cazul în care Mitch nu-i zugrăvise o imagine exagerată a felului în care ferma Canfield se ridicase pe piață, atunci acesta era exact genul de firmă în care compania ei era nerăbdătoare să facă investiții.

Perspectiva de a lucra timp de câteva luni cu familia lui Mitch în perioada fuzionării, era descurajantă. Nu va putea fi în stare să-l ocolească – sau nici nu voia.

Ea decise să lase grijile deoparte pentru moment. Nu se hotărâse nimic încă. Nimic nu se va hotărî în următoarele săptămâni. În loc să-și facă probleme, se concentră asupra călătoriei, dându-și brusc seama că se bucura de ea și se simțea bine. Oare unde se evaporaseră emoțiile ei?

Peisajul o fascina, iar măreția sa monocromatică nu era completată decât de azuriul strălucitor al cerului și discul metalic al soarelui alb-auriu. Parcă ar fi fost altă planetă, una străină, atât de frumoasă, încât îți tăia respirația.

Tiffany știa că aduna amintiri vii care vor rămâne cu ea pentru mult timp, iar când Mitch îi arătă o căprioară cu codița albă alergând speriată către un pâlc de conifere, uită de ea însăși destul încât să-și strângă brațele în jurul lui într-o îmbrățișare impulsivă.

Se întreba dacă era doar imaginația ei, sau snow-mobilul părea într-adevăr că încetinește pentru un moment.

*

*   *

Dimineața se scurse prea repede. Se îndreptau înapoi către casă, iar Tiffany se trezi dorindu-și ca dimineața să înceapă abia atunci.

Deodată, când traversaseră deja aproape o treime din câmpul imens așezat la vest de casă, o rafală violentă de vânt ridică zăpada de pe pământ și o transformă într-un vârtej zburător, cu Mitch, Tiffany și snow-mobilul lor prinși în el.

Tiffany simți corpul lui Mitch încordându-se. Apoi ambală motorul pentru a mări viteza, îndreptându-se ca într-un raliu spre casă.

Dar rafala de vânt fusese doar începutul a ceea ce avea să urmeze. În doar câteva secunde vehiculul gonea printr-un giulgiu copleșitor de zăpadă.

Tiffany era alarmată. Nu-i putea veni să creadă că aceste condiții climaterice se pot schimba atât de repede, cu un atât de scurt avertisment, și nu prea avea nici cea mai vagă idee despre cum se putea descurca Mitch cu ele. Să se avânte înainte în necunoscut părea periculos. Existau garduri și buturugi de copaci, care abia așteptau ca ei să se ciocnească de ele. În afară de asta, vizibilitatea era proastă, așa că pierderea direcției era aproape inevitabilă. Cu toate acestea, nici o oprire nu i se părea o alternativă mai bună. Perspectiva îngropării sub un morman de zăpadă nu era cu siguranță deloc atrăgătoare.

Nu-i rămăsese decât o singură opțiune: să aibă încredere că Mitch știa ce să facă. Pitindu-și capul după spatele lui lat pentru a se adăposti de asaltul tăios al vântului și al zăpezii, ea își aduse aminte că Mitch cunoștea locurile, crescuse aici și se va descurca într-un fel.

– Ține-te bine! strigă el acoperind urletul vântului și zgomotul constant al snow-mobilului.

Nu trebui să-i spună lui Tiffany de două ori. Conștiința de sine fu dată uitării în timp ce brațele și coapsele ei se strânseră în jurul lui ca niște liane. Mașina viră scurt la dreapta. Tiffany nu știa de ce se întâmplase acest lucru. Mitch știa ce face, își repeta ea în gând, ținând ochii strâns închiși.

Deoarece urletul vântului se mai domoli, și părea să fi încetat în încercarea lui de a o despărți de Mitch și de a o doborî de pe snow-mobil, Tiffany deschise ochii și văzu un brad înalt, drept, cu ramurile ce păreau niște brațe. Brațe întinse și primitoare. Ea ridică ochii. Alți copaci. Copaci peste tot în jurul lor. Molid și balsam, cedru și pin, încărcați de movile uriașe de zăpadă ce părea a fi frișcă. Culorile lor variau de la smaraldul argintiu și pal la jad limpede, până la albastrul verzui. Strecurate printre ele, ramuri groase, fără frunze, îmbrăcate în pojghițe de gheață zăngăneau, la fel de frumos precum clinchetul unor clopoței de cristal, în timp ce se frecau unele de altele.

Mitch îi adusese la un adăpost perfect, iar Tiffany era interesată și încântată de ceea ce vedea. Se simțea de parcă i s-ar fi permis să intre într-un loc secret, dintr-un basm plin de prințese și castele de gheață.

Mitch întrerupse motorul și arătă spre o structură care abia se observa, ascunsă între crengile cele mai joase ale unui copac, despre care Tiffany presupunea că este un imens stejar bătrân, sau poate un arțar.

– Nu-i chiar atât de rău aici, spuse Mitch, dar am putea la fel de bine să intrăm, să stăm confortabil și să așteptăm ca vijelia să se domolească. Se uită în spate, peste umăr, la Tiffany.

– Crezi că te descurci cu ghetele pentru zăpadă?

Tiffany dădu absent din cap în timp ce se uita la coliba de lemn spre care arătase el.

– O căsuță în copac? Vom aștepta într-o căsuță în copac?

– Îmi pare rău. Asta-i tot ce pot să fac. Și îmi cer scuze că nu am anticipat acest viscol. De obicei nu sunt luat pe nepregătite în felul acesta. Făcu o pauză, apoi adăugă aproape în șoaptă:

– Nu-mi stătea mintea la vreme, cred.

– Dar într-o căsuță suspendată? spuse Tiffany plină de nerăbdare. Vorbești serios? Vrei să spui că putem urca acolo?

Mitch îi aruncă un zâmbet întrebător.

– Vorbești de parcă chiar ai vrea să faci lucrul ăsta.

– Chiar vreau! N-aș rata această șansă pentru nimic în lume! N-am mai fost niciodată într-o căsuță în copac. Este a ta? Tu ai construit-o?

Mitch începu să râdă, în timp ce cobora de pe snow-mobil în stratul gros de zăpadă.

– Ar fi trebuit să-ți fie frică sau să fii furioasă, sau cel puțin un pic supărată, nu încântată, spuse el, scoțând cele două perechi de ghete pentru zăpadă și punându-și una dintre ele. Ce fel de hawaiiană neexperimentată ești tu, de fapt?

– Genul de hawaiiană care are de gând să câștige un anume pariu, i-o întoarse ea, zâmbind apoi.

– Și genul care și-a dorit întotdeauna să vadă pe dinăuntru o casă suspendată.

– Ar fi trebuit să te întâlnesc acum câțiva ani. Te-aș fi luat sus, în căsuța mea din copac oricând, spuse Mitch cu obișnuitul lui zâmbet amuzat și făcându-i cu ochiul.

– Te voi crede pe cuvânt că m-ai fi luat, spuse ea tărăgănat. Împreună cu fiecare dintre femeile pe care le puteai ademeni acolo sus.

Mitch râse doar și o ajută să coboare de pe snow-mobil și să-și pună ghetele. Îi trecuse prin minte gândul de a o fi întâlnit pe Tiffany cu ani în urmă, dar îl îndepărtă. Dacă ea l-ar fi întâlnit când avea, să zicem... 23 de ani – când era un idealist și un romantic care încă mai credea că există undeva o femeie deosebită făcută pentru el – Tiffany ar fi avut 15 ani.

*

*   *

Vorbiră încet în următoarea jumătate de oră sau poate chiar mai mult, în cea mai mare parte despre fermă sau despre educația demodată de care Mitch și Pete se bucuraseră acolo. Ea

ascultă cu interes și cu plăcere povestirile întâmplărilor din copilărie. Și observă că umorul era într-adevăr o calitate incontestabilă a lui. În poveștile lui Mitch, el juca rolul de clovn, în timp ce Pete trecea drept erou – ceea ce făcea ca în ochii lui Tiffany, Mitch să se transforme într-un erou.

– Locul acesta e minunat, murmură ea când simți că furtuna se stingea, iar momentele ei deosebite petrecute alături de Mitch erau pe sfârșite. Știi ce mă intrigă cel mai mult aici, la fermă?

– Ce te intrigă? întrebă el încet.

– Liniștea, șopti ea, ca și cum i-ar fi fost frică să nu sfărâme tăcerea. E aproape un lucru palpabil, atât de moale, precum catifeaua, ca un tampon împotriva marginilor dure ale lumii.

Mitch o sărută pe creștetul capului.

– Știi ce mă intrigă pe mine aici?

Tiffany se uită în sus la el și scutură din cap.

Zâmbetul lui era atât de tandru încât îți rupea inima.

– Tu. Sărutându-i fiecare pleoapă, continuă: Tu mă intrigi, Tiffany Greer, chiar dacă vrei sau nu vrei, chiar dacă vreau, chiar dacă nu vreau.

– Mitch, șopti ea. Oh, Mitch.

Nu se putea gândi la nimic altceva să poată spune, iar în clipa următoare, nici nu mai conta. Gura lui parfumată de mirodenii o acoperea pe a ei, și într-o secundă mănușile lor dispărură, iar șepcile fură aruncate deoparte, iar ea era culcată în poala lui, cu brațele în jurul gâtului lui și cu degetele mângâindu-l pe părul ciufulit, moale ca mătasea.

– Tiffany, murmură el. Ce să mă fac eu cu tine? Îmi petrec jumătate din timp făcându-mi mie însumi promisiuni serioase că îmi voi ține mâinile departe de tine, iar cealaltă jumătate încălcând toate aceste promisiuni.

– Încalcă-le, rosti ea. Buzele ei se jucau cu ale lui. Limba ei îi despărți buzele, le explorară nerăbdătoare nectarul delicios. Încalcă acele promisiuni, Mitch. Măcar pentru scurt timp. Fără obligații.

El se înmuie și se predă sărutului ei dulce și apoi îi întoarse acel sărut, adânc și posesiv, dar el bănuia că ea greșea. Existau obligații. Existaseră obligații din prima clipă când o văzuse. Fire invizibile dar puternice îi apropiau și îi legau ca într-o plasă, făcându-i prizonieri unul altuia, iar el era din ce în ce mai puțin sigur că dorea să opună rezistență. Gustul ei era amețitor. Dorința ei necontrolată era un afrodisiac puternic. În ciuda tuturor veșmintelor lor de nailon, bumbac și lână, care îi despărțeau, senzația corpului ei cuibărindu-se cu disperare într-al lui, era sentimentul cel mai puternic erotic pe care el îl simțise vreodată.

Când ea începu să tragă de hainele lui ca și cum ar fi dorit să intre sub ele, Mitch râse răgușit și își descheie și jacheta lui, și pe a ei. Strecurându-și mâna pe sub pulovărul și pe sub bluza ei, începu să-i frământe sânii și le tachină sfârcurile, care răspunseră incitant la atingerile lui.

Tiffany își arcui spatele, dorind din ce în ce mai mult îmbrățișările lui. Sfârcurile ei erau tari și umflate, tânjind în tăcere după buzele și limba lui. Întregul ei corp era treaz cum nu mai fusese niciodată, furnicat de dorință. Tânjind să-l atingă, își împinse mâinile pe sub hainele lui, și-i mângâie spatele, umerii, pieptul. Ea simți sfârcurile masculine întărindu-se, încordarea mușchilor când ea îl dezmierda cu mângâierile sale, dogoarea de foc emanată de undeva, din adâncul ființei lui.

Lumea din afară încetă să mai existe. Mai era doar Mitch. Atingerea lui, căldura răsuflării sale pe pielea ei, sărutările lui dulci și posesive. Părea a se afla în vreo lagună dintr-o insulă din Pacificul de Sud, deoarece nu mai simțea frigul. Când palma lui Mitch alunecă de la baza gâtului ei până la talie, lăsă o dâră de foc. Când degetele lui îndemânatice desfăcură cordonul care-i strângea salopeta de schi și se strecurară mai departe, în jos, avântându-se peste buric și coborând din ce mai jos, simți cum întreaga ei ființă va izbucni în flăcări. Iar când el descoperi centrul sensibil al dorinței ei și începu să-l mângâie cu degetele sale

cunoscătoare, ea explodă precum Mauna Loa, strigându-i numele iar și iar, cu sunete incoerente și cuprinse, pierdute în interiorul gurii lui.

– Dumnezeule, Tiffany, spuse el cu voce răgușită. Iubito, ești pregătită pentru mine, ești atât de...

Vocea lui pieri într-un geamăt surd, gutural. Mâna lui Tiffany coborî îndrăzneț în jos, iar degetele ei se încolăciră în jurul lui în timp ce șoldurile sale se înălțară pentru a primi invazia lui intimă, deschizându-i-se lui, în timp ce gura ei primi împunsăturile adânci și ritmice ale limbii lui.

Dar deodată, o rafală rece de aer răzbătu prin pereții căsuței, trimițând vârtejuri de zăpadă prin crăpături și prin fereastra întredeschisă. Mitch îi eliberă gura lui Tiffany și se mișcă astfel încât mâna ei alunecă de pe el.

– Gata, spuse el. Am ajuns la capătul răbdării. Nu mai pot continua. Sunt pe punctul de a-ți rupe toate hainele de pe tine și de a te avea chiar aici pe podea, în mijlocul unei furtuni de zăpadă, și asta ar fi o nebunie. La dracu', este de-a dreptul periculos! Lasă-mă să te țin în brațe, iubito. Vreau doar să te strâng în brațe.

Tiffany era prea amețită ca să facă altceva în afară de a se supune. O senzație ca o furnicătură radia din centrul ființei sale în afară, în toate direcțiile, dispersându-se până-n vârful degetelor, al sânilor, până și în vârful buzelor și în loburile urechilor. Își simțea mâinile și picioarele de parcă ar fi fost făcute din miere topită. Pielea îi ardea, iar sângele îi pulsa în tâmple atât de tare, încât urechile îi vuiau cumplit, ca valurile mării în timpul unei furtuni. Iar înlăuntrul ei simțea o durere puternică, ce părea că nu va înceta niciodată.

Mitch își încolăci brațele în jurul ei.

– E-n regulă, iubito, șopti el. Este în regulă. Îi sărută fruntea și tâmplele și o mângâie pe păr, de parcă ar fi avut nevoie de consolare.

Într-un fel straniu, chiar avea nevoie să fie consolată. Era pro-

fund tulburată. Nu mai simțise niciodată ceva atât de intens și copleșitor. Nu visase niciodată că s-ar putea simți vreodată atât de abandonată. Și dintr-o dată era groaznic de timidă.

– Nu-mi vine să cred ceea ce tocmai s-a întâmplat, spuse ea buimăcită.

– Nici mie, murmură Mitch. Nu plănuisem să se întâmple asta. Mi se pare că am spus de multe ori această frază, de când te-am cunoscut, dar este adevărat. Trupul meu a început să aibă o voință proprie. Își strânse degetele sub bărbia ei și i-o ridică spre el, făcând un efort să-i zâmbească. Vrea cineva să coboare și să facă figuri pe zăpadă? întrebă el, cu o voce răgușită.

Fiindu-i recunoscătoare pentru efortul de a încerca să reducă tensiunea, Tiffany reuși să râdă.

– N-am crezut vreodată că voi fi tentată de o astfel de ofertă, dar pare a fi o idee bună.

Stătură în tăcere timp de câteva minute, apoi Mitch, după ce ascultă atent domolirea vântului, oftă din greu.

– Furtuna pare a se fi liniștit. Ar fi bine să mergem, Tiffany. Dacă nu, am putea fi destul de nebuni să rămânem, iar corpurile noastre vor fi descoperite mâine dimineață, împreunate pentru totdeauna, cu zâmbete fericite întipărite pe fețele noastre.

Tiffany strâmbă din nas, cu un dezgust prefăcut.

– Imaginația ta este foarte convingătoare, domnule Canfield. Se luptă să se ridice în picioare, și reuși, dar membrele ei păreau că nu mai au oase. Sunt gata, spuse ea cu seninătate.

Timpul visării, își spuse ea, se sfârșise.

Capitolul 8

În timp ce Tiffany se duse sus să se schimbe la loc în costumul de jogging, Mitch se îndreptă spre bucătărie, întrebându-se de ce nu le deschisese Jackie și de ce era Rebecca atât de liniștită.

O oală aburindă, plină cu supă de casă îi aștepta pe masa din bucătărie, lângă un bilet de la Jackie, explicându-le că a plecat cu Rebecca la cumpărături și că se va întoarce înainte să vină bona, adică înainte de ora unu.

– Mulțumesc mult, murmură el. Nu se așteptase să fie lăsat din nou singur cu Tiffany la întoarcerea acasă. Era o complicație și o tentație în plus într-o zi plină de amândouă.

– Ți-e foame? întrebă el când Tiffany se întoarse în bucătărie.

– Mor de foame, spuse ea puțin prea veselă, după care, mergând cu pași mari, se duse lângă el și începu să se uite atentă la supă, inspirând profund. Nici nu-mi aduc aminte de când nu am mai fost atât de înfometată.

– Așa se întâmplă dacă de-abia mănânci dimineața, spuse Mitch, apelând la tachinări ca unica metodă de apărare care-i rămăsese.

Obrajii ei erau de un roz deschis, iar părul încurcat într-un mod încântător. O dorea atât de mult încât îl durea.

– Ce-ar fi să scoţi nişte pâine în timp ce pun eu în farfurii? sugeră el.

Tiffany găsi în coşuleţ nişte pâine cu cereale şi începu să taie felii subţiri.

– O să încerc să mănânc nişte budincă la micul dejun mâine dimineaţă, anunţă el. M-am hotărât să încep să-ţi ascult sfaturile fără să comentez de fiecare dată.

– O să cred asta când o să văd, spuse Mitch. Scoase din bufet două linguri de supă şi le puse pe masă, apoi se încruntă văzând ce făcea Tiffany. Hei, avem nevoie de felii sănătoase de pâine, o dojeni el.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

– Chiar trebuie să dai ordine în legătură cu orice? Unii dintre noi trebuie să aibă grijă de dieta lor, să ştii. Ea începu să taie o altă feliuţă de o jumătate de centimetru.

– Cam asta a fost hotărârea ta de a nu te certa cu mine de fiecare dată. A durat exact cât mă aşteptam să dureze. Lucru pentru care era extrem de recunoscător, adăugă el în gând. Contrazicerile stupide ajutau să ascundă ceea ce se întâmpla cu adevărat.

Tiffany mută cuţitul încă un centimetru.

– Satisfăcut? întrebă ea după ce tăie o felie generoasă.

– Să zicem, acceptă Mitch, apoi nu mai putu să găsească nici un alt motiv să o necăjească sau chiar despre ce să pălăvrăgească. Gândurile lui se tot îndreptau spre cabană şi, judecând după modul în care lui Tiffany îi tremurau din când în când mâinile şi după cum îşi umezea buzele cu limba, ea avea aceeaşi problemă.

Se aşezară faţă în faţă la masă. La un moment dat, Tiffany îşi reveni şi începu să-l atace pe Mitch în întrebări. Întrebări de afaceri. Întrebări despre fermă. Întrebări despre marketing.

Părea că încearcă să îngroape intimitatea dintre ei cu o avalanșă de detalii importante.

El răspunse clar și răspicat, fiind și el de acord să pretindă că nu existau între ei nici un fel de curenți senzuali.

El își terminase a doua farfurie cu supă când realiză că ea era neobișnuit de tăcută. Probabil era plictisită de felul anost în care vorbise. El sigur era.

Se uită spre ea, cu sprâncenele arcuite întrebător. Capul ei căzuse înainte, ochii îi erau închiși. Tiffany se apleca îngrijorător într-o parte.

Mitch sări de pe scaun și ocoli masa într-o secundă. Cumva conștientă că el era acolo, Tiffany se abandonă total și se cuibări la pieptul lui în timp ce el se lăsă pe un genunchi să o prindă.

– Ce naiba o să fac eu cu tine? murmură el luând-o în brațe și ducând-o pe scări. Nu pot să garantez de câte ori o să te duc în pat fără să te urmez, scumpete. Sunt și eu bărbat, și în momentul acesta nu mă simt foarte onorabil.

Singurul răspuns al lui Tiffany fu să-și unească mâinile în jurul gâtului lui și să-și lipească fața de el.

El știu că era momentul să ia o hotărâre radicală. Și ce avea de făcut era simplu, să plece din oraș. Trebuia oricum s-o facă din motive de afaceri, dar era vital pentru el să se gândească mai mult la această întorsătură a lucrurilor.

Tiffany ar avea și ea nevoie de puțin timp să respire, își spuse el. Avea nevoie de o ocazie și își dădea seama dacă într-adevăr simțea ceva pentru el sau trăia niște emoții confuze, accentuate de oboseală.

O așeză pe pat, îi scoase pantofii, trase plapuma peste ea și începu să se îndepărteze. Dar se opri și se aplecă din nou, înlăturându-i părul de pe față și sărutând-o ușor pe frunte.

Nu i-a fost ușor deloc să se ridice și să plece.

Nu contează, își spuse ferm. O săptămână și ceva pe pârtii ar

trebui să-i limpezească mintea. Și până atunci, Tiffany probabil că s-ar fi convins o dată pentru totdeauna că fiecare părticică din el era de haimana, așa cum îl judecase la început.

*
* *

Mitch se simțea ca un câine ciobănesc încercând să-și țină turma unită în timp ce-i ținea pe partenerii lui de schi pe mijlocul râului Red, care era acum înghețat și acoperit de zăpadă. Se îndreptau spre The Forks, locul unde râul Red se întâlnea cu Assiniboine în inima Winnipegului. Locul de confluență devenise un fel de Mecca al locuitorilor din oraș pentru recreere și pentru cumpărături, dar și un punct de atracție turistică.

– Cinci minute pauză. Să nu ne forțăm prea mult de la început.

Pauza fu primită cu un murmur general recunoscător.

Mitch zâmbi.

– Dacă erați atât de obosiți, trebuia să mă anunțați. Nu strică dacă te plângi puțin. Țineți minte, noi nu suntem de acord cu expresia „nu se câștigă fără suferință“. Ușor și bine este motto-ul nostru, de acord?

După ce elevii săi râseră și începură să vorbească între ei despre cum se descurcau, Mitch nu rezistă să nu mai arunce o privire spre silueta zveltă care se apropia de ei, cu capul înainte și foarte concentrată. Îi amintea într-adevăr de Tiffany, chiar și prin costumul roz aprins cu negru pe care îl purta. Nu era un stil și o culoare neobișnuită, își reaminti el când pulsul i-o luă razna. Și probabilitățile să își vadă hawaiiana preferată făcându-și drum prin zăpadă pe râu erau zero.

Dar pe măsură ce ea se apropia, el se încruntă. Era oare posibil ca Tiffany să schieze de una singură într-o după-amiază cu minus șaisprezece grade?

Nu. Era imposibil.

Câteva secunde mai târziu, inima lui Mitch începu să facă niște salturi mortale. Femeia chiar era Tiffany!

Se întoarse spre ea, execută o întoarcere rapidă și schie alături de ea.

– Atât de mult vrei să câștigi pariul acela? întrebă el, mândrindu-se că părea rezonabil de detașat.

Ea se uită spre el mirată, cu ochii măriți.

– Mitch! Ce faci aici?

– Ai grijă, o avertiză el. O să te împiedici.

Dar era prea târziu. Unul dintre schiurile ei trecu peste celălalt, iar un băț i se încurcă între picioare în timp ce ea îl înfigea pe celălalt în zăpada din spatele ei. Începu să se balanseze nebunește, ca și când ar fi încercat să aleagă dintre două rele să plonjeze în față sau să cadă pe spate.

Mitch își transferă imediat un băț dintr-o mână în cealaltă, eliberându-și o mână pe care și-o trecu în jurul mijlocului lui Tiffany pentru a o stabiliza. Era bine s-o atingă din nou. Atât de bine încât nu mai voia să-i dea drumul. Niciodată.

– Ești în siguranță acum, spuse el. Te țin eu, scumpete. Nu te las să cazi.

– N-o să învăț niciodată sportul ăsta! explodă Tiffany. Se sprijini de Mitch doar un moment, apoi începu să se zbată să își îndrepte schiurile și să-și aranjeze bețele. De ce depune cineva atâta efort, nu înțeleg. Nu este nici pe departe ca schiul acvatic! Este greu! Și dacă începi acum să mă cerți pentru că nu port masca de schi...

– N-o s-o fac. Nu ai nevoie de ea astăzi. Nu prea bate vântul. Și ar trebui să menționez că una din plăcerile schiului este aceea că e greu de învățat. Dar poate fi plăcut cu un echipament potrivit și o idee vagă despre ceea ce faci. Mitch se întinse pe lângă Tiffany să ia bățul care rămăsese înfipt în zăpadă în spatele ei. De ce nu mi-ai spus că voiai să înveți?

Realiză greșeala pe care o făcuse abia în momentul în care

Tiffany se uită la el cu o fulgerare plină de mânie în ochi. El ținu bățul în continuare în loc să i-l dea ei, de teamă ca ea să nu plece – sau să nu i-l rupă în cap.

– Aș fi avut o mică problemă cu localizarea ta, nu-i așa?

– M-am întors aseară. Aseară târziu, spuse el, încruntându-se ușor în timp ce se întreba de ce se explica. N-o făcea niciodată. Și față de nimeni. Dintr-o dată realiză ceva care veni ca o surpriză și mai mare. Era bucuros – nu, era încântat – că Tiffany se supărase pe el pentru că plecase. Situația era chiar mai serioasă decât crezuse el.

– Unde este Pete? Ce a pățit de te-a lăsat să vii aici să înveți singură să schiezi?

– Nu i-am spus că plănuisem să fac asta, zise Tiffany. Nu am crezut că este nevoie să învăț ceva. Îți atașezi o pereche de schiuri la picioare. Și începi să mergi nostim.

– Ce fel de ceară ai folosit?

Fruntea lui Tiffany se încreți și păru nedumerită.

– Ceară?

– Exact cum am crezut. Scumpo, schiatul nu trebuie să fie atât de greu. Începi cu un echipament decent, la care nu trebuie să faci atâtea lucruri și care să fie măsura ta, nu vechituri pentru mărimea patruzeci și patru.

– Ei bine, n-am vrut să mă arunc să îmi cumpăr echipament nou când nu aveam nici o idee cât o să-l folosesc, spuse ea uitându-se pieziș la el. Am văzut un anunț într-un ziar. Prețul era convenabil, așa că am cumpărat lucrurile astea pentru început.

Mitch zâmbi. Reușise s-o înfurie pe Tiffany la numai câteva minute după ce o văzuse din nou. Din nu știu ce motiv, adora s-o exaspereze. Poate pentru că ochii îi deveneau de un verde strălucitor. Sau poate pentru că îi plăcea bărbia ei mică și obraznică.

– Cât timp ai exersat?

– Câte o oră după-amiaza în ultimele patru zile, răspunse Tiffany. Și am supraviețuit. Uimitor, nu-i așa? Mitch ignoră atacul ei ironic.

– De când ești astăzi pe pârtie?

– De aproape patruzeci de minute. De ce?

– Cred că te-ai pedepsit inutil destul până acum. Grupul meu este gata să termine pe ziua de azi, așa că noi o să ne întoarcem. Bănuiesc că ai plecat spre The Forks.

– Grupul tău? întrebă Tiffany, uitându-se în spatele lui la schiorii care se odihneau și pe care nu-i observase până atunci. Tu înveți oamenii cum să facă asta? Există vreo metodă specială sau ceva de genul ăsta? În afară de faptul că trebuie să ai un echipament de excepție, bineînțeles.

– Le dau câteva sfaturi, spuse Mitch. Vino cu noi. Poate prinzi și tu ceva folositor.

Ea își mușcă buza de jos, apoi refuză.

– Nu cred că ar trebui. O să vă încetinesc ritmul.

– Nu fi absurdă. N-o să ne încetinești deloc.

– Bineînțeles că o s-o fac. Cei din grupul tău au mai luat lecții. Eu nu. Ei probabil că și-au dat și schiurile cu ceară.

– De fapt nu a fost nevoie. Ei folosesc schiuri cu fibră de sticlă pe care nu este nevoie să le dai cu ceară. Dar, pe lângă faptul că au un echipament bun, elevii mei au învățat o lecție mult mai importantă.

– Și anume? întrebă Tiffany curioasă.

– Și anume când să nu fie infernal de independenți. Să punem problema astfel, Tiffany: dacă vrei să termini de schiat cu două bețe, va trebui să vii cu mine.

– Nu ai nici un fel de scrupule, mormăi ea.

Zâmbetul lui nu fu unul prin care să-i ceară scuze.

– Începi să te prinzi.

– Când te-am cunoscut mi-ai ținut valiza ostatică să nu cumva să sar din avion în timp ce aduceai mașina, îi aduse ea aminte.

Acum este un băț de schi. Ce urmează, noile mele patine?

Mitch își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Spune-mi că nu este adevărat. Doar nu te-ai apucat și de patinaj?

– Încă nu, dar am de gând să o fac. La urma urmelor, copiii mici o fac. Cât de greu poate fi?

Oftând teatral, Mitch spuse:

– O să am mari bătăi de cap cu tine, știi asta?

– Nu știu nimic. Nu ți-am cerut ajutorul. Nici măcar nu vreau să mă ajuți.

– Ei bine, o să te ajut, fie că vrei, fie că nu, o informă el. Începând chiar de acum. Vii singură sau este nevoie să apelez la măsuri de constrângere?

Tiffany se gândi puțin, apoi dădu din cap aprobator.

– Bine, bine. Dacă ești atât de încăpățânat și vrei neapărat să mă ai pe cap, o să mă alătur clasei tale. Dar dacă o singură persoană o să râdă de mine...

– Nimeni n-o să râdă de tine. Mitch îi înmână bățul pe care i-l ținuse până atunci. Crede-mă, nici o persoană din grupul acesta nu s-ar gândi măcar o dată să râdă de altcineva. Și apropo, una peste alta, te descurcai destul de bine.

Tiffany se înveseli.

– Chiar așa?

– Da. Și te admir pentru dăruirea cu care o făceai.

Ea îi zâmbi.

– Serios?

– Serios, spuse Mitch simulând exasperarea, dar abia rezistând dorinței de a o strânge în brațe. Acum fugi înainte ca să verific în ce formă ești.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă, dar făcu ceea ce îi spusese, fără să comenteze.

Mitch o urma din spate, în timp ce îl copleșea un fel de fericire nebună.

Forma lui Tiffany, gândi el în timp ce o urmărea îndreptându-se spre restul grupului, era bună. Foarte, foarte bună.

*

* *

Tiffany era sigură că Mitch era conștient cât de șocată fusese ea când își ridicase ochii de pe pârtie și privise drept în ochii lui negri, dar se întreba dacă avea cea mai mică bănuială în legătură cu încântarea ei când îl văzuse, cu sentimentul că totul era bine iar în lume pentru că el era acolo.

Totuși, dacă i-ar fi trecut prin minte că Mitch dădea lecții de schi, ar fi stat departe de The Forks, un loc ideal pentru lecții. Era bucuroasă că nu știuse. De fapt, era încântată să îl vadă din nou, deși încă era supărată pe el.

Își dădu seama că această întâlnire nu fusese atât de accidentală precum părea. Jackie fusese cea care o informase că cel mai bun timp și loc pentru schiat sau patinaj era după-amiaza târziu la The Forks.

Interesant, cugetă Tiffany. Încerca oare Jackie să încurajeze o idilă? Așa părea. Dar de ce? Voia ea să vadă aripile cumnatului ei tăiate? Și chiar credea că o hawaiiană ar fi putut să o facă dacă nu reușiseră nenumăratele nordice care sigur încercaseră?

Capitolul 9

Ceva se schimbase în atitudinea lui Mitch, se gândi Tiffany după ce el o cunoscuse la hotel pentru a se pregăti înainte de cină. Nu-și putea da seama exact ce se schimbase. Simțise o schimbare subtilă la el, care o intriga și o neliniștea.

După un duș scurt, își puse pantalonii crem și pulovărul de culoarea piersicii, pe care le cumpărase cu o zi înainte. În mod surprinzător, îi plăcea felul în care se simțea lână aceea fină tricotată pe piele, și în mod cert îi plăcea felul în care hainele sale noi se mențineau de-a lungul întregii zile. Unul dintre avantajele climei reci, față de cea toridă, erau acelea că nu trebuia să se lupte cu aspectul neîngrijit cauzat de căldură și umiditate.

Își termină de aranjat părul și își finisă machiajul, se desfătă într-un nor ușor de parfum, și se uită la ceas. Mitch trebuia să apară dintr-o clipă într-alta.

Telefonul sună. Ea zâmbi în timp ce ridica receptorul. Bineînțeles, el era punctual ca de obicei.

– Bună, Mitch, îl salută ea.

El făcu o pauză înainte de a vorbi.

– Bună, spuse el. Vocea îi era răgușită și suna la fel de intim precum o șoaptă.

– Am ajuns aici. Să urc eu, sau cobori tu?

Tiffany simți un fior pe șira spinării, ca și când buzele lui îi atinseră ceafa, iar răsuflarea lui îi gâdilase pielea.

– Sunt gata, spuse ea, cu vocea gâtuită de emoție. Cobor imediat.

Închise și își încălță repede noile ghete din piele crem, întrebându-se dacă lui Mitch îi vor plăcea. Apoi își înșfăcă haina și geanta și ieși grăbită spre lift. Era la jumătatea drumului până la parter când, brusc, își dădu seama ce se petrecea de fapt. Ea și Mitch aveau o întâlnire. De fapt, nu le făcea lui Jackie și fratelui său o favoare jucând rolul de șofer sau de ghid al turului. El o invitase în oraș, pentru a lua cina, doar ei doi.

Emoția răbufni în sufletul ei, ca o sticlă de șampanie agitată. Zâmbind în timp ce ușile liftului se deschideau, observă vag un bărbat înalt stând într-o parte a ușilor, dar nu se uită direct la el, ci ieși în grabă în hol, nerăbdătoare să fie lângă Mitch.

Auzind un râs familiar, se opri, se întoarse încet, și se holbă uimită la acel bărbat elegant pe lângă care trecuse atingându-l ușor.

– Mitch!

El râse și întinse mâinile pentru a le lua pe ale ei, trăgând-o spre el.

– De ce ești așa surprinsă?

– Tu! Vreau să spun, Doamne, Dumnezeule, ești... Rămasă fără cuvinte, se uita la el, cercetând pardesiul de cașmir deschis peste o jachetă sport de tweed, un pulovăr de culoarea fildeșului, pantalonii care-i veneau ca turnați.

– Ești îmbrăcat superb, spuse ea în cele din urmă.

– Trebuie să fi arătat destul de rău dățile trecute când m-ai văzut, dacă consideri că asta înseamnă „superb îmbrăcat“, remarcă el, luându-i mâna sub brațul său. Chiar trebuie să pari atât de șocată?

– N-ai arătat niciodată rău, protestă ea în timp ce el o con-

ducea de-a lungul holului. Ești... Ea râse și scutură din cap, prefăcându-se că se uită supărată la el. Arăți superb oricum ai fi îmbrăcat, și o știi și tu.

– Apropo de superb, spuse el, uitându-se repede încă o dată la ea, ai fost la cumpărături?

– Da. Întinse înainte un picior pentru a i-l arăta lui Mitch. Ghete frumoase și practice. Din piele. Sunt lungi doar până la glezne dar au talpa aderentă. Băgând mâna în buzunar, găsi mănușile cele noi și le scoase pentru a i le arăta. Tot din piele. Învăț.

– Bine. Dar mai porți încă haina de culoarea narciselor.

– Mă descurc cu ce am pe dedesubt, cu excepția acestei seri, când știam că voi ieși cu un domn care mă răsfață ca pe un copil, asigurându-se că Cherokee-ul său este încălzit și confortabil înainte să mă lase să mă urc în mașină. Hainele sunt scumpe. Vreau să mă asigur că voi sta aici destul timp pentru a avea nevoie de una nouă, înainte de a cheltui o astfel de sumă pentru o haină adecvată.

– Și când vei fi singură? întrebă Mitch când ajunseră la ieșirea din hol.

– Am trimis un raport preliminar la Honolulu și aștept un răspuns. Se uită la Mitch, în timp ce acesta începuse să-i încheie un nasture la haină. Puteam să fac și eu asta.

Mitch se încruntă.

– Cred că puteai. Dar el termină oricum ce începuse. Nu ai eșarfă, se strâmbă el.

– Am spus că învăț, nu că am să și promovez, i-o întoarse ea. Totuși nu se putea abține să nu zâmbească, constatând cu surprindere că îi plăcea felul în care Mitch avea grijă de ea și îi acorda atâta atenție.

O jumătate de oră mai târziu se aflau într-un bistrou în stil mediteranean, mâncând calamar. Se aștepta la un interogatoriu în ceea ce privea raportul pe care îl trimisese companiei despre

Canfield Farm, dar Mitch nu părea nerăbdător să vorbească despre afaceri. Părea mai interesat să afle mai multe despre ea, îmbiind-o să-i dezvăluie mai multe despre Tiffany Greer, mai multe decât spusese ea vreodată cuiva, mai multe decât se gândea ea că cineva vrea să afle. Cu toate acestea, nu i-a povestit despre bărbatul care o învățase să aibă grijă în ce persoană își investea încrederea. În perioadele lui bune, Trevor Black era aproape la fel ca Mitch, iar această ușoară asemănare de caracter nu o lăsa să se simtă în largul ei. Pentru această singură seară, nu dorea să se întrebe dacă Mitch semăna cu Trevor când era în momentele cele mai proaste.

Când ajunse la un subiect mai delicat, acela de a-l întreba pe Mitch despre fizioterapia de care avusese nevoie, el răspunse doar:

– Am avut un accident la schi.

Apoi, cu un surâs, făcându-i cu ochiul, el adăugă:

– Se mai întâmplă chiar și celor mai buni dintre noi. Apropo de schi, cred că ești un adevărat as la schi nautic.

Bine, se gândi Tiffany, deci nu voia să vorbească despre accident, iar ea nu avea de gând să-l sâcâie cu întrebările.

– Nu sunt chiar un as, dar nici nu sunt atât de neîndemânatică precum sunt pe zăpadă, spuse ea râzând, și continuă conversația discutând despre oamenii deosebiți pe care îi cunoscuse în acea zi la cursul lui.

Ea își dădea seama pentru prima dată că era curtată. Era un cuvânt demodat, gândi ea, dar unul care punea punctul pe „i“. Într-adevăr Mitch încerca s-o cucerească. O făcea să se simtă de parcă nici o altă femeie nu mai exista pentru el. Tachinările lui erau blânde, nu erau menite să provoace. Nu existau mesaje cu substrat, nici momente de abia reținută dorință întreruptă de sentimente trecătoare de nepăsare. Era abil, o flata, arăta chiar sentimente de afecțiune față de ea. Dacă punea la cale o scenă de seducție, atunci se descurca de minune.

Când o conduse în camera ei, Tiffany se întrebă dacă el avea vreun plan ascuns în mânecă pentru a se autoinvita să intre. Ea spera ca el să aibă unul.

Când ea deschise ușa, el intră pur și simplu, închizând apoi ușa în urma lor. Dar, în timp ce se uita în jurul său, comentariul lui nu fu chiar atât de romantic:

– Asta nu-i bine, spuse el încruntându-se. Asta nu-i bine deloc.

Stând lângă el, Tiffany îi urmă privirea cu un zâmbet confuz.

– Ce nu-i bine? Ce nu-ți place?

– Camera asta. Nici măcar nu-i un apartament.

– Managerii juniori nu merită apartamente, explică ea. Va trebui să aștept până ce voi fi președinta companiei pentru a beneficia de un astfel de lux.

– Și ambiția ta arzătoare este să fii președintele unei companii? întrebă Mitch, străpungând-o cu ochii săi negri.

– Nu aceasta este ambiția oricui? întrebă ea, pe deplin conștientă că existau tot felul de oameni care nu aspirau la funcții importante și pline de succes în cadrul vreunei afaceri – inclusiv ea însăși. Dar își dădu seama că mai curând l-ar fi enervat pe Mitch. Seara fusese prea plăcută. Îi lipseau scânteile. Și în plus, ea mai avea ceva să-i spună acestui bărbat, și anume că era iritată de atitudinea lui.

– Chiar și tu ai mai multă ambiție decât vrei să recunoști, remarcă ea. Se întoarse pentru a-i adresa cel mai inocent zâmbet al ei, și îl întrebă cu dulceață în glas: De fapt, câte magazine de articole sportive ai în lanț?

El ridică o sprânceană.

– Contează?

– Nu neapărat. De fapt, aș prefera să nu-mi spui. Imaginea ta de hedonist iresponsabil a fost deja terfelită destul de acea diplomă în afaceri a ta, ca să nu mai vorbim de acea călătorie în vest pe care ai făcut-o pentru a-ți ajuta noul manager să se orga-

nizeze, și de munca voluntară depusă de tine ca psihoterapeut. Dacă aș mai ști câteva lucruri bune despre Mitch Canfield pe lângă ce am aflat deja, mi-ar putea veni anumite idei stranii pe care lui nu i-ar plăcea ca femeile lui să le aibă.

Ochii lui se îngustară în timp ce se îndrepta către ea.

– Știi, îmi place cum sună asta, spuse el tărăgănat.

Tiffany ridică repede garda.

– Cum sună ce?

– Expresia „femeile lui". Mai ales când te incluzi și pe tine în acea categorie.

– E un fel de-a spune, îl întrerupse Tiffany în grabă, retrăgându-se din calea lui.

Zâmbetul lui era mai insolent ca niciodată.

– Doar un fel de-a spune? Ești sigură?

– Bineînțeles.

Gambele ei loviră patul. Se întreba dacă subconștientul ei plănuise întreaga manevră. Nu era oare fericită să-l aibă din nou lângă ea pe rebelul ei în locul lui Mitch, gentlemanul perfect care fusese toată seara? Voia oare ca el să ignore orice riscuri și s-o arunce în pat?

Cu toate acestea, orice ar fi plănuit subconștientul ei, rațiunea îi intră în panică.

– Cu siguranță nu mă așteptam să iei textual ceea ce am spus, zise ea, auzind o notă de disperare în vocea sa, și încercă să intre în ofensivă. Încerci să ascunzi faptul că m-ai... m-ai insultat.

El întinse mâinile și începu să-i desfacă nasturii de la haină.

– Cum te-am insultat, iubito?

– Făcând două afirmații arogante și egoiste, spuse ea captivată de mișcările dibace ale degetelor lui, fiind incapabilă să ridice mâna și să-l oprească. La început, ai spus că ești atât de irezistibil încât eu...

– Irezistibil? o întrerupse el când termină de desfăcut nasturii și își strecură mâinile sub haina ei pentru a-i cuprinde talia, apoi

continuă. Asta îmi amintește ceva. Ți-am spus cât de frumoasă și apetisantă arăți în seara asta? Culoarea asta a piersicii este drăguță. Strălucești în ea. Nici nu mai aveam nevoie de lumânare la masa noastră.

Coborându-și capul, el îi prinse lobul urechii între dinți și i-l mușcă blând, în timp ce degetele mari o mângâiau ușor pe sub sâni prin pulovăr.

– Dar te-am întrerupt, murmură el după o clipă. Ce spuneai?

Tiffany lăsă capul pe spate în timp ce el îi lăsa pe gât sărutări ude și fierbinți.

– Spuneam?

– Despre cum te-am insultat făcând două afirmații arogante și egoiste, îi reaminti el. Degetele lui mari urcară spre vârfurile sânilor ei, mișcându-se înainte și-napoi, frământându-le până când sfârcurile împunseră agresiv țesătura moale a pulovărului ei.

– Prima mea afirmație părea să aibă de-a face cu faptul că susțineam că sunt irezistibil, murmură el. Atât de irezistibil încât tu…

Făcu o pauză pentru a continua cu sărutările în jos pe maxilarul ei, apoi atinse un loc sensibil de sub bărbie și întrebă într-o șoaptă răgușită:

– Atât de irezistibil încât tu ce, Tiffany?

– Nu-mi amintesc, spuse ea, pierzându-și treptat răbdarea în timp ce își strecura mâinile în jurul taliei lui Mitch și își băga mâinile pe sub pulovărul lui. Sunt înfierbântată. Prea înfierbântată ca să pot gândi.

– Știu, spuse Mitch lipindu-și gura de a ei. Înfierbântată, dar frumoasă și excitantă.

– Nu asta am vrut să spun, protestă ea cu disperare. Mă refeream la haină. Mor de cald în ea.

Mitch chicoti, și o secundă mai târziu haina ei zăcea pe podea la picioarele patului.

– E mai bine? întrebă el dezmierdându-i buzele cu mușcături și mângâieri.

Ea răspunse încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și mângâindu-i încet, cu limba, buza de jos. Extaziată de geamătul lui plin de dorință, simți un val de putere feminină revărsându-i-se prin întreg trupul. Dorea să-l înnebunească așa cum o înnebunea și el pe ea.

Dar deodată el o prinse de umeri și o ținu la distanță.

– Cred c-ar fi mai bine să plec de-aici, spuse el cu o voce groasă și cu răsuflarea întretăiată. Dacă rămân, voi face dragoste cu tine, și nu vreau. Nu aici, și nu încă.

– De ce? întrebă Tiffany, prea frustrată pentru a putea fi mai diplomată.

– Bună întrebare, spuse Mitch zâmbind. Suntem în sfârșit singuri, fără pericolul de a fi întrerupți într-un moment nepotrivit. Nu trebuie să ne facem griji că vom muri înghețați. Dar se pare că sunt mai romantic decât am crezut. Nu vreau ca prima dată când facem dragoste să fie într-o cameră mică de hotel, și aș vrea să știu că între noi este ceva mai mult decât o strictă atracție fizică.

Ea clipi.

– Și te mai numești rebel?

– Nu, spuse el cu ochii scăpărând. Tu m-ai numit rebel.

Încruntându-se, Tiffany încercă să facă un pas înapoi pentru a scăpa din brațele lui. Dar patul era încă în spatele ei, iar Mitch nu-i dădea drumul.

– De ce m-ai sărutat în felul acesta dacă erai hotărât să te oprești când eram gata să mă fac de râs?

– Uite cum stau lucrurile: eu nu sunt un sfânt, spuse el devenind serios. Și nu erai nici pe departe gata să te faci de râs. Ești frumoasă și senzuală, iar eu n-am știut ce înseamnă să dorești cu adevărat pe cineva până când ai apărut tu în viața mea. Tiffany, eu nu mă joc. Acum încerc să câștig aurul. Cu mult timp în urmă am aflat că atunci când faci asta, trebuie să fii foarte sigur că ești pregătit, sau altfel ai putea să-ți ratezi șansa și să ieși păgubit din această treabă.

O sărută pe vârful nasului, trase aer adânc în piept de parcă ar fi vrut să-și strângă toate puterile, apoi plecă de lângă ea și se îndreptă spre ușă. Cu mâna pe mânerul rotund al ușii, se întoarse și-i aruncă o ultimă privire plină de dorință, apoi închise încet ușa în urma lui.

Zece secunde mai târziu, o pernă traversă în zbor camera, lovind ușa cu o bufnitură mută.

A doua zi dis-de-dimineață, Tiffany era senină și muncea după o noapte lungă cu prea puțin somn și prea multe gânduri.

Biroul ei temporar din fabrica din oraș a companiei era mic și strict funcțional, dar oferea o masă de lucru, un telefon, o secretară și acces la un fax și la orice alt echipament de care ea ar avea nevoie. Din păcate, nu avea și un buton pe care să poată apăsa pentru a-și elibera gândurile de la Mitch.

Telefonul sună la ora zece, deșteptând-o dintr-una din multele ei reverii neintenționate și reamintindu-și că-și pierduse concentrarea – din nou.

– Bine, am o casă pentru tine, o anunță Mitch de-ndată ce Tiffany răspunse.

Ea se holbă la receptor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbești? Și de unde știai unde să mă găsești?

– Jackie mi-a spus, zise el, răspunzându-i întâi la a doua întrebare. Și vorbesc despre condițiile tale de viață. Este de ajuns să-mi spui, și vin să te conduc pentru a arunca o privire la casă. Dacă dorești, te poți muta acolo astăzi.

– Să mă mut unde?

– În casă, bineînțeles.

Tiffany dădu ochii peste cap.

– A, desigur. Casa.

Decise să încerce să-i pună niște întrebări mai concrete.

– Vrei să-mi spui despre ce casă vorbești, de ar trebui să-i arunc o privire, și de ce mă pot muta în ea azi?

După ce oftă din greu, Mitch spuse:

– Aparține unui prieten de-al meu. Acum două săptămâni m-a rugat să am grijă de ea și să-i ud plantele cât timp el se va bucura de soarele din Arizona, pentru restul iernii. L-am sunat azi-dimineață pentru a-l întreba ce-ar spune dacă ar avea pe cineva în casă care să-i mențină jungla sănătoasă în loc de un ucigaș al vegetației care să se ducă acolo din an în Paște. Mi-a spus să predau cheile, cu cât mai repede cu atât mai bine. Plantele alea par a însemna mult pentru el.

– L-ai amenințat că-i ucizi plantele dacă nu permite unei persoane complet străine să se mute în casa lui?

– Nu, i-am spus că mi-am dat seama că nu mă pricep la grădinărit, chiar cu cele mai bune intenții și cu lunga listă de instrucțiuni pe care mi-a dat-o. Te pricepi la plante, nu-i așa?

– Da, dar...

– Perfect. Știam că te vei pricepe. Și acum, pentru a ne întoarce la subiect, ar trebui să vezi casa cât mai curând cu putință. Ar fi o nebunie să petreci încă o noapte în acea cameră meschină când te poți bucura de o casă drăguță și în același timp să le faci o favoare unui om care iarna migrează în țările calde și plantelor lui bolnave. La ce oră să vin să te iau?

*

* *

O bătaie ușoară se auzi în ușă.

– Da? răspunse ea, în timp ce o emoție neașteptată îi invadă corpul ca o injecție cu amfetamină.

Cindy băgă capul pe ușă.

– Domnul Canfield este aici, spuse ea părând nervoasă și uimită.

Tiffany se încruntă. Cindy era o blondă foarte drăguță, cu părul ondulat. Și avea în jur de 19 ani. Genul de fată tânără, atractivă din punct de vedere sexual, care ar fi orbită de Mitch.

Genul pentru care el și-ar da frâu liber farmecelor, măcar pentru a se menține în formă, doar pentru a nu-și pierde îndemânarea. Din acest motiv, probabil, el nu se mai putea abține de la a cuceri.

– 11:22, murmură ea. A venit mai devreme.

– N-am știut că îl așteptați, spuse Cindy cu o voce de Marilyn Monroe, cu răsuflarea neliniștită. Ea intră în birou și închise ușa în urma ei. Sunt o angajată nouă a companiei. Nu-l mai văzusem niciodată pe domnul Canfield. Doamne, tot ce au spus celelalte fete este adevărat. Este superb!

Tiffany se ridică în picioare și se duse la fereastra din spatele biroului său, uitându-se afară.

– Ți se pare? întrebă ea, încercând să pară plictisită. Eu n-am observat.

Cindy chicoti:

– Zău? Nu glumiți?

Tiffany închise ochii.

– Te rog invită-l pe domnul Canfield să intre, spuse ea fixându-și privirea la traficul de afară, cu trei etaje mai jos.

Reacția lui Tiffany îi întărise și mai mult hotărârea de a rezista atracției lui Mitch. Nu se întoarse când auzi ușa deschizându-se și apoi închizându-se, nici când îl auzi sălutând-o cu un degajat „Bună!“. Dacă s-ar fi uitat la acel bărbat, nu ar fi putut garanta că genunchii ei nu vor începe să tremure. Chiar mai rău, ar putea fugi în brațele lui, și ar ofta fără să se poată abține.

– Bună dimineața, spuse ea cu o voită indiferență, uitându-se în continuare la traficul aglomerat. Înainte de a zice ceva, vreau să-ți spun că îți sunt foarte recunoscătoare pentru toate eforturile, dar nu-ți apreciez atitudinea autoritară. Și încă ceva: aș vrea să-ți intre în capul acela de mascul încrezut, că eu nu sunt responsabilitatea ta. Hainele mele nu sunt responsabilitatea ta. Condițiile în care locuiesc nu sunt responsabilitatea ta. Așa că, te rog, lasă-mă să-mi fac treaba, să fac propriile greșeli, și să

decid eu însămi micile detalii cum ar fi de exemplu unde voi locui, cât timp voi locui aici, bine?

O liniște de câteva secunde se așternu în cameră, apoi neputând reacționa imediat, el spuse cu surprindere:

– Nu înțeleg. Ce am făcut?

Tiffany înghețǎ. Vocea aceea... Era o oarecare diferență...

Întorcându-se, simți un val de roșeață acoperindu-i fața.

– Pete!

El ridică o sprânceană.

– Cine ai crezut că este? Am auzit-o pe Cindy când ți-a spus că sunt...

Se opri brusc, apoi zâmbi.

– Mitch?

Tiffany gemu și se întoarse la scaunul ei. Se cufundă în el, îngropându-și fața în palme.

– Ar ajuta cu ceva dacă îmi cer scuze?

– Nu, pentru că nu este nevoie de așa ceva.

Pete se așeză pe scaunul din fața ei.

– Eram prin fabrică verificând niște ambalaje noi pentru cereale, așa că m-am gândit să trec pe la tine să văd dacă primești toată cooperarea de care ai nevoie.

Tiffany dădu din cap, apoi lăsă mâinile în jos și îl privi pe Pete.

– Înainte de a mă întreba, vreau să te asigur că Mitch nu a făcut nimic deplasat.

– În afară de faptul că te-a supărat, după câte văd. Ce-a mai...

Pete fu întrerupt când Cindy băgă capul din nou pe ușă.

– Mai este un domn Canfield aici!

Ochii fetei erau ca niște fafurioare albastre de porțelan, scăpărând cu o emoție abia controlată.

– Să-l poftesc înăuntru și pe domnul?

– Bineînțeles, spuse Tiffany reținându-și un chicotit care era pe jumătate amuzat, pe jumătate nervos.

Cindy îl conduse înăuntru câteva secunde mai târziu, uitându-se

în sus la el și bătând din gene. Tiffany era uimită. Nu-și dăduse seama că femeile chiar făceau gesturi de genul acesta. Spera că ea nu făcea la fel, cu toate că nu era sigură de ce era capabilă când Mitch se afla prin preajma ei.

Cindy părăsi camera la fel de șovăitoare ca un copil care fusese trimis la culcare tocmai când o petrecere a adulților devenea interesantă. De îndată ce ea închise ușa, Pete se ridică în picioare și se întoarse spre Mitch.

– Mă bucur că ești aici, frățioare. Tocmai o întrebam pe Tiffany ce ai făcut de ai supărat-o, dar de vreme ce ești aici, îmi poți spune tu însuți.

Mitch se uită la Tiffany.

– Te supără ceva?

– Numai faptul că par a avea prostul obicei de a-l confunda pe fratele tău cu tine, răspunse ea.

– Ăsta-i un obicei extrem de prost, spuse Mitch, cu ochii jucăuși. I-ar putea pricinui multe necazuri cu Jackie. Și cu mine, aș putea adăuga.

Tiffany se sculă furtunos de pe scaun și își sprijini mâinile pe birou în timp ce se apleca spre el.

– Nu așa am vrut să sune.

– Așa cum? întrebă Pete.

Mitch îi zâmbi.

– Chiar așa, Tiffany, așa cum?

Îndreptându-se, ea ezită, luând în considerare posibilitatea de a se arunca pe fereastră. Dacă jos nu era nici un morman de zăpadă pentru a-i atenua căderea, nu conta. Ar fi murit de rușine oricum.

– Te rugam să iei în calcul posibilitatea că aș fi capabilă să-mi conduc singură viața. Din păcate, s-a dovedit că de fapt vorbeam cu Pete.

– Ne asemănăm atât de mult, comentă Mitch uitându-se la fratele lui mai mare. El e mai solid. Eu sunt mai simpatic.

Pete mormăi și-și dădu ochii peste cap.

– Nu l-am văzut pe Pete, îi explică Tiffany printre dinții încleștați. Eram la fereastră când el a intrat și am început să vorbesc fără să mă întorc.

Mitch chicoti cu imensă satisfacție.

– Nu mă puteai privi în ochi când îmi spuneai să nu mă mai amestec, nu-i așa? Nu te-am avertizat eu cu mult timp în urmă, să te uiți pe unde mergi? Acel sfat se aplică și în cazul în care critici pe cineva, cât și în cazul în care ieși din aeroport și calci pe un trotuar acoperit de polei.

Tiffany se uita la el, iar gura ei se străduia să articuleze o replică, dar nu reuși. În cele din urmă un mârâit îi răsună adânc în gât, se cufundă din nou în scaunul ei, și își sprijini bărbia pe ambii pumni.

– Pete, dacă-ți găsești vreodată fratele înfipt cu capul în jos într-un câmp acoperit cu un strat de zăpadă, vei ști cine i-a făcut asta, mormăi ea.

– Vă rog, se poate să-mi spună și mie cineva ce-i cu voi doi? spuse Pete, uitându-se când la unul când la celălalt. Aveți un limbaj al vostru. Jackie pare să vă înțeleagă conversațiile, dar eu nu le pot urmări.

– Tiffany mă găsește un pic cam exagerat de autoritar, îi explică Mitch.

– Attila hunul era un pic cam exagerat de autoritar, replicăTiffany.

– Încerc să-ți fac viața mai ușoară, o întrerupse Mitch. Chiar nu înțelegi? Vreau să câștig pariul.

Tiffany se uită fix la el, și o căldură moleșitoare îi pătrunse brusc în corp. El dorea ca ea să considere că putea ține piept condițiilor din Winnipeg. Dorea să rămână.

– Vrei? murmură ea după un lung moment tensionat.

– Ce pariu? întrebă Pete arătând de parcă era gata-gata să înceapă să arunce cu ceva în ei.

Mitch se întoarse spre fratele său.

– Am aranjat ca ea să folosească apartamentul lui John Kozak în loc să stea într-un hotel, oferi el o explicație parțială.

– Pe bune? Casa lui John Kozak? Pete se întoarse către Tiffany: Ce mai aștepți? Acceptă!

Pentru o clipă, Tiffany îi privi pe cei doi bărbați, apoi oftă. Îi ajungea un singur Canfield căruia să-i țină piept. Doi Canfield, era deja o luptă pentru o cauză pierdută.

– Ai dreptate, spuse ea ridicându-se în picioare și ducându-se spre micul dulap unde era agățată haina ei.

Până ce ea ajunse la dulap, Mitch deschisese deja ușa dulăpiorului. În timp ce îi scotea haina galbenă și i-o ținea lui Tiffany pentru a o îmbrăca, își lăsă privirea să alunece peste ea.

– Frumos costum, comentă el. Îți stă foarte bine în roșu. Dar astea nu sunt exact hainele pe care le-aș numi călduroase pe sub această haină. Ce-ai zice de un pulovăr călduros în locul acelei bluze înflorate de mătase?

Tiffany își strecură mâinile în mânecile hainei.

– De vreme ce merg cu taxiul tot timpul, această haină e bună, și nu e nevoie să-mi pun multe pe sub ea. Și în plus, azi sunt numai -17 grade.

Îi aruncă lui Pete o privire imploratoare.

– Acum înțelegi de ce devin iritată cu acest bărbat? Nici mama nu m-a cicălit vreodată așa cum o face el. El...

Întorcându-se cu fața spre Mitch, se opri brusc din vorbit. O privea surâzând, cu un zâmbet atât de atrăgător, încât îi luă răsuflarea.

– Doar -17 grade, spuse Mitch cu blândețe. DOAR. Nici măcar nu știi ce spui. Iubito, când te hotărăști să câștigi un pariu, mergi până la capăt.

Tiffany se holba la el, cu ochii mari de uimire.

– Doamne ferește, mă transform într-o „nordică“?

Mitch râse și o prinse ușor cu o mână de ceafă.

– Mă duc să iau jeep-ul și să-l aduc în fața ușii în timp ce-ți pui

tu ghetele, murmură el, apoi îi atinse buzele cu ale sale sărutând-o posesiv, cu îndrăzneală, dar în același timp cu blândețe. Ridicând apoi capul, îi mai aruncă un zâmbet care topi fiecare os din corpul ei, apoi o eliberă.

– Ne vedem mai târziu, Pete, spuse el relaxat, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Sigur. Bineînțeles. Mai târziu, murmură Pete.

Limpezindu-și mintea încețoșată, după ce Mitch plecă, Tiffany se uită la Pete zâmbindu-i și ridicând din umeri, sperând că roșeața din obraji, privirea mirată și răsuflarea neregulată nu erau prea evidente.

– Această purtare exagerat de protectoare a lui Mitch este secretul succesului său la femei? întrebă ea cu un râs tremurat în timp ce se așeza pentru a-și pune ghetele. Atenție constantă și dădăceală, cât mai mult flirt, toate acestea alcătuind o combinație irezistibil de atrăgătoare?

Pete scutură încet din cap, de parcă el însuși ar fi fost în transă.

– Din câte știu eu, nu. Fratele meu este exact opusul. Dacă vrei părerea mea, de obicei el este prea nepăsător față de sentimentele altora. Tiffany, cu tine, văd un Mitch cu totul nou. Nici măcar cu logodnica lui nu era atât de atent.

Punându-și și cealaltă gheată, Tiffany ridică brusc capul, lăsând gheata să atârne pe vârful degetelor de la picioare.

– Logodnică?

– Fosta, spuse repede Pete. Foarte fostă. Acum opt ani. Domnișoara și-a luat tălpășița exact după accidentul lui Mitch, când a aflat că există riscul ca el să nu mai poată merge din nou, și cu atât mai puțin să aibă vreo șansă să devină o celebritate sau să se îmbogățească de pe urma publicității.

Accident, se gândi Tiffany. Accidentul de schi pe care Mitch l-a considerat neimportant atunci când ea îl întrebase despre fizioterapia lui?

– Să nu mai poată merge din nou? repetă ea cu voce stinsă. Celebritate? Publicitate?

Peter se încruntă.

– Se pare că Mitch nu ți-a povestit multe lucruri despre el, murmură Pete.

– Se pare că nu, spuse Tiffany recăpătându-și repede calmul și controlându-și reacțiile. Se apleacă din nou pentru a-și încălța și a doua gheată. Dar de ce ar face-o? Faptul că este escorta mea temporară, nu-l obligă să mă pună la curent cu povestea vieții lui.

Ridicând capul, ea reuși să zâmbească.

– Și nu-ți face griji, Pete. Nu-i voi cere detalii despre asta.

El se strădui să schițeze un zâmbet.

– Nu ești genul de femeie curioasă?

– Sunt genul de femeie foarte curioasă, recunoscu ea. Dar îți promit că nu voi încerca să scot de la Mitch restul poveștii.

– Ești o femeie neobișnuită, Tiffany.

– Mulțumesc, spuse ea zâmbindu-i din nou după ce se ridică în picioare și își luă poșeta dintr-unul dintre sertarele biroului, simțind un brusc sentiment de vină. Ba chiar era curioasă. Punea cap la cap frânturi de informații cu viteza unui computer, și încerca să găsească niște metode de a completa restul poveștii.

– Acea remarcă, în orice caz, a sunat cam misogin, îl tachină ea, sperând că Pete nu era capabil să citească ce gândea ea. Precum înțelegeau soția și fratele său.

Și nu-i putea citi gândurile, zâmbetul lui lărgindu-se.

– Cred că ai dreptate. Deci, acum că a vorbit gura fără mine și am reușit să te supăr, ar fi mai bine să plec.

Se întoarse și plecă, dar veni înapoi după câteva secunde, băgând capul pe ușă și spunând încet:

– Dar tot ești o femeie neobișnuită. Și cred că fratele meu este destul de deștept încât să o știe și el.

Cu toate că râse, Tiffany era mai nelămurită ca niciodată în privința lui Mitch. Dacă el era într-adevăr atât de diferit cu ea pre-

cum spusese Pete, de ce nu o considera destul de neobișnuită sau destul de specială, pentru a avea încredere în ea? Era ea oare încă o simplă cucerire, mai interesantă decât celelalte doar pentru că era greu de abordat?

Amintirea răspunsului ei emoționat și necontrolat la simpla lui atingere făcu această teorie să dispară foarte repede. Nu ea era cea greu de abordat.

Probabil că cea mai simplă explicație era cea corectă. El era tipul de cuceritor ocazional. Contrar genului de turist sociabil cu care Tiffany era obișnuită în Hawaii, el nu se simțea bine vorbind despre sine.

Tiffany se încheie la haină, își trase mănușile în mâini, și părăsi biroul, dorindu-și să nu-i fi făcut lui Pete acea promisiune pripită de a nu-i cere detalii lui Mitch.

– Cindy, voi lipsi câteva ore, spuse ea trecând pe lângă biroul secretarei.

Cum Cindy nu răspunse, Tiffany se uită înapoi la ea. Fata se uita în gol, pierdută.

– Nu te ambala prea tare gândindu-te la cei doi superbi bărbați Canfield, spuse Tiffany cu un zâmbet prefăcut decepționat. Cel mare are o căsnicie fericită.

Cindy zâmbi plină de speranță.

– Și cel mai tânăr?

– Este deja ocupat, răspunse Tiffany cu hotărâre.

– Fir-ar să fie! spuse Cindy oftând. Cei buni sunt întotdeauna luați.

Tiffany plecă repede, cu greu venindu-i să creadă ceea ce făcuse – și întrebându-se ce-ar crede Mitch dacă ar ști că ea și-l adjudecase.

Capitolul 10

În momentul când Mitch vira cu jeep-ul său pe o stradă la câteva blocuri de locul unde îi spusese el că locuiește, Tiffany ardea de o curiozitate frustrantă.

Ei poftim, gândea ea filozofic. Când era cu Mitch totdeauna ardea de ceva frustrant. În acel moment ardea și de furie.

Făcea ea socoteala: un accident la schi care îl făcuse pe Mitch să aibă nevoie de un fizioterapeut; un moment pierdut pentru a-și câștiga faimă și avere; o logodnică ce îl părăsise exact când avea mai multă nevoie de ea.

Acestea erau exact gândurile care o înfuriau pe Tiffany și-i răscoleau mintea de așa manieră încât să nu fie în stare să se adune. Continua să se cantoneze cu gândul la acea nenorocită de logodnică, dorindu-și să se poată întoarce înapoi în timp și să-i bage mințile-n cap tâmpitei ăleia. Nu putea înțelege cum poate fi cineva lipsit de inimă. Cum poate cineva renunța la un bărbat ca Mitch care a fost cu ea atât de bun încât să-i ceară să se căsătorească cu el; asta nu putea ea să înțeleagă!

Nici nu era de mirare că el se transforma într-un playboy cu înclinații spre western.

Tiffany a trebuit să-și țină gura în mod repetat pentru a nu-și încălca promisiunea făcută lui Pete. Ea fu bucuroasă când Mitch trase mașina pe o alee lungă și opri.

– Iată noul tău cămin, departe de casă, zise el cu mândrie nedisimulată. În afară de cazul când, desigur, te hotărăști să te comporți cum nu trebuie și să refuzi un prieten la nevoie.

Tiffany zâmbi. Declarația lui Mitch era făcută să sune ca și când ea îi făcea cuiva o favoare.

De afară aceasta arăta ca o construcție obișnuită cu două etaje, ridicată mult în interiorul proprietății și în mijlocul unui număr suficient de arbori pentru a li se spune pădurice. Priveliștea era atrăgătoare chiar și în miezul iernii, dar Tiffany putea ghici ramurile golașe abia vizibile din stradă.

Imediat ce intrară amândoi în casă, Tiffany înțelese de ce Pete o sfătuise să pună mâna pe ea. Aceasta părea să fi fost demolată în interior și complet reproiectată pentru a căpăta un aspect mai aerisit, mai luminos.

– Ei, băieți, iat-o, a sosit! strigă Mitch în timp ce o ajuta pe Tiffany să-și scoată haina.

Tiffany privi în jurul ei fremătând.

– Plantele, zise Mitch, răspunzând privirii ei întrebătoare. Mă gândeam c-ar fi mai bine să le spun că a sosit ajutorul în caz că una dintre ele ar avea de gând să moară și are nevoie doar de-o rază de speranță ca să poată s-o mai ducă puțin.

Scuturând din cap și râzând, Tiffany își lăsă privirea să treacă pe lângă el către grupul de plante care formau o despărțitură între holișorul de intrare și camera de zi.

– Sfinte Sisoe, n-ai glumit! comentă ea.

– Sărmana de tine, șopti ea melodios în timp ce ridica o tulpină care își pierduse prospețimea și rupse câteva frunzulițe veștejite.

– Nu-ți face griji, frumoaso, știu eu ce trebuie să fac pentru ca să te simți mai bine. O să am eu grijă de tine.

– Aha, deci așa trebuie să vorbești cu ele? zise Mitch, vocea lui vibrând de bucurie abia stăpânită. Bănuiesc că am greșit total până acum.

– Dar tu cum făceai? întrebă Tiffany aplecându-se asupra unei plante cățărătoare care se ofilea din lipsă de aer. Le dădeai ordine să se mențină în formă?

– Câtuși de puțin, protestă el pe un ton jignit. M-am purtat foarte prietenos. Le spuneam scorurile la meciuri, le dădeam prognoza meteo și chestii de felul ăsta.

Tiffany îi aruncă o privire plină de compătimire.

– Ești trăsnit. Chiar nebun.

– Recunosc că mi-a lipsit un schi de la pereche de curând, zise el vesel. Asta îmi aduce aminte că mi-am permis să-ți înlocuiesc echipamentul cu unul de închiriat, decent, când m-am învârtit prin magazine. Cred că o să observi o diferență mare când o să facem o coborâre în după-amiaza asta.

Ea se întoarse brusc și se holbă la el.

– Ce-ai zis?

– Am zis că mi-am permis să...

– Te-am auzit, dar pur și simplu nu-mi vine să cred. Cum adică mi-ai înlocuit schiurile? Ce-ai făcut cu ele?

– Le-am dat la un dogar care face butoaie, în caz că le poate folosi ca doage de calitatea a treia, răspunse Mitch cu aplombul său obișnuit în timp ce-și scotea jacheta și o agăța în cuier. Tipul care ți le-a vândut te-a citit, iubito. Sunt ciupite și uzate și pe deasupra mult prea lungi pentru tine. Chiar și bețele sunt de la recuperări. Și înainte de a-ncepe să-mi spui că sunt arogant, ține-ți frumoasa ta guriță câteva clipe și lasă-mă să sfârșesc. În primul rând banii de închiriere sunt din partea casei. În al doilea rând, refuz să-ți permit să riști o gleznă ruptă. Sunt tare bucuros că ne aflăm pe un teren plat, că altfel ai fi putut-o lua la vale de pe un deal schiind cu un echipament la fel de prăpădit, fără a mai pune la socoteală hotărârea ta

încăpățânată mai mare decât simțul măsurii. El își coborî privirea la picioarele ei. Ai nevoie de ajutor la bocancii ăia?

– Nu, mulțumesc, zise Tiffany țâfnoasă. Începu să și-i scoată singură, ținând călcâiul unuia cu vârful celuilalt. Ce am eu nevoie, zise ea după ce-și scoase primul bocanc și se apucase să și-l scoată și pe-al doilea, este să găsesc un mijloc să scap de tine, pentru că nici nu vreau, nici nu am nevoie de... de... În graba sa își pierdu echilibrul cu piciorul pe jumătate ridicat și bocancul pe jumătate scos. Bătând aerul cu brațele întinse lateral ca un echilibrist pe sârmă se luptă să-și recapete echilibrul, dar în zadar. O luă la vale într-o parte. Noroc că Mitch era acolo ca s-o prindă strecurându-i un braț pe după mijloc și trăgând-o spre el în timp ce îi scotea cu cealaltă mână și al doilea bocanc.

– Ce ziceai? întrebă el coborându-și privirea asupra ei cu un amestec de satisfacție și amuzament care o scotea din minți.

Împresurată de brațele lui puternice care îi confereau un sentiment de securitate, Tiffany își dădu pe spate capul și încercă să-l fixeze cu privirea, dar sfârși prin a izbucni în râs. Bărbatul acela era irezistibil. Era gata să-și uite toate preceptele chiar din ziua în care îl cunoscuse. El îi demola pur și simplu toate barierele de apărare, indiferent cât de migălos și le construise și reconstruise.

– Pari a fi întotdeauna prin preajmă pentru a mă prinde ori de câte ori sunt gata să cad, sau să mă readuci la culcare după ce mi-a sărit somnul, sau să mă salvezi dintr-o cine știe ce altă nebunie, zise ea cu un zâmbet plin de tristețe. Să știi că nu sunt așa. Nu sunt neîndemânatică, de regulă, sunt repezită sau chiar adormită în momentele cele mai nepotrivite. Aproape că nu mă recunosc nici eu de câtăva vreme.

Zâmbetul amuzat al lui Mitch dispăru, iar brațele sale se strânseră și mai tare în jurul mijlocului ei.

– Crede-mă, cunosc acest sentiment, zise el încet.

Respirația ei parcă se opri în piept. Buzele i se despărțiră instinctiv, iar toată ființa ei se contopi cu a lui.

– Mitch, murmură ea conștientă totuși că se aflau singuri și nu într-o cameră de hotel. Puteau face dragoste nestingheriți. Și ea dorea asta. Dumnezeule, dorea atât de mult să facă dragoste cu omul acesta încât nu se putea gândi la nimic altceva.

– Mitch, vreau...

El își drese vocea și își încleștă degetele în jurul încheieturilor mâinilor ei, ridicându-le de pe pieptul lui și eliberându-le în timp ce se îndepărta de ea.

– Hai să-ți arăt casa acum, zise el cu o voce puțin aspră, dar cu un ton categoric.

În clipa aceea ar fi aruncat cu un bocanc în el, dar se stăpâni bravând cât fu ea în stare și se prelinse demnă pe lângă el către camera de zi ca și când abia aștepta să o vadă.

Se opri în mijlocul camerei, cu privirea măturând covorul gros de culoare gri perlat și mobila cu tapițerie fină. Picturile de pe pereți erau originale ale unor artiști foarte buni, la fel cum erau și câteva sculpturi interesante de deasupra șemineului.

– Drăguț, murmură ea auzindu-l pe Mitch că intră în încăpere în spatele ei.

Ea se întoarse cu brațele încrucișate și îi trimise o privire plină de îndoială.

– Ești sigur că domnul Kozak dorește ca o străină să locuiască în casa lui? Are câteva lucruri foarte frumoase aici. De ce le-ar încredința el unei persoane pe care n-a cunoscut-o niciodată?

– John are cuvântul meu că vei avea grijă de casă. Și în afară de asta, tot ce se află aici este asigurat. Și poți să-ți dai și tu seama că ești binevenită. Plantele deja s-au înviorat. Mitch se îndreptă spre ușa din capătul celălalt al camerei. Haide, te-ajut să faci turul casei.

Tiffany îl urmă făcând remarci de apreciere în timp ce

viziona acest cămin de o eleganță discretă. Dar sămânța unei suspiciuni neplăcute deja încolțise în mintea ei. De ce n-a vrut Mitch să facă dragoste cu ea? Era el într-adevăr un Don Juan periculos? Era oare tipul de bărbat care nu era satisfăcut până când nu cucerea întreaga ființă și sufletul unei femei, care trebuia să se asigure că aceasta nu îl va uita niciodată după ce o va părăsi?

Nu putea să accepte ideea. Mitch nu putea fi așa, gândea ea. Mitch era prea integru pentru a avea nevoie să-și afirme propriul simț al valorii sale distrugând o altă ființă.

Dar mai căzuse o dată într-o astfel de capcană, își spuse ea. Ar fi înțelept să se gândească la posibilitatea ca acest lucru să se întâmple din nou.

– Este o casă minunată, spuse ea puțin crispată. Aș dori să locuiesc aici. Acum hai să discutăm despre chirie.

*

*   *

Discuția asupra chiriei s-a desfășurat la un prânz cu piroști cu salată într-un mic restaurant ucrainean. Mitch pretindea că prietenul său era fericit să aibă pe cineva care să-i îngrijească plantele și n-ar accepta nici un bănuț, în timp ce Tiffany refuză categoric să se mute dacă nu plătea cât de puțin. Nici nu încăpea în discuție. Nu voia să se simtă mai obligată decât era deja.

Până la urmă ajunseră la un compromis. Putea să plătească apa și căldura consumate cât locuia acolo.

*

*   *

Mitch o sună pe Tiffany cu puțin înainte de ora patru pentru a-i spune că întârzie și să se scuze că nu va putea să o ia

la schi până la urmă. Spre surprinderea lui, ea nu era acolo.

– Domnișoara Greer a ieșit puțin, răspunse secretara cu o voce tremurată. Pot să vă ajut cu ceva, domnule Canfield?

Mitch se încruntă cu receptorul în mână. Vocea tinerei părea a se auzi de la mare distanță.

– Poate îi transmiteți un mesaj domnișoarei Greer, zise el cu un timbru exagerat de oficial. Vă rog să-i comunicați că sunt reținut pentru a studia o nouă linie de articole de sport, dar voi termina în jurul orei șase. O să iau legătura cu ea pe la ora aceea.

Imediat ce sosi acasă la ora șase îi telefonă lui Tiffany la casa Kozak. Zâmbi când auzi vocea ei răspunzând, dar zâmbetul i se stinse când simți o ezitare necaracteristică în tonul vocii ei și se încruntă când închise telefonul. Se scuzase că a întârziat, în special pentru că îi fusese imposibil să schieze fără el și se părea că nu fusese afectată prea mult că ratase ieșirea.

– Oricum sunt prea obosită, spusese ea. Am forțat prea mult nota pe toate fronturile în ultima vreme. Poate că m-a ajuns și pe mine. Am tot ce-mi trebuie pentru a-mi face un sandviș, așa că o să mănânc și apoi mă arunc direct în pat.

E-n regulă, se gândi Mitch. Probabil că chiar avea nevoie de o noapte liniștită. Sau poate că acesta a fost un fel al ei de a-i spune că forțează nota. Dar Tiffany? Pe dracu'! Ea a ieșit la rampă direct cu „Păstrează distanța!“ sau ceva de genul ăsta.

Ceva legat de ea continua să-l contrarieze. Ea îi mulțumise prea frumos că a ajutat-o să facă rost de casă. Ridicase din nou problema chiriei spunând că s-ar simți mai bine dacă ar putea să păstreze totul în limitele unor relații de afaceri.

Relații de afaceri. Gândea asta în timp ce scotocea prin frigider după ceva de mâncare pe care s-o încălzească în cuptorul cu microunde. Nu trecuseră el și Tiffany de mult timp de etapa asta?

Descoperi ceva cu macaroane pentru cină și își petrecu seara în fața televizorului uitându-se la reclame care nici măcar nu erau reușite.

*

*   *

De-abia în după-amiaza următoare când o sună pe Tiffany la birou ca s-o invite la o partidă de schi și să ia cina împreună, stomacul lui se răzvrăti.

Se întâmplase însă ca ea să fi promis unor colege de la birou să meargă cu ele la un spectacol de balet și nu și-a găsit timp nici măcar pentru o oră să meargă la schi. Foarte bine, își spuse el. Avea și ea dreptul la viața ei particulară. Și sunase destul de sincer regretul de a-i fi refuzat invitația.

Însă el simți că ea se retrage, distanțându-se de el, și nu înțelegea de ce.

El începu să-și pună întrebări. Nu știa nici cât timp va sta Tiffany în Winnipeg. Într-o cursă contra-cronometru, nu cumva alerga el într-o direcție greșită? Era el cumva prea precaut în încercarea de a-i câștiga inima fără a o lega de el imediat prin relații intime?

El fusese conștient tot timpul de marea ei prudență, era provocată probabil de mariajul nefericit al părinților ei și confirmat, cu siguranță, de vreun nenorocit care abuzase de încrederea ei. I-ar lua răbdare și timp ca să depășească aceste temeri. Răbdarea era punctul lui forte de când învățase cât de mult ar putea costa nerăbdarea. Dar fie că avea, fie că nu avea suficient timp, părea să fie un drum prea lung.

Și acum, din motive care îi scăpau, Tiffany se îndepărta de el.

În seara aceea, în timp ce se străduia să bage în el un hamburger care n-avea nici un gust, stând la masa din bucătărie, se

hotărî. Nu avea talent la jocuri de-a ghicitul. Avea de gând să aibă o explicație cu Tiffany a doua zi dimineața. Se va duce la ea, într-un fel sau altul.

Dintr-o dată se simți mai bine. Să aștepte ce dorea nu era genul lui. El prefera lupta. Și dacă lupta cu Tiffany însemna să o care în brațe și să o țină acolo până când obținea niște răspunsuri, cu atât mai bine.

De fapt ar putea s-o țină acolo și după ce obținea răspunsurile.

*

*   *

Era aproape de miezul nopții când Tiffany s-a întors acasă după spectacol. Ieșise pentru a evita să mai stea singură. Dacă stătea singură însemna să-i rămână gândurile la Mitch, întrebându-se dacă era proastă sau o lașă. Nu. Fiind sigură că este o lașă. Nu-i plăcea prea mult poziția ei în acel moment, dar își protejase inima, din câte își aducea aminte, chiar împotriva propriilor ei părinți. Nu era un obicei ușor de lepădat. În singurul caz când își coborâse garda, fusese lovită prostește. Făcuse cea mai proastă alegere în privința omului în care se încrezuse.

Ea considera că încrederea este, totuși, un lucru ca oricare altul. Îi trebuise ceva exercițiu să facă alegerea corectă.

Se gândea să-l sune pe Mitch, chiar și pentru a fi cinstită cu el și să-i spună de ce fusese din cale-afară de timidă. Nu-i datora ea o explicație ca lumea? Nu-și datora asta și ei însăși ca să se poată lupta cu memoria încăpățânată a logodnicei lui? Nu era mai bine să riște să piardă decât să nu lupte deloc?

Dimineața ea se hotărî. Îl va suna la prima oră.

Simțindu-se mai bine, totuși puțin șocată la perspectiva asumării riscului emoțional când s-ar fi simțit mult mai bine reținându-se de la aceste riscuri, plăti taximetristul și își căută

cheile în timp ce urca aleea către ușa principală. Era o noapte friguroasă și nu era suficient de gros îmbrăcată pe sub pardesiu. Pardesiul ei de culoarea narcisei, se gândea ea zâmbind. Mitch ar certa-o îngrozitor dacă ar ști că nu se îmbrăcase corespunzător.

Se încruntă când își dădu seama că uitase să aprindă lumina din fața casei când plecase de-acasă.

În cele din urmă găsindu-și cheile în fundul poșetei le scoase cu o mână tremurând de frig. Spre groaza ei, cheile îi scăpară din mână și căzură în zăpada care se troienise în fața treptelor din fața ușii.

– Ah, nu, spuse ea încet cu un oftat. Acum chiar c-am încurcat-o! Se uită înapoi în stradă. Taxiul plecase. Trebuia să găsească cheile.

Ea încercă să stea pe aleea curățată de zăpadă pipăind cu grijă în jurul ei unde credea că ar putea fi cheile, deși nu le văzuse căzând. Nimic.

Nu avea de ales decât să părăsească aleea și se întoarse prin zăpadă pentru a cerceta locul cu mai mare atenție. Purta cizme înalte până la genunchi cu șosete groase în ele, dar în câteva secunde picioarele și le simțea ca într-o carcasă de gheață, pielea necăptușită a cizmelor lăsând frigul să pătrundă.

Încercând să nu intre în panică, cerceta zăpada din jurul copacilor, căutând o scobitură în albul zăpezii. Erau mai multe. Toate arătau ca și când ar ascunde un set de chei, dar nu găsi decât crăcuțe și țurțuri de gheață căzuți din copaci.

După ce greblă cu degetele în zadar până când nu-și mai simți mâinile, Tiffany renunță să mai caute și se întoarse pe alee. Se uită în susul și-n josul străzii. Nu era nici o singură lumină aprinsă la vreuna dintre case. Evident se afla într-un cartier în care locatarii se culcă devreme și-apoi, nu cunoștea nici măcar un suflet. Anotimpul rece nu-i dăduse prilejul să lege vreo conversație peste gard cu vreun vecin.

Mitch, îi străfulgeră ei un gând. Mitch mai avea un set de chei. Și locuia la câteva blocuri depărtare. El îi arătase casa în care locuia o dată când trecuseră cu mașina pe lângă ea în drum spre centru.

Tiffany mormăi. Numai la câteva blocuri depărtare? Deja îngheța și nu era sigură că știe drumul. Dacă ar descoperi strada exactă și, din fericire, el îi menționase numele pe care ea și-l reaminti, ar putea să recunoască și Cherokee-ul roșu.

Doar dacă nu era în garaj.

Doar dacă era el acasă.

Doar dacă nu renunțase la ea și-și petrecea noaptea cu o femeie care nu se apucase să-i închidă telefonul în nas.

O porni la drum, sperând ca mișcându-se suficient de repede să reușească să se încălzească până când îi va descoperi casa lui Mitch, o cabină telefonică sau un taxi în trecere.

Capitolul 11

Mitch tocmai se dezbrăcase și se pregătea de culcare când auzi bătaia fără vlagă în ușa principală. Sunetul era atât de slab, încât nici nu l-ar fi luat în seamă dacă un al șaselea simț al său nu i-ar fi dat de știre.

Stomacul i se strânse, iar părul de pe ceafă i se zbârli. În mintea lui nu exista nici o îndoială în legătură cu cine era la ușă, cu toate că nu și-ar fi putut da seama de unde știa acest lucru.

Aruncând pe el un halat, alergă pe scări în jos, și se grăbi să deschidă fără a se mai uita pe vizor.

– Dumnezeule! explodă el, trăgând-o pe Tiffany înăuntru. Împinse ușa închizând-o și o înfășură pe Tiffany în brațele sale.

– Mi-am pierdut cheile, spuse ea, cu o voce atât de stinsă, încât abia se putea auzi. Le-am pierdut în zăpadă.

Mitch înjură.

– Ar trebui să fiu împușcat. De ce nu ți-am dat un set de rezervă? E atât de ușor să le scapi și atât de greu să le găsești. Nu-mi vine să cred că am omis un lucru atât de elementar.

– Aș fi putut și eu să-mi fac un set de rezervă, dar nu am avut timp pentru asta, protestă ea în timp ce se băga în el, căutându-i căldura. Și în plus, nu mi-ar fi atât de frig dacă ți-aș fi urmat sfatul și mi-aș fi cumpărat o haină mai bună și niște cizme de piele. Toată nenorocirea e din vina mea. Iar tu ești aici pentru a mă salva din nou. Nu eram sigură că vei fi, dar întotdeauna ești.

Mitch își strânse mai tare brațele în jurul trupului ei tremurând și fragil, condamnându-se încă pe sine. Ar fi trebuit să-i cumpere o haină, chiar și atunci când era prea încăpățânată să-și cumpere singură. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu ea expunându-i lucrurile care s-ar putea întâmpla. S-ar fi putut asigura că ea avea un set de chei de rezervă.

Dar singurul lucru care conta acum era să o încălzească pe Tiffany. Ea era cuibărită și își împingea corpul într-al lui atât de aproape, încât practic intrase în halatul lui. În mod uimitor, el abia simți răceala. Corpul său părea concentrat să-și ridice propria temperatură pentru a furniza căldură corpului ei.

Cu toate acestea, ce avea ea nevoie de fapt era mai mult decât o strângere în brațe. Ridicând-o în brațe, o duse sus în baie, unde o lăsă jos cu blândețe lângă cada mare.

– Cel mai rapid mod de a te face să-ți revii este în cadă, spuse el în timp ce ea se cuibărea cu disperare în brațele lui, nedorind să se despartă de el nici măcar pentru a-l lăsa să deschidă robinetele sau să întindă mâna pentru a aprinde radiatorul.

– Vom începe cu apă ușor călduță și o vom încălzi pe parcurs, spuse el reușind într-un fel să dea drumul la apă în timp ce o ținea pe ea.

O ținu în brațe câteva momente.

– Iubito, trebuie să-ți scoatem hainele, spuse el în cele din urmă. Începând cu cizmele.

– Cizme tâmpite, spuse ea printre dinții clănțănindu-i în

timp ce îl lăsă s-o așeze pe un mic taburet de lângă cadă și să-i scoată cizmele înțepenite. Nu. Tâmpita de mine. Nu mi-a fost niciodată frig în ghetele Sorels și nici în alte lucruri pe care mi le-ai ales tu. Numai în hăinuțele mele sofisticate, iar tu m-ai prevenit de o mie de ori că nu erau destul de călduroase.

Deodată, lacrimi apăruseră în ochii ei.

– De ce nu te-am ascultat, când mi-ai dovedit de zeci de ori că tu știai despre ce vorbești?

Punându-i deoparte cizmele și ridicând-o pe Tiffany în picioare, buzele lui Mitch se strânseră ca să nu zâmbească. Ea se va urî dimineața pentru toată această autoincriminare și autocritică.

– Poate că nu am fost destul de diplomat, sugeră el ca învingător generos, străduindu-se să-i scoată haina în timp ce ea se lupta să se târască înapoi în halatul lui.

Tiffany își frecă nasul rece de locul acela păros și cald din mijlocul pieptului lui.

– N-ai fost diplomat deloc. Dar asta nu-i o scuză. Ar fi trebuit să-ți urmez fiecare sfat pe care ai încercat vreodată să mi-l dai.

El nu putu să-și rețină un chicot înfundat.

– Ei bine, iubito, vei avea o grămadă de timp să te revanșezi, pentru că ai fost atât de dificilă. Sunt sigur că îți voi da tot felul de sfaturi și în viitor, și poți recupera tot ce n-ai făcut în trecut urmându-le fără nici un fel de comentariu.

De vreme ce Tiffany era sigură că va face orice îi va spune Mitch doar ca el să o țină în continuare în siguranță în brațele sale și s-o încălzească cu dogoarea care îi radia prin fiecare por, ea dădu din cap în semn afirmativ.

– Fără nici un fel de comentariu, repetă ea.

După toate dățile când Mitch îi încheiase și îi descheiase nasturii la haine, îi ridicase și-i desfăcuse fermoarul de la jachetă, o îmbrăcase cu mai multe pulovăre și îi așezase eșarfe în jurul gâtului, lui Tiffany i se părea ceva absolut normal ca ea să coo-

pereze în timp ce el o dezbrăca. De fapt, părea ceva foarte plăcut. Extraordinar. Ea nu plănuise această situație în mod intenționat, dar dacă se gândea mai bine, se poate ca ea să fi încercat. A îngheța pe jumătate era un preț de nimic pe care îl plătea pentru această desfătare.

Ea îl ajută un pic la scoaterea hainelor ei, dar Mitch se descurca atât de bine, încât nu avu nevoie de prea multă îndrumare. Era liberă să-și încălzească mâinile pe pieptul lui și să-și atingă de el fiecare centimetru nou-descoperit de piele.

– Cel puțin purtai dresuri rezonabil de groase, spuse el în timp ce i le scotea ușor.

Tiffany ridică un picior și atinse ușor degetele dezgolite de partea interioară a gambei lui.

– Doar pentru că ciorapii-dres mați sunt la modă, recunoscu ea, ridicând și celălalt picior, încălzindu-și-l în același fel. Am fost o proastă încăpățânată.

Mitch începea să răspundă la încercările disperate ale lui Tiffany de a-și încălzi diferitele părți ale corpului.

– Să văd dacă găsesc cămașa din cânepă și niște cenușă să-ți pui în cap, mormăi el în timp ce-i desfăcea sutienul și îi dădea jos bretelele de pe umeri și le cobora pe brațe.

Tiffany își lăsă ușor capul pe spate și se încruntă în sus la el.

– Ce să găsești?

– Nimic.

Îi azvârli sutienul deoparte și se luptă să păstreze un oarecare nivel de obiectivitate clinică, chiar și atunci când Tiffany se înmuiase în brațele lui. El știa că frigul era cel care-i întărise sfârcurile, dar nu se putea abține să nu se gândească la un mod plăcut de a-i încălzi.

Înghițind greu, îi agăță cu degetele mari bridele de la chiloți, inspiră adânc și îi trase în jos.

Complet goală, ea era mult deasupra viselor lui, sânii ei erau tari și fermi, talia delicată îngustându-se armonios până la șold.

Pielea ei era moale și fină, de culoarea piersicii aurii, vârfurile sânilor erau de același roz ca buzele ei.

Gura lui Mitch tânjea să guste dulceața ei, dar lăsându-și mâinile să alunece lin pe spatele ei lung, grațios și pe rotunjimea blândă a șezutului ei, simți cât de frig îi era încă. Halatul său era desfăcut așa că îl înfășură în jurul ei, sprijinind-o de el până ce cada se umplu.

Când în cele din urmă fu destulă apă pentru a intra în ea, Mitch închise robinetele și învârti un buton pentru a activa jeturile de aer. Tiffany își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se mișca o dată cu el de parcă ar fi fost împreunați în vreun straniu dans intim.

Nu vedea decât o singură soluție. Ridicând-o din nou în brațele sale, păși atent în cada adâncă și se lăsă împreună cu ea în vârtejurile plăcute ale apei, legănând-o în brațele sale.

– E atât de bine, murmură ea, atingând ușor cu buzele gropița lui de la gât. Toate casele din Winnipeg au jacuzzi?

Mitch râse încetișor.

– Bineînțeles. Iar sub zăpadă, toate străzile sunt pavate cu aur.

– Cât mă bucur! spuse ea oftând. Am crezut că sub ea există doar un alt strat de zăpadă.

Relaxându-se lângă el, închise ochii, iar genele ei lungi atinseră pielea lui precum un sărut dulce, precum fructul dorit. Mitch avea nevoie de fiecare picătură de control de sine doar pentru a o ține în brațe, când întregul lui corp cerea cu mult mai mult. Dacă cu câteva săptămâni în urmă cineva i-ar fi spus că va ține atât de mult la o femeie încât și-ar aduna toate rezervele de autodisciplină pentru a rezista tentației de a o avea, ar fi considerat această idee ca fiind complet ridicolă.

Și totuși, iată-l. Cuibărind-o pe scumpa lui Tiffany în poala sa, mângâindu-i brațul, savurându-i parfumul feminin care-i răsfăța simțurile, picurându-i apă pe umeri și pe unduirea sânilor, și recitând în gând tabla înmulțirii.

Când apa se răci, trebui să se încordeze pentru a se întinde să mai dea drumul la apă caldă. Regreta fiecare dată când trebuia s-o deranjeze pe Tiffany.

– Scuze, spuse el a treia oară când trebui să încălzească apa, când aceasta nu era destul de fierbinte pentru a ieși aburi din ea.

Ea își lăsă ușor capul pe spate pentru a-i zâmbi pe jumătate adormită.

– Să nu-ți pară rău. Este foarte plăcută. Și ține figura. M-am încălzit din cap până-n picioare.

– Bine. Vom mai sta un timp, apoi te pregătim de culcare.

Tiffany îi zâmbi din nou, apoi își apăsă ușor capul pe curbura gâtului. Un moment mai târziu, ea începu să-l sărute ușor pe gât și pe umeri și pe piept, iar degetele îi alunecau de-a lungul coapsei lui.

Mitch își ținu respirația. Reuși totuși să spună cu seninătate.

– Sunt cumva, din întâmplare, sedus?

– Nu știu, răspunse Tiffany, lingându-l încet, ca o pisicuță, cu vârful limbii. Ești sedus?

El răspunse lăsându-și mâna să alunece peste șoldul ei, peste talie, până pe stomac, apoi pe sânul ei.

– Cred că încep să-mi dau seama, murmură el, mușcându-i ușor buza inferioară. Ești în stare de orice pentru a mă atrage în pat.

Știind că el doar o necăjea, Tiffany râse și își trecu mâinile peste cârlionții de păr ud de pe pieptul lui, zgâriindu-l ușor cu unghiile.

– Situația devenise insuportabilă. A trebuit să iau măsuri drastice.

Limba ei o întâlni pe a lui și dansară un timp. Apoi, cu încă un zâmbet care părea inocent și provocator în același timp, ea îl întrebă:

– Mă vor ajuta cu ceva?

Mitch o privi fix, înregistrând pentru totdeauna, în memoria lui, la loc sigur, acest moment, apoi îi răspunse capturându-i gura într-un sărut prelung, înfometat, care era o promisiune erotică. Mâinile lui se mișcară peste corpul ei, modelându-i formele, învățându-i contururile, ca și cum ea ar fi fost o comoară neprețuită care intrase în posesia lui prin vreun miracol inexplicabil.

– Mă vrei, șopti Tiffany în timp ce palma ei, așezată în mijlocul pieptului lui, îi simți bătăile nebunești ale inimii. Mă vrei cu adevărat?

– Dumnezeule, Tiffany, spuse el cu vocea îngroșată de dorință.

El îi luă mâna într-a lui și o mișcă în jos, până ce atinse dovada incontestabilă a dorinței lui.

– Da, te vreau. Ți-am spus cât de mult. Ai văzut și ai simțit tot timpul cât de mult te vreau. Cu siguranță nu ai avut niciodată îndoieli în legătură cu acest lucru.

În timp ce-i mângâia bărbăția mătăsoasă și rigidă, sânii ei se ridicară și coborâră o dată cu respirația ei frântă și tremurătoare.

– Acum nu mai am nici o îndoială, Mitch. Nici măcar una.

El îi mută mâinile în jurul gâtului lui, îi cuprinse talia cu brațele și o ridică împreună cu el în timp ce pășea afară din cadă. Înfășurând-o în propriul lui halat de baie, gros și călduros, îi picură sărutări blânde pe față și îi șopti ușor, mângâind-o:

– Într-o bună zi, iubita mea, voi face dragoste cu tine chiar în această cadă, și sub duș, și probabil sub masa din sufragerie. Peste tot și oriunde putem fi singuri și nestingheriți. Dar în momentul acesta te vreau unde te-am vrut de la început. Nu într-o cameră de hotel, nu la fermă, nu în patul altui bărbat, chiar dacă, temporar, este al tău. Locul tău este în patul meu, Tiffany Greer, și acolo ești pe cale să ajungi.

El zâmbi și îi dădu pe spate câteva șuvițe de păr căzute peste față.

– Ai de gând să te cerți cu mine apropo de acest subiect?

Cu ochii scăpărând și cu un zâmbet jucăuș pe buze, care era de fapt esența misterului feminin, Tiffany scutură încet din cap.

Pulsul lui Mitch o luă razna. Inima i se zbătea în piept, amenințând să plesnească. Mâinile îi tremurau, iar corpul său îl îmboldea să se grăbească, să o ducă pe Tiffany în patul său și să se scufunde în căldura ei umedă și moale.

Totuși, se forță să continue încet, să prelungească, pe cât de mult posibil, această primă noapte de dragoste cu Tiffany.

O așeză pe taburetul pe care-l mutase de lângă cadă în fața unei oglinzi, și începu să-i usuce părul.

Ea îl privi în oglindă un timp, urmărindu-i fiecare mișcare, de parcă ar fi fost hipnotizată. El să gândi să-și lege un prosop în jurul mijlocului, dar îi plăcea felul în care ochii ei îngreunați de gene lungi și dese îl devorau. Apoi ea se întoarse pentru a-l privi direct, iar privirea ei era atât de arzătoare, încât în comparație cu ea radiatorul era rece.

El terminase deja să-i usuce părul când ea începu să-l atingă, dar Mitch nu se grăbi să plece de lângă ea. Tiffany întinse mâna și atinse cu degetele ambelor mâini pieptul lui viril acoperit de păr cârlionțat, apoi își lăsă mâinile să alunece făcând cercuri largi care se micșorară din ce în ce mai mult, iar în cele din urmă conturară aureolele maro din jurul sfârcurilor lui. Când ea apăsă ușor cu degetele mari sfârcurile lui tari, masculine, căldura trecu prin el precum firele de electricitate, conectate direct la centrul ființei sale.

Puse cu grijă uscătorul jos și își avântă degetele prin părul ei mătăsos, negru cu tente albastre, trăgând-o cu ezitare spre el, până ce buzele ei apăsară direct pe inima lui care bătea sălbatic. Vârful limbii ei îi mângâie pielea, iar mâinile ei își urmară încet calea în jos, către șolduri, în lateral, și către încheieturile

coapselor lui. Undeva în adâncul minții sale, el își amintea că dorise să-și păstreze controlul, să plănuiască în secret fiecare desfătare împărtășită. Dar în loc să fie așa, ea preluase frâiele. El trebuia să fie cel care-i provoca plăcere, dar acum ea era cea care îi oferea acest lucru. Doamne, și câtă plăcere îi oferea! Buzele și limba ei făceau minuni, iar mâinile ei erau la fel de ușoare și de răscolitoare de senzații precum fâlfâitul de aripi ale unei păsări colibri.

– Ești atât de frumos, șopti ea, iar răsuflarea ei caldă îi răsfăța pielea. E atât de bine să te pot atinge în felul acesta. Și să te gust...

Un geamăt gros se rupse din gâtul lui Mitch. Ea îl adusese pe marginea prăpastiei, și trebuia s-o oprească înainte ca el să treacă. Lăsându-și mâinile pe umerii ei, o ridică un pic și o strânse în brațe, își coborî buzele spre ale ei, și îi asaltă gura într-un sărut sălbatic, devastator.

Câteva secunde mai târziu, ea era din nou goală, cu halatul căzut la picioare. Brațele ei erau în jurul gâtului lui, iar corpul mulat după al lui.

– Îmi place atât de mult să te simt, șopti el, iar mâinile lui alunecau de-a lungul coloanei ei, spre bază, apoi se opriră pentru a-i cuprinde șezutul.

– Îmi doream de atâta timp să te am așa lipită de mine, iubito. Se întâmplă oare cu adevărat?

– Cred că da. Și s-ar fi putut întâmpla mai de mult, se încruntă ea cu dragoste în timp ce-l mușca ușor de buza inferioară. De ce nu s-a întâmplat, Mitch? De ce ai fugit de lângă mine când știai cât de mult te doream?

– Cred că aveam un motiv întemeiat, răspunse el, iar degetele lui strânseră carnea ei fină.

Trase tare partea de jos a corpului ei într-al său, pentru a alunga orice posibilă întrebare, cum ar fi dacă intenționa să plece de lângă ea și de această dată.

– Dar oricât aș încerca, iubito, nu mi-l pot aminti acum.

Ea își mișcă șoldurile în cercuri amețitoare, provocatoare, care aproape că îl proiectară în tavan.

– Nu ți-l aminti, îi spuse ea. Nici măcar să nu încerci.

Abia își dădea seama că o luase în brațe și că o dusese în dormitor, dar deodată se aflau acolo, și o lăsă ușor pe saltea, iar trupul său era întins complet peste al ei.

Fiecare fibră a ființei lui urla să se elibereze, dar hotărârea lui era mai puternică decât nevoia. O săruta pe față, pe gât, pe umeri, de-a lungul părților interioare a brațelor până la vârful degetelor. Limba lui îi dezmierda palmele, încheietura unde pulsul se zbătea cu putere, partea interioară a coatelor. Buzele și limba lui arătau o atenție neobosită sânilor ei, înainte de a se muta spre plex și spre stomacul ei.

– Nu mai suport! țipă Tiffany. Mitch, te rog, nu mai pot aștepta...

– Ba poți, spuse el cu blândețe. Ai răbdare, dragostea mea.

Ea simțea cum ia foc. Fiecare particulă, fiecare celulă era în flăcări în timp ce Mitch se ridică lângă ea, o luă în brațele sale și o strânse lângă el, capturându-i buzele într-un sărut ucigător de tandru. Mâna sa liberă se mișca pe corpul ei, abia atingându-i pielea. Obținând totuși șocuri de pură energie senzuală în fiecare nerv. Atinse locul care constituia centrul exploziv al dorinței ei, și întâmpină țipetele ei cu împunsături adânci ale limbii în dulceața gurii ei. Când degetele lui începură să exploreze secretele ei cele mai intime, simți petalele feminității ei desfăcându-se precum un boboc al unei flori deschizându-se spre soare.

– Mitch, gâfâi ea. Dumnezeule, Mitch, acum, te rog acum...

– Da. Da, iubito. Da. Acum.

Se mută peste ea și ușor, ușor intră în căldura ei și îi acoperi gura cu a lui. Gura ei se înmuie. Strânsoarea ei îi eliberă umerii și își puse brațul în jurul gâtului lui. Trupul ei părea să se

topească, ademenindu-l cu dulceața ei, invitându-l în moliciunea ei irezistibilă.

Predarea ei îl cuceri. Gemând, el intră adânc în ea. Începură să se miște într-un ritm alert, plutind pe valuri unduitoare care deveneau din ce în ce mai puternice.

– Mitch? șopti Tiffany, cuprinsă de o senzație care ei îi era străină și care o făcea să tresară, un sentiment straniu de a nu ști unde s-a terminat și unde a început el.

– Mitch, ține-mă în brațe! țipă ea, de parcă s-ar fi sfărâmat dacă el nu era acolo pentru a o ține.

El își strecură ambele brațe sub ea și o strivi de el.

– Te țin, iubito. Nu-ți voi da drumul.

Dintr-o dată pământul se opri. Timpul se opri. Tiffany simți o coloană de căldură explozivă și intensă ridicându-se în ea. Se uită în sus la Mitch, transformându-i ochii într-un punct fix din universul care începea să se rotească scăpat de sub control.

– Lasă să se întâmple, spuse el. Nu te împotrivi, dragostea mea.

Ochii lui se umbriră. Fiecare mușchi din corpul său era încordat. Mâinile îi alunecară în jos pentru a-i cuprinde șezutul și o ridică spre el, în timp ce respirația lui se transformă într-un gâfâit sălbatic.

Brusc, o mie de senzații se prelinseră peste Tiffany, iar căldura dinăuntrul ei erupse ca un gheizer debordant. Mitch pulsa sălbatic în ea, cu țipete de triumf masculin primitiv care se amestecau cu propriile ei vaiete ascuțite, neînfrânate.

Cu Tiffany cuibărită la îndoitura brațului său, cu păturile strânse aproape de ea pentru a-i fi destul de cald, Mitch zâmbi mulțumit.

– Acum îmi amintesc de ce am vrut să aștept până era momentul potrivit să facem dragoste, spuse el încet.

– Mmm? răspunse Tiffany, apăsându-și buzele pe umărul lui.

– Din fericire, spuse el surâzând, noaptea asta era momentul perfect.

Ea abia oftă și se întoarse un pic pe o parte, punându-și un braț în jurul mijlocului lui și un picior peste coapsele lui.

– Nu voiam – și nu vreau – să avem o aventură, continuă el, mângâindu-i absent umărul. Vreau să spun, doar o aventură.

Îi dădu un sărut ușor pe creștetul capului, trase tare aer în piept și își umplu nările cu parfumul ei dulce feminin, apoi continuă cu hotărâre.

– Știu că există probleme între noi care ar trebui puse la punct, întrebări pe care amândoi vrem să le punem, compromisuri la care trebuie să ajungem. Dar principalul s-a realizat. Suntem făcuți unul pentru celălalt. Ești a mea, iubito. Numai a mea. Chiar dacă înțelegi pe deplin sau nu, acum ești a mea, la fel cum eu sunt al tău – și probabil că a fost așa din prima zi, la aeroport.

El zâmbi din nou și o cuibări mai aproape de el, bucuros că ea nu protesta.

– Și pe legea mea, adăugă el de vreme ce părea a se bucura de atâta atenție din partea ei, orice alte idei ai mai avea în căpșor, intenționez să te păstrez, orice ar fi.

Ea nu scoase un cuvânt.

O bănuială încolți în mintea lui Mitch. Înclină capul într-o parte pentru a putea vedea fața lui Tiffany.

Buzele ei erau curbate într-un zâmbet visător. Ochii îi erau închiși, iar genele lungi și negre aruncau umbre pe obrajii ei îmbujorați de dragoste. Respirația îi era profundă și regulată.

Mitch surâse și întinse mâna spre întrerupătorul de la capul patului. Se îndoia ca ea să fi auzit vreun cuvânt din ce îi spusese. Poate că era mai bine așa.

Răbdare, își spuse el. Răbdarea era întotdeauna cheia.

Capitolul 12

– Crezi că e timpul să-mi spui ce s-a întâmplat după ce te-am lăsat acasă alaltăieri? întrebă Mitch calm în timp ce o ținea pe Tiffany de cot pentru a o îndruma să intre într-un complex din centrul orașului.

– Nu prea multe, răspunse Tiffany prefăcându-se nevinovată, și încercând să evite răspunsul la întrebare, continuând în grabă. Am vești din Honolulu. Se pare că directorul nostru executiv a fost ocupat cu alt proiect mare, dar va ajunge și la decizia acestuia foarte curând. În ceea ce privește casa, benjamina domnului Kozak se simte mai bine, iar celelalte plante vor fi și ele fericite foarte curând.

Scrutând lista de articole a magazinului, Mitch găsi ceea ce căuta.

– Haine pentru femei, etajul al treilea, spuse el, întorcându-se apoi spre Tiffany zâmbindu-i răbdător în timp ce o conducea spre scările rulante. Și acum, iubito, lasă teatrul. Știi exact ce te-am întrebat. Când te-am sunat acum două zile, totul era bine și frumos între noi. Când te-am sunat în noaptea aceea, ai

început să te joci de-a v-ați ascunselea, și ai continuat așa până când subconștientul tău a preluat controlul și ți-a aruncat cheile în zăpadă pentru a te forța să vii la mine. Ce-a vrut să însemne asta?

Ochii lui Tiffany se lărgiră, nevenindu-i să creadă.

– Ce... ce... ce-a făcut subconștientul meu? întrebă ea repede.

El își dădu capul pe spate și râse.

– Te-am prins! E bine s-o avem pe vechea Tiffany înapoi. Iubito, glumeam doar. Deveni brusc gânditor și spuse: totuși, trebuie să recunoști că este și aceasta o teorie interesantă.

– Nu trebuie să recunosc nimic din toată aberația asta! Pierderea acelor chei a fost într-adevăr un accident. Chiar tu ai spus că lucruri de genul acesta se întâmplă tot timpul. Și de vreme ce ai de gând să mă bați la cap să-ți dau o explicație până vei primi una, iat-o: motivul pentru care am fost puțin... ei bine, nesigură, a fost pentru că eu... eu...

Se încruntă, iar mintea ei se goli brusc. Cum l-ar fi putut face pe Mitch să înțeleagă spaima ce o cuprinsese, de vreme ce nici măcar ea însăși nu se înțelegea prea bine?

Uitându-se fix la el în timp ce o aștepta să termine ce avea de spus, Tiffany își îndreptă țâfnoasă coloana și se hotărî să-i mărturisească:

– După ce ai plecat pentru a te întâlni cu acel agent comercial al tău, am fost la bibliotecă și am aflat câteva lucruri despre tine care m-au neliniștit.

Mitch ridică o sprânceană, zâmbind.

– Sună destul de serios. Dar sunt tulburat. Ce ai fi putut afla care să fie mai rău decât ceea ce credeai deja?

– Ai fost un schior olimpic, spuse ea când urcară scara rulantă. Un schior olimpic!

– Ei, în cazul acesta, nici nu-i de mirare că ești supărată. Astea-s lucruri grave. Dacă ai fi descoperit că sunt bigam și un

ucigaș plătit de mafie, n-ar fi fost chiar atât de rău. Dar un schior olimpic? Cine te-ar putea învinovăți că te-ai speriat atât de tare?

Tiffany refuză să se lase călcată pe nervi și să fie provocată.

– De asemenea știu despre cariera ta ulterioară ca instructor de schi în câteva dintre cele mai cunoscute stațiuni din Europa. Ai petrecut ceva timp vorbind cu oameni cu poziții sociale mai înalte, cum ar fi grupul lui Robin Leach. Ai tutuit femei despre care am citit articole mondene ale revistelor „Vogue“ și „Town and Country“. Ai dat oarece sfaturi oamenilor importanți, precum membri ai familiilor regale!

El scutură din cap și râse.

– Da, și?

– Și nu mi-ai spus niciodată toate astea!

– Asta s-a întâmplat cu ani de zile în urmă. Ar fi trebuit să mă prezint ca fiind Mitch Canfield, odată schior olimpic plin de speranță. Fostă mascotă a bogătașilor trândavi?

– Nu vorbi așa. De ce insiști să te prezinți în cea mai proastă lumină posibilă? Pentru un timp am crezut că faci asta din cauza faptului că voiai să te asiguri că nici o femeie cu jumătate de creier nu ar deveni interesantă de persoana ta pentru mai mult de o noapte...

– Zău? întrebă el cu un surâs, luând-o de braț când părăsiră scara rulantă. Interesant. Ar putea fi așa cum spui tu, cred, cu toate că nu mi-a trecut niciodată prin minte acest gând.

El se uită în jur, localiză hainele, și porni spre ele.

– Am putea foarte bine să îngropăm trecutul și să-l lăsăm la o parte. Bănuiesc că știi de asemenea că accidentul de care ți-am spus a fost pur și simplu din cauză că m-am aplecat prea mult, încercând să câștig medalia de aur?

– Da, am citit despre accidentul tău. Despre cum ai pierdut aurul din cauza lui, dar ai câștigat un premiu mai important, acela de a învăța să mergi din nou – și să schiezi din nou – în

ciuda tuturor dificultăților. Aceste lucruri sunt importante, Mitch. De ce nu le-ai menționat, mai ales când te-am întrebat despre accident? De ce ai evitat întotdeauna să-mi dai un răspuns direct?

El se opri în dreptul unui raion de haine groase de lână și se uită la ele în grabă.

– Aș putea spune că totul s-a petrecut cu atâta timp în urmă, încât foarte rar mă gândesc la asta, spuse el ridicând din umeri cu nepăsare. Aș putea susține că îmi provoacă multă suferință. Dar adevărul este că nu am nici un chef să vorbesc despre lucruri care mă fac de râs.

– Te fac de râs! Ai reușit să ajungi la Jocurile Olimpice, ai pierdut aurul din cauza unui accident, te-ai refăcut complet în ciuda unui prognostic nefavorabil, iar tu te simți stânjenit.

– N-a fost un accident! A fost o prostie.

Scoase din rândul de haine una albastră și o ținu puțin pentru a se uita la ea mai îndeaproape.

– Voiam aurul acela prea mult. Eram un tânăr plin de succes și încrezător în mine însumi, convins că știam mai multe decât antrenorul meu. I-am ignorat sfatul, am întins coarda prea tare înainte de a fi pregătit, și am obosit.

– Și asta este ceva pentru care te simți stânjenit? Ești groaznic de dur cu tine însuți, comentă Tiffany.

Mitch puse înapoi haina albastră, murmurând că era prea grea pentru Tiffany.

– N-ar fi fost atât de grav dacă aș fi fost singura persoană afectată, dar i-am dezamăgit pe alții: echipa, sponsorii, antrenorii – chiar întreaga țară, în final. Pentru a aduce un sportiv într-o echipă olimpică și pentru a-l propulsa până pe podium chiar, este nevoie de ani întregi, de bani și de o mulțime de oameni care se dedică în întregime acestui scop. Eu am năruit totul în doar câteva secunde de sfidare, deoarece am crezut că argintul nu era destul de bun pentru mine. Tot ce pot

spune despre această întreagă experiență este că mi-am clarificat niște priorități, am învățat să trăiesc în prezent decât să insist asupra unui singur moment iluzoriu de glorie, și am pierdut o logodnică cu care mă logodisem din motive total eronate.

– Erai plin de ură pentru ea. Defectele femeii aceleia ți-au înnegurat de atunci întreaga existență, relațiile cu toate femeile, spuse Tiffany, ajungând în cele din urmă la ceea ce o rodea de fapt.

– Poftim? întrebă el, privind-o fix cu un zâmbet șocat.

– M-ai auzit ce-am spus.

El se întoarse spre un rând e haine căptușite cu puf, scoase trei dintre ele, având măsura ei, o apucă de mână și o trase spre cabina de probă.

– Nu poți intra aici, spuse Tiffany în timp ce el o conducea într-una din cabine și închise ușa în urma lor.

– Suntem singuri. Am verificat, spuse el. Nu se văd picioarele pe sub ușă.

– Dar cineva...

– Tiffany, ascultă-mă, o întrerupse el, atârnând hainele în cuier. Vreau să te lămuresc chiar acum. Logodnica mea m-a făcut un tânăr plin de ură, da. Pentru două, poate chiar pentru trei luni. Dar până să-mi revin, mi-am dat seama că am scăpat ca prin urechile acului. Ea era drăguță. Putea fi încântătoare când își punea în minte. Dar nu era pentru mine. Acea oboseală m-a costat o medalie de aur, dar m-a salvat de la comiterea unei greșeli îngrozitoare. Din acel moment, nu m-am mai implicat profund în nici o relație. Câteodată, m-am întrebat de ce. Am pus acest lucru pe seama comodității emoționale, dar acum știu mai bine.

Cuprinse fața lui Tiffany în mâinile sale și o sărută îndelung, încet, iar apoi îi spuse ușor:

– Motivul era simplu, iubito. Nu te întâlnisem pe tine.

Ochii lui Tiffany se umplură de lacrimi.

– O, Mitch, murmură ea.

El îi zâmbi.

– Îmi place la nebunie cum spui asta. Încă o dată, iubito. Mai spune-mi o dată.

– O, Mitch, spuse ea, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui.

El o ținu strâns o bună bucată de timp, apoi, în cele din urmă, îi ordonă cu o voce groasă, răgușită:

– Gata cu tine. Probează chiar acum lucrurile astea. Nu plecăm de aici până nu-ți cumpărăm o haină călduroasă.

Tiffany zâmbi. Emoțiile intense îl făceau pe acel bărbat un dictator adorabil.

*

*   *

Cumpărarea atâtor haine de iarnă atât de târziu, spre sfârșitul sezonului, îi păruse lui Tiffany o extravaganță prostească, dar de vreme ce nu văzuse nici cel mai mic semn de primăvară până la sfârșitul primei săptămâni din martie, era bucuroasă să aibă acea călduroasă haină ușoară, de culoare verde, pe care Mitch o ajutase s-o aleagă, ca și perechea de cizme din piele, lungi până la genunchi care îi țineau degetele de la picioare calde, fără a purta o pereche de șosete în plus.

Vineri dimineața, găsi pe biroul ei un fax trimis din Honolulu la sfârșitul zilei de muncă de acolo, și dis-de-dimineață în Winnipeg. Mult-așteptata decizie de la cartierul general sosise. Termenii pe care îi negociase cu familia Canfield erau acceptabili pentru Paradise Foods. Un avocat avea să vină în doar câteva zile pentru a legaliza afacerea.

Tiffany era încântată de vești.

Apoi citi ultimul paragraf al mesajului. Fu ca o lovitură în stomac. Îl mai citi o dată.

– Nu-i cinstit, șopti ea. E al dracului de necinstit.

După câteva minute de asimilare a șocului, întinse mâna spre telefon pentru a-l suna pe Mitch, dar mâna ei plutea deasupra receptorului. Aveau planuri pentru un weekend special. De ce să le strice?

La începutul săptămânii, Pete și Jackie luaseră copiii și se îndreptaseră spre sud, și nu se vor întoarce până duminică seara târziu. Îl rugaseră pe Mitch să aibă grijă de fermă și să le preia corespondența. El, în schimb, veni cu un plan care lui Tiffany îi plăcu la nebunie.

– Ce-ai spune să protejăm acest loc cum se cuvine, să stăm chiar aici de vineri noaptea, să zicem până duminică seara devreme? sugerase el. Am face o favoare familiei. Ei și-au lăsat furgoneta în parcarea de la aeroport, așa că nu trebuie să mă duc să-i întâmpin. Vor fi foarte încântați să se întoarcă într-o casă gata încălzită, iar noi vom putea petrece weekendul bucurându-ne de niște adevărate partide de schi – fără îmbulzeală, fără zgomot. Doar noi doi tăindu-ne unul altuia urmele de pe zăpadă.

Ea hotărâse să ia liber vineri după-amiază pentru a adăuga câteva ore în plus micii lor escapade.

Luă o decizie de moment. Veștile ei – atât cea bună, cât și cea rea – vor putea aștepta până duminică seara. Nimic nu-i va strica acest weekend cu Mitch.

Ar putea foarte bine să fie ultimul lor weekend.

*
*   *

Pe la 11:30, era plină de emoție și nervi, încercând să nu se gândească la ce avea să urmeze după cele două zile, în timp ce aștepta nerăbdătoare ca Mitch să vină s-o ia de la casa lui Kozak, pentru un prânz târziu la fermă.

Deîndată ce văzu Cherokee-ul trăgând în fața casei, își

aruncă pe ea haina și-și puse repede cizmele, iar până ce Mitch bătu la ușă ea era gata de plecare.

– Scuză-mă că a durat atât de mult, spuse el, iar părul său arăta mai răvășit decât de obicei. Am avut de făcut câteva comisioane care mi-au luat mai mult timp decât mă așteptam.

Zâmbi în timp ce privirea lui se prelingea pe corpul ei.

– Pari gata de plecare.

– Sunt, spuse ea ridicând geanta de voiaj pe care și-o pregătise dimineața devreme când venise pe-acasă pentru a se îmbrăca să se ducă la serviciu. Mitch zâmbea întotdeauna dezaprobator la acest ritual, dar nu se plângea de asta. Părea să înțeleagă că ea avea totuși nevoie de autonomie.

– Mi-ai adus și celelalte lucruri? întrebă ea. Își ținea echipamentul și costumul de schi la el acasă.

Mitch se lovi cu palma peste frunte.

– Știam că am uitat ceva!

Ea îl crezu pentru vreo cinci secunde, până văzu luminița jucăușă din ochii lui.

– Bine, bine, nu trebuie să întreb, spuse ea, lovindu-l în joacă cu pumnul peste umăr. Scuză-mă. Am tendința de a verifica întotdeauna, poate pentru că nu sunt obișnuită să depind de altcineva.

– Obișnuiește-te, spuse el cu severitate, trăgându-i mâna sub brațul lui, apoi se potoli cu un zâmbet și făcându-i cu ochiul. Dar nu strică să verifici. Nici chiar eu nu sunt infailibil, dacă poți crede sau nu.

„Obișnuiește-te“, repetă ea în gând. Dorea măcar să fi avut șansa să o facă.

– Tiffany? spuse Mitch atingând-o sub bărbie cu degetul și ridicându-i-o pentru a privi în sus la el. Te frământă ceva?

Ea forță un zâmbet.

– Da. Acea ultimă remarcă a ta cere o replică, dar nu mă pot gândi la nici una.

El râse, luând răspunsul ei drept unul sincer.

Drumul până la fermă fu plăcut. Mitch avusese vești de la Pete în dimineața aceea și era înarmat cu povești amuzante despre cât de bine se distra familia, așa că Tiffany nu trebui să se lupte să mențină conversația veselă.

Când ajunseră, Mitch întrebă:

– Ești înfometată, sau îți surâde mai curând ideea unei partide de schi pentru a-ți mări apetitul?

– Să sărim pe schiuri, răspunse Tiffany, provocând un geamăt de exasperare în glumă al lui Mitch.

Câteva minute mai târziu, alunecau peste câmpurile moi și curate.

– Ce zi superbă, spuse Tiffany inspirând aerul curat și pătrunzător. Nu-mi vine să cred ce cald este.

Mitch zâmbi.

– Aproape zero grade. Înviorător, îți amintești?

De vreme ce nu aveau nevoie de măști de schi într-o zi așa frumoasă, Mitch se asigură că fața ei era bine dată cu cremă protectoare împotriva soarelui, iar buzele cu balsam. Trebui să-și închidă ochii în timp ce el o ungea cu creme. Lacrimi, periculos de aproape de suprafață, amenințară să se reverse. Îi va fi dor de grija lui. Îi va fi dor de zâmbetul lui, de tachinări și de aerul lui de șef. Doamne, Dumnezeule, îi va fi atât de dor de tot ce e legat de el.

Se apropiau de un pâlc familiar de copaci înainte ca Tiffany să-și dea seama că Mitch o conducea spre căbănuța din copac.

Și-au scos schiurile și se urcară până la ea, iar în momentul în care băgă capul pe ușița joasă a cabanei, Tiffany izbucni în lacrimi. Un sac de dormit gros, îmbietor, era așezat pe o saltea cu aer pe podea. Lângă el se aflau un reșou portabil, un coș de picnic plin până la refuz și o sticlă de Dom Perignon cuibărită într-o gălețică de argint cu gheață.

Mitch își scoase mănușile și își deschise fermoarul la jachetă, apoi o strânse în brațe.

– Hai, voiam să te fac fericită.

– Ai reușit, spuse ea, încolăcindu-și brațele în jurul taliei lui și strângându-l ca și cum ar fi fost hotărâtă să nu-l mai lase niciodată să plece. Întotdeauna reușești. Transformi fiecare clipă într-o... o... sărbătoare. Oh, Mitch, te iubesc.

Își ținu respirația, speriată de ceea ce tocmai spusese pe neașteptate, nevenindu-i să creadă. Nu-și găsise momentul potrivit. Ce-ar fi trebuit să facă el acum? Să-i întoarcă din obligație declarația? Să încerce să-i explice că ținea foarte mult la ea, dar că dragostea nu se afla în programul său?

Îi cuprinse bărbia și o făcu să se uite în sus la el.

– Speram că vei ajunge la această confesiune mai devreme sau mai târziu, spuse el încet, uitându-se în ochii ei. Pentru că și eu te iubesc.

Tiffany se uita fix la el, iar inima îi bătea cu putere. O iubea? Era oare posibil? Era într-adevăr serios, sau era doar o propoziție ușor de pronunțat? Nu! Nu Mitch. El n-ar arunca aceste cuvinte la întâmplare.

Aproape că voia să-i spună atunci, că fusese chemată înapoi în Hawaii și că trebuie să plece peste câteva zile. Dar nu putea. Nu în momentul acela. Ar fi ca și cum i-ar da un ultimatum: o iubea oare într-atâta încât să-i ceară să nu plece?

Dacă nu, atunci prefera să nu afle încă.

Și dacă el era pregătit să-i ceară acest lucru, era ea oare pregătită să renunțe la tot și să rămână?

Prefera să nu se confrunte nici cu această problemă încă.

– Iubito, ești sigură că totul este în regulă? întrebă el cu blândețe.

Tiffany dădu încet din cap și întinse mâinile pentru a le încolăci în jurul gâtului lui.

– Sunt prea amețită ca să pot vorbi, îi zâmbi ea seducător. Te poți gândi la altceva ce putem face?

O privi în ochi un moment îndelungat, apoi coborî capul și abia își atinse gura de a ei.

– Cred că pot veni cu câteva idei, murmură el.

*
* *

– Îmi plac ideile tale, spuse Tiffany mult timp mai târziu, întinzându-se înăuntrul sacului de dormit.

Îi era uimitor de cald, având în vedere că Mitch aprinsese reșoul doar cu câteva momente în urmă. Ea nu-i lăsase timp pentru asta mai devreme. Emoțiile reținute explodaseră în secunda în care el a sărutat-o, și și-a ocupat mâinile convingând-o să caute căldura sacului de dormit înainte să se dezbrace complet.

De îndată ce închiseseră fermoarul coconului lor de nailon, restul lucrurilor lor zburaseră în toate direcțiile, iar mâinile lui Tiffany începuseră să se miște cu lăcomie pe trupul lui. Își dorise să-l atingă peste tot în același timp, să-și ospăteze gura și să-și potolească durerea din profunzimea ființei sale cu căldura lui puternică. Pentru scurt timp, el fu pătura ei, adăpostul și piatra de încercare a existenței ei.

Privindu-l îndreptând reșoul spre ei, ea zâmbi. Era o plăcere să-l privești, puternic și frumos, și atât de viril încât îți tăia răsuflarea. Când el se întoarse pentru a se cufunda înapoi în sacul de dormit, Tiffany își deschise brațele pentru a-l primi.

– Te voi răci prea tare, spuse el, ezitând. Așteaptă un minut...

– Ți s-a făcut pielea de găină, îl întrerupse ea, îmbrățișându-l și lăsându-și palmele să alunece pe spatele lui lat și musculos. Și în plus, așa e cinstit. Tu mă încălzești tot timpul. Este rândul meu să te încălzesc.

El cedă și își strânse brațele în jurul ei.

– Te descurci destul de bine, murmură el.

Ea râse, dându-și deja seama cât de bine.

– Dacă mă gândesc mai bine, cred că este din nou rândul tău.

După ce îl împinse ușor și se rostogoliră până ce ea se află deasupra lui, îi încăleca șoldurile zvelte și întinse mâna în jos pentru a-l îndemna să intre în ea.

– Încălzește-mă, Mitch, șopti ea. Încălzește-mă așa cum îmi place să fiu încălzită.

El îi cuprinse șoldurile cu ambele mâini și o încălzi cum numai el putea.

*

*   *

Când ajunseră în cele din urmă la pateu, la brânzeturi, la pâinea rumenită și la friptura rece de pui, pe care Mitch le adusese la căbănuță în dimineața aceea, erau hămesiți.

– Excelent! spuse Tiffany, săturându-se în sfârșit. Sprijinită în cot și stând întinsă jumătate afară din sacul de dormit și jumătate înăuntru, nefiindu-i frig nici un pic în ciuda goliciunii, ea întinsese paharul gol de șampanie cerând să fie umplut.

– Știi care este marele avantaj al picnicurilor pe timp de iarnă?

– Știu mai multe avantaje legate de acest lucru, și mai ales acesta, spuse Mtich turnând lichidul palid în paharul ei. Dar la ce te referi în mod special?

Ea sorbi un pic din șampanie și își înclină capul pe spate, lăsând bulele să-i ciupească limba și gâtul timp de câteva secunde înainte de a răspunde simplu:

– Fără gândaci.

Mitch râse și își umplu și paharul său.

– Știi, iubito, o femeie care poate sta goală într-o amărâtă

căbănuță din lemn, având doar un reșou pentru a o proteja împotriva elementelor...

– Și un bărbat puternic și bine făcut care mă menține fierbinte oricare ar fi temperatura, spuse ea.

Cu hotărâre, el continuă.

– O femeie care își face singură pârtie pe câmpuri virgine și apoi se cațără într-un copac pentru a lua prânzul.

– Nu prânzul încercam să-l obțin, îl întrerupse Tiffany. Ultima dată când am urcat în acest copac, n-am terminat ce începusem.

El întinse mâna peste ea căutând în coșulețul pentru picnic, și găsi o trufă de ciocolată, o scoase din ambalaj, și mângâie buzele lui Tiffany cu ea.

– Nu mă mai întrerupe, și-ți dau ceva bun.

Ea atinse de câteva ori bomboana cu limba, încercând degeaba să o captureze.

– Bine, spuse ea după un moment. Dar întâi dă-mi trufa.

Scuturând din cap și râzând, el strecură bucățica de ciocolată între buzele ei, apoi fură un pic din ea într-un sărut dulce și cremos.

– Ceea ce încercam să spun, continuă el câteva momente mai târziu, este că nu voi mai accepta falsă modestie din partea ta. Ai câștigat pe cinstite pariul nostru. Așadar te declar, acum și pentru totdeauna, o adevărată nordică.

El ridică paharul spre ea, toastând.

Tiffany zâmbi și acceptă tributul lui ca fiind ceea ce i se cuvenea.

– O adevărată nordică, repetă ea încet.

– Și-ți sunt dator un weekend în Caraibe, îi reaminti el. Când vrei să-mi onorez pariul?

Ea se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

– Uitasem de pariu, spuse ea ușor.

– Eu nu. Și n-am de gând să mă eschivez.

Puse paharul jos și o cuprinse pe Tiffany cu un braț, atingându-i cu palma unul dintre sâni.

– Gândește-te, iubito, spuse el mușcând-o jucăuș de lobul urechii, murmurând apoi: imaginează-ți cum ar fi să ne bronzăm pe o plajă încălzită de soare, dansând sub o lună tropicală...

– Tentant, spuse ea trăgând repede aer în piept, apoi își puse jos șampania și se întoarse să-și încrucișeze brațele de gâtul lui. Cu toate acestea, oricât de frumoasă este luna tropicală și oricât ar fi plajele de încălzite de soare, sunt fericită aici și acum. Și am învățat de la un bărbat înțelept că „acum“ și „aici“ este tot ce avem cu adevărat. Hai să ne bucurăm de fiecare secundă cât mai mult cu putință.

El ezită, ridicând capul pentru a se uita în ochii ei, ca și cum graba și spusele evazive îi creaseră suspiciuni, dar de-a lungul ultimelor săptămâni, Tiffany învățase bine cum să-l facă să intre în uitare.

*

* *

Când după-amiaza se transformă în seară, Mitch și Tiffany își părăsiră cu părere de rău ascunzătoarea.

Luna care-i călăuzea nu era tropicală, dar ea știa că nu va mai vedea niciodată o lună mai perfectă. Plină și palidă, făcea un relief ascuțit în comparație cu cerul negru ca smoala, și se ridica peste noapte precum o împărăteasă veghindu-și domeniul.

Vântul nu șuiera, așa că singurul sunet în acea tăcere vastă era acela al schiurilor. În timpul pauzelor pe care le luau pentru a se odihni, nemișcarea era atât de completă încât Tiffany se gândi că ar putea auzi cristalele de gheață mișcându-se în zăpadă. Aerul era rece și dulce, mai amețitor decât șampania pe care ea și Mitch o băuseră cu câteva ore în urmă.

Când ajunseră acasă și își scoaseră schiurile, înainte de a

deschide ușa și de a intra, Mitch trase puternic aer în piept.

– Vine primăvara, spuse el.

Tiffany zâmbi în sus la el.

– Îi simți mirosul?

– Puțin. Dar cel mai bine o simt.

– Creșterea de temperatură?

– Nu. Nu are nimic de-a face cu temperatura. Este vorba de altceva. O anume moliciune în atmosferă. Un curent ascuns, ca un izvoraș iluzoriu de căldură care ți se joacă pe la glezne când te bălăcești într-un lac înghețat. În clipa asta crezi că e acolo, în următoarea nu mai ești sigur. În momentul acesta, este acolo. Va ieși la iveală destul de curând.

– Când? întrebă Tiffany cu o urmă de melancolie.

Mitch ridică din umeri.

– E greu de spus. Tocmai asta face primăvara atât de emoționantă pe aici. Sau înnebunitoare, depinde de punctul de vedere al fiecăruia.

– Lasă-mă să ghicesc. Pentru tine, este emoționantă.

Coborându-și capul, el îi atinse buzele cu ale sale.

– Pentru mine, aceasta va fi cea mai emoționantă primăvară din câte au fost până acum.

Stomacul lui Tiffany se strânse ca un nod. Trebuia să-i spună! Cum s-ar fi simțit, dacă el i-ar ascunde ei ceva atât de important?

Și totuși, dacă-i spunea că ea nu va fi cu el să aștepte împreună venirea primăverii, n-ar fi schimbat nimic, ci doar ar fi aruncat o umbră de tristețe peste bucuria lor.

Luni dimineața va fi destul de curând.

*

*   *

Luni dimineața veni prea repede.

Stând în fața lui Mitch la măsuța din bucătăria lui, Tiffany

bea cu înghițituri mici cafeaua de la micul dejun și căuta metoda cea mai potrivită de a-i mărturisi ceea ce îi ascunsese de vineri.

Încerca să se convingă pe sine că el s-ar putea nici să nu se supere de această plecare neașteptată a ei. În definitiv, Mitch era persoana pentru care își făcea probleme. Poate că s-ar simți ușurat că o despărțire naturală a intervenit, înainte ca lucrurile să devină într-adevăr serioase.

Dar nu credea nici un cuvânt din toate acestea.

Dragostea lui Mitch pentru ea era reală. La fel de reală precum a ei pentru el. Dar era o dragoste abia născută, prea proaspătă și fragilă pentru a fi testată astfel.

– Bine, Tiffany, spune.

Întreruptă din acea luptă interioară, se uită cu groază la Mitch. Nu mai putea amâna inevitabilul.

– Ceva te tot frământă, spuse el aplecându-se puțin înainte și încrucișându-și brațele pe masă. Așa că hai să vorbim. De vineri am tot așteptat să te destăinuiești, dar păreai că vrei să ne petrecem weekendul fără a deschide vreun subiect serios. Acum, weekendul s-a sfârșit. La ce te gândești?

Ea înghiți greu, apoi trase adânc aer în piept și-și spuse toată problema.

– Compania mea a fost de acord cu tot ce era în ultima propunere, dar au decis să trimită pe altcineva pentru a supraveghea tranzacția. Mă vor trimite înapoi la biroul din Honolulu până la sfârșitul săptămânii. Săptămâna aceasta.

Mitch se holbă la ea, ca lovit de trăsnet.

– De ce?

– Nu știu, spuse ea simțind sângele cum i se scurge din vene.

Ura felul în care o privea Mitch. Se așteptase la șoc. Ceea ce vedea era furie abia stăpânită.

– Mesajul nu conținea alte detalii. Am crezut că șefii mei sunt mulțumiți de munca depusă de mine, și le-am spus că aș dori să

rămân să mă ocup de acest proiect, dar ordinele nu se discută.

– Știai de vineri? întrebă Mitch, cu o voce periculos de calmă, iar ochii îi studiau în profunzime pe ai ei.

Tiffany dădu din cap și își feri privirea.

El tăcu un moment îndelungat, apoi spuse:

– Bine, ai vrut să ne bucurăm de acest weekend. Și așa am și făcut, așa că poate că ai luat decizia corectă. Dar dacă nu te-aș fi întrebat, când mi-ai fi spus? Sau măcar când aveai de gând să-mi spui ceva?

Ea îl privi jignită.

– Bineînțeles că aveam de gând să-ți spun. De fapt, chiar în dimineața asta voiam să-ți spun. Singurul motiv pentru care ai întrebat tu primul înainte de a-ți vorbi eu, este că nu știam cum să-ți dau vestea.

– Și mai crezi că eu sunt cel care nu comunică? Erai supărată pentru că nu ți-am împărtășit lucruri care s-au întâmplat cu ani de zile în urmă, și totuși tu ai ținut în tine ceva atât de important, atât de... de iminent?

Descrucișându-și brațele, el lovi masa cu pumnii.

– Fir-ar să fie, Tiffany, pretinzi că mă iubești și apoi îmi prezinți chestia asta ca pe un fapt împlinit? Ce-ar trebui să fac eu? Să fiu recunoscător și să spun că mi-a părut bine să te cunosc, păcat că s-a terminat, și „să-mi trimiți o vedere din Don Ho“?

Lacrimi se iviră în ochii ei.

– Mitch, aceasta nu este decizia mea. Nu vreau să plec, dar nu am de ales.

Ridicându-se în picioare, Mitch începu să se învârtească prin bucătărie cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor.

– Există întotdeauna o alternativă.

– Nu, nu există, spuse ea înșfăcând un prosop pentru a-și șterge lacrimile. Nu le spui șefilor unei corporații că nu te duci unde vor ei să te trimită.

El se întoarse către ea, ridicând o sprânceană.

– De ce nu?

Tiffany se ridică și începu să curețe masa, ducând vasele la chiuvetă.

– Fii serios. Știi cum merg lucrurile pe lumea asta. Singurele mele opțiuni reale sunt să fac ceea ce mi se spune, sau să renunț la serviciu.

– Și renunțarea la serviciu iese din discuție?

Ea se întoarse brusc spre el.

– Ca să fac ce? Nu este ca și cum aș putea prinde altă poziție. Nici măcar nu sunt cetățean al acestei țări!

– Stai cu mine, spuse el, prinzând-o de umeri.

Se uită la ea îndelung, apoi adăugă:

– Căsătorește-te cu mine.

Lui Tiffany nu-i veni să-și creadă urechilor. Și judecând după expresia de pe fața lui Mitch, nici lui nu-i venea să creadă ce spusese.

– Nu cred că ai plănuit această cerere în căsătorie, așa că nu te voi lăsa să o menții în continuare, spuse ea forțându-se, cu toate că inima ei o împingea să țipe un răsunător „Da“.

– Lasă-mă să-mi mențin cererea, spuse el, trăgând-o spre el. Vreau să mă lași. Ai dreptate. N-am plănuit această cerere. Am plănuit alta. Cu flori, mai romantică și într-un moment potrivit, zise el strângând-o în brațe. Dar această cerere impulsivă și prostesc de nerăbdătoare este la fel de sinceră. Mărită-te cu mine, Tiffany. Ne iubim reciproc. Ce altceva mai contează?

– Nimic nu mai contează, spuse ea ținându-și palmele pe pieptul lui, și obrazul pe umărul lui. Dar totul se întâmplă prea repede. O parte din mine ar putea face asta, Mitch. O parte din mine ar renunța fără nici o problemă la carieră, la prietenii mei, și la singura casă pe care am știut-o vreodată, pentru a juca totul pe o singură carte, pe această dragoste incipientă a noastră, sperând să dureze o viață întreagă. Dar cealaltă parte din mine nu crede că este pregătită pentru a face un astfel de pas

gigantic, lăsând totul în voia sorții. Ar fi atâta presiune asupra noastră, Mitch, am simți că trebuie să facem lucrurile să meargă între noi, orice ar fi, cu orice preț, iar aceasta este o rețetă pentru eșec. Poate dacă am fi putut avea mai mult timp...

Lăsându-și capul pe spate, încercă să zâmbească și apoi adăugă:

– Nu cred că ți-ai putea lua un concediu să mergi cu mine înapoi în Hawaii, nu-i așa?

Mitch se gândi câteva momente la această variantă, dar în cele din urmă scutură din cap.

– Aș putea, dar având în vedere împrejurările, nu cred că asta ar fi soluția problemei. Nu eu sunt cel care are îndoieli, Tiffany. Nu te condamn pentru că ai aceste dubii, dar nici nu le pot face să dispară urmându-te acasă precum un cățeluș plin de speranță. Ăsta este un lucru cu care va trebui să ai de-a face singură.

– Îmi era teamă că asta vei spune, zise Tiffany. Dar Mitch pe care-l iubesc eu, n-ar fi reacționat în nici un alt fel.

– Îmi pare rău, iubito, spuse el încet.

Ea scutură din cap.

– Să nu-ți pară rău. Poate că nu eram făcuți să fim împreună. Poate că soarta ne-a scos în drum această problemă, pentru a ne opri de la a face o greșeală.

– Chiar crezi asta cu adevărat? întrebă el.

Oftând din greu, Tiffany ieși din adăpostul brațelor lui și se duse la chiuvetă pentru a se uita pe fereastră la curtea din spate acoperită de zăpadă. Începuse să vadă acele locuri ca pe o Țară a Minunilor Iernii din viața reală, dar dintr-o dată totul păru pur și simplu rece.

– Nu, răspunse ea cu o voce mică, ce abia putea fi auzită. Dar poate ar fi mai bine să cred asta. Nu prea mai pot face altceva.

Capitolul 13

Scena era ca un déja vu, iar Mitch nu era prea încântat de treaba asta.

Pentru a doua oară intra în fugă în aeroport pentru a întâmpina un pasager sosind din Hawaii. La fel ca ultima dată, lui Pete i se ivise o problemă de ultim minut și îl rugase pe el să preia reprezentantul de la Paradise Foods.

Doar că, de această dată, reprezentantul nu avea să fie Tiffany. Îi era teamă că îi va arunca doar o singură privire înlocuitorului ei și îl va pocni în nas.

Se gândi că nici măcar nu era sigur că trebuia să întâlnească un bărbat. Pete închisese telefonul fără a-i da alte detalii. Nu era o problemă, se gândi Mitch, nefiind oricum în dispoziția de a-i păsa. Dacă era necesar, i-ar fi transmis acestui personaj un mesaj. Dar avea sentimentul că nu va fi prea greu să localizeze al doilea venit din Hawaii, cel puțin nu va fi cu mult mai greu decât fusese să-l localizeze pe primul. Probabil că acest al doilea pasager avea ananași desenați pe mână pe cămașa subțire din bumbac.

Verificând lista informațiilor pentru sosiri, văzu că avionul

aterizase. Va mai dura doar câteva minute până ce pasagerii vor apărea la poartă.

Mitch începu să se plimbe de colo-colo, încercând să fie cu un pas înaintea amintirilor care îl urmăreau, înaintea imaginii chinuitoare a lui Tiffany, mergând în haina ei galbenă, prostească, părul ei negru-albăstrui cârlionțat încadrându-i fața, ochii ei migdalați privindu-l într-un fel care îi provoca toate instinctele masculine.

Precum proverbialul bărbat pe cale să se înece, își văzu viața trecându-i prin fața ochilor – dar numai părțile cele mai importante ale vieții sale.

Văzu figura lui Tiffany, luminată de un zâmbet. O văzu luptându-se de-a lungul lacului înghețat, hotărâtă să arate că știa să schieze și să patineze și că se descurca cu rachetele acelea speciale pentru zăpadă, ca și cum s-ar fi născut pentru ele. Îi văzu capul aplecat și ochii închizându-se în mijlocul uneia dintre frazele lui interminabile și plictisitoare. Buzele ei depărtându-se, primindu-i sărutul. Chicotind la paharul cu șampanie din căbănuța din copac, lăudându-l ce inspirat a fost în legătură cu picnicul, iubindu-l.

Iubindu-l.

Rămase nemișcat.

Adevărul îl izbi. În loc să aștepte pasiv, sperând în van că ea se va întoarce la el, ar trebui să se ducă el după ea. Ar fi trebuit să plece cu ea de la bun început și să stea lipit de ea până când toate îndoielile ei dispăreau. Același lucru i-l spusese și Jackie, cu tact dar cu hotărâre. Pete fusese mai dur:

– Ești un ticălos, frățioare, explodase el cu o zi înainte.

Peter fusese întotdeauna cel care spunea lucrurilor pe nume, fără menajamente:

– De ce nu ești în Honolulu? Ce așteptai de la Tiffany? Această femeie te cunoaște de vreo două luni. Nu prea vorbești mult despre tine, lăsând-o cu încăpățânare să creadă că ești un

fulg în bătaia vântului și un incurabil Don Juan până în măduva oaselor, și când îi spui că o iubești și că vrei să te căsătorești cu ea, ea ar trebui să aibă destulă încredere în tine încât să riște întreaga ei viață pentru tine? Cum de ai putut s-o urci în acel avion și s-o lași să plece, este peste puterea mea de înțelegere. Tu, dintre toți oamenii. Bărbatul care trece prin foc și sabie pentru a obține orice își pune în minte.

Mitch simți că i se face rău. Deodată își dădu seama ce făcuse. Era o reluare ciudată și oribilă a trecutului. Când ar fi trebuit să aștepte momentul potrivit și să pregătească terenul pentru a încerca să câștige cel mai mare premiu dintre toate, s-a transformat într-un îngâmfat, cu prea multă încredere în sine. Doar că de această dată premiul pe care-l pierduse nu era aurul olimpic. De data aceasta o pierduse pe Tiffany.

Cum a putut să fie atât de prost? De ce crezuse că niște cuvinte frumoase, câteva întâlniri romantice secrete, câteva ore de pasiune, ar reprezenta pentru Tiffany siguranța de care avea nevoie?

De ce-și pierduse răbdarea exact în momentul când avea mai multă nevoie de ea?

Se hotărî.

– Honolulu, așteaptă-mă că vin, murmură el când văzu primul grup de pasageri venind pe poartă. Îi va livra lui Pete acel intrus la fabrica de împachetare. Va încerca chiar să fie recunoscător de dragul înțelegerii încheiate de Tiffany și de care fusese atât de mândră.

Apoi se va duce acasă să-și facă bagajul și să-și rezerve un bilet la primul zbor spre Pacificul de Sud.

Nerăbdător să plece mai repede, își dorea să-și fi scris un bilet mare pe care să-l țină ridicat și pe care să scrie cine era și ce pasager trebuia să întâmpine. Ar fi putut grăbi lucrurile.

Deodată, văzu pentru o secundă ceva ce-i făcu inima să-i

sară în gât. Galben. Galbenul narciselor. Fâlfâind, ridicându-se, lăsând să se vadă niște picioare lungi, armonioase și zvelte.

Era sigur că are halucinații. O voia pe Tiffany atât de mult, încât o vedea și unde nu era.

Dar dacă ea era doar un vis, era unul viu. Zâmbind, cu ochii strălucind, ea îl văzu și începu să meargă mai repede.

– Tiffany, șopti el.

Ea începu să alerge spre el.

– Tiffany! grăbi și el pasul. Era timpul s-o întâlnească la jumătatea drumului. La mai mult de jumătate dacă putea ajunge acolo destul de repede. Făcu slalomul vieții sale printre oamenii care-i erau în cale, ajungând la ea după o cursă ce bătea toate recordurile.

– Tiffany! repetă el în timp ce o strângea în brațe. O, iubito, dragostea mea, iubirea mea...

Nu existau destule cuvinte drăgăstoase. Nu exista nici un fel de a-și exprima deplin bucuria ce îl invadase. Îi căută gura și se convinse că ea era reală gustându-i dulceața și pierzându-se în căldura ei moale.

Tiffany se simțea de parcă întreg aeroportul se rotea. Nu-i păsa. Mitch o ținea în brațe. Întreaga planetă se putea muta învârtindu-se într-o altă galaxie, și ea tot s-ar simți în siguranță și s-ar simți acasă atâta timp cât se afla în brațele lui.

Când, în cele din urmă el îi eliberă gura, își strecură degetele în părul ei și îi apăsă obrazul pe pieptul său, iar celălalt braț al său era strâns în jurul ei, ea știu că el nu o va mai lăsa niciodată să plece.

– Te-ai întors, spuse el frecându-și obrazul de părul ei. Te-ai întors la mine.

– A trebuit, murmură ea.

Lăsându-și capul pe spate pentru a-i zâmbi printre lacrimi de bucurie, ea spuse:

– Muream de frig în Hawaii. Există un singur loc în lumea

asta unde îmi poate fi cald. Cu tine, Mitch. Numai cu tine.

El se uită la ea, cu ochii umezi.

– Până mâine aș fi fost acolo, cu tine, ca să te încălzesc, iubito, mi-a luat ceva timp, dar m-am deșteptat în cele din urmă. Acum, vrei să rămâi aici, sau să cumpărăm două bilete pentru a ne întoarce direct în Hawaii?

– Vreau să rămân. Trebuie să rămân. Am o treabă de făcut aici.

– O treabă? Tu ești reprezentantul cu care trebuia să mă întâlnesc.

Ea dădu din cap.

– Hotărâsem să demisionez și să zbor înapoi la tine, dar mi-am tot amintit că spuneai că mai există și alte alternative. M-am gândit la felul în care te-ai luptat tu să-ți revii dintr-un dezastru total, acum zece ani, și m-am gândit că aș putea să lupt pentru postul meu. Așa că mi-am adunat tot curajul, am cerut o întrevedere cu conducerea companiei și le-am spus că proiectul Winnipeg a fost al meu de la început și că trebuie să rămână al meu. Și a mers! Partea cea mai nebunească este că ei credeau că-mi făceau o favoare trimițând pe altcineva care era obișnuit cu vremea rece. Voiau să mă recompenseze! Îți poți imagina?

– Trebuie să fie idioți crezând că ai vrea să stai într-un Eden tropical când poți avea toate astea, spuse el cu vocea îngroșată, arătând cu mâna înspre geamurile cu vedere afară, spre pământul noroios, maro, pe care se aflau petice de zăpadă murdară.

Tiffany zâmbi, rămânând cu privirea ațintită la Mitch.

– Trebuie să fie idioți.

Un gând încolți în mintea lui Mitch. Era prea greu, având în vedere cele spuse de Tiffany, dar trebuia să întrebe.

– Ce se va întâmpla când munca ta de fuzionare va lua sfârșit?

– Poate nu voi termina. Am câteva idei despre înființarea

unor birouri în Winnipeg pentru a supraveghea îndeaproape câteva operațiuni de pe continent. Dar dacă acest plan nu reușește, nu-mi pasă. Sunt îndrăgostită de un rebel extraordinar, și cu asta basta.

Ea ezită, apoi adăugă încet:

– Orice s-ar întâmpla cu cariera mea, propunerea ta impulsivă rămâne în picioare?

Mitch simți că poate respira din nou pentru prima dată după mult timp.

– N-a fost o cerere în căsătorie impulsivă, iubito. În februarie am spus că sunt pe cale de a pune mâna pe aur cu tine, și chiar și atunci mă refeream la verighete de aur. Da, este încă valabilă, dar te voi întreba din nou, oficial. Tiffany, vrei să te măriți cu mine?

– Oh, Mitch, șopti ea. Da, Mitch, da.

El închise ochii și încercă să asimileze ceea ce părea un miracol. Când îi deschise iar, își strânse mai tare brațele în jurul lui Tiffany.

– Dumnezeule, te iubesc, murmură el.

În secunda următoare, Tiffany văzu trăsăturile feței lui luând expresia aceea gânditoare, ceea ce însemna că el lua deja decizii.

– O nuntă în iunie, la fermă, ar fi frumoasă. Iar luna de miere trebuie să fie în Caraibe, bineînțeles...

– Mitch, spuse Tiffany punându-i un deget pe buze.

El ridică întrebător o sprânceană.

– Iar faci pe șeful.

Dând ochii peste cap, râse și o eliberă, punându-i un braț în jurul umerilor în timp ce mergeau spre caruselul de bagaje.

– Bine, preia conducerea. Cum vrei să fie?

Se gândi la acest subiect câteva secunde, apoi ridică bărbia.

– O nuntă în iunie, la fermă, ar fi frumoasă. Și îmi ești într-adevăr dator cu o excursie în Caraibe...

Mitch își lăsă capul pe spate și izbucni în râs, fiind cuprins de o bucurie exuberantă, împlinită.

– De acum înainte, iubito, promit să-ți cer părerea și să-ți respect dorințele în toate problemele.

– Iar eu nu mă voi mai contrazice cu tine niciodată, pentru nimic, spuse ea apăsat, în glumă.

El râse din nou și o îmbrățișă repede, apoi îi văzu bagajele și le trase de pe bandă.

– Și dacă amândoi credem în ceea ce a spus celălalt, Florea Zăpezii care înflorește iarna va acoperi în fiecare zi a anului străzile din Winnipeg, pentru tot restul vieților noastre naturale.

Tiffany nu se îndoise niciodată că așa va fi.

Sfârșit